

Tái Thế Vi Hồ

Contents

Tái Thế Vi Hồ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41
9. Chương 9	48
10. Chương 10	54
11. Chương 11	60
12. Chương 12	65
13. Chương 13: Chung Chương	70
14. Chương 14: Phiên Ngoại: Sự Thật Luôn Thực Tàn Khốc	73
15. Chương 15: Phiên Ngoại: Mùa Đông Đến Đây!	76

Tái Thế Vi Hồ

Giới thiệu

Thể Loại : xuyên không, huyền huyễn, 1×1, âm áp, HeEditor: Tiểu Bạch Dương. Độ Dài: 12 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-the-vi-ho>

1. Chương 1: Tiết Tử

Võ lâm giang hồ, thương hành* Liễu Thiên Trang. Võ lâm, đứng đầu giang hồ, tổng lĩnh các lộ anh hùng hào kiệt, chỉ huy bát đại môn phái mười sáu thế gia, ra lệnh, bình tĩnh phong diệt huyết vũ*, duy trì yên

bình chp giang hồ. Liễu Thiên Trang, đứng đầu các thương hành, khống chế sự phát triển các vụ việc lớn của thương giới, cân bằng mâu thuẫn cạnh tranh giữa các đại hiệu buôn, dọn phân tranh ngừng ác đấu. Ngoài ra, Liễu Thiên Trang kỳ thực chính là tửu lâu hiệu cầm đồ cùng tiệm vải, khách ***, tiêu cực trải rộng khắp đại giang nam bắc, chính là nhà thương giới giàu nhất.

_thiên hành: cửa hàng hiện nay.

_bình tinh phong diệt huyết vũ: đứng ra chủ trì các phản loạn, các vụ việc có hại cho giang hồ.

Vô lâm giang hồ, thương giới Liễu Thiên Trang, gần như là hai vùng biên giới cực kỳ xa nhau, nhưng lại có một điểm giống nhau.

Phải —— người cầm quyền đều họ Ti.

Ti gia này quả thực rất khó lường, có bảy đứa con, ngoại trừ đứa yêu tử* lang thang giang hồ không có việc gì làm, mọi người còn lại đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Tiếng tăm nổi tiếng nhất thế gian đương nhiên là vô lâm minh chủ đứa con cả Ti Hồng, theo sau đó là đứa con thứ ở thương giới đại triển thần thông Ti Lãm.

_yêu tử: đứa con được cả nhà cưng chiều: con cưng.

Tên Ti Lãm này, ở thương giới tựa như một đạo lôi*, kẻ nghe thấy đều bị khiếp sợ, thủ đoạn kinh thương sắc bén lại không mất dịu dàng, chính sách vừa cường ngạnh vừa dụ dỗ, làm cho Ti Lãm ở thương giới cơ hồ trở thành nhân vật thần thoại.

_lôi: sấm.

Bất quá, thần thoại này ở thương giới dù có lợi hại cỡ nào, thì chung quy cũng là một người. Mà chỉ cần là người, là có phiền não.

Cho nên Ti Lãm hiện tại đang phiền não.

Người có thể làm cho Ti Lãm phiền não không nhiều lắm, toàn bộ trong vô lâm dùng năm ngón tay đều có thể đếm được. Một trong số đó, chính là tỷ tỷ Ti Lãm —— Ti Trữ.

Quản gia Liễu Thiên Trang đi vào thư phòng Ti Lãm, dâng lên danh sách, cung kính mà cúi đầu nói: “Trang chủ, đây là danh sách các lệ vật sinh nhật hai mươi sáu tuổi năm nay của các đại hiệu buôn đưa cho trang chủ, thỉnh xem qua.”

Ti Lãm chống cằm dưới, tiếp nhận rồi xem lướt qua một lần —— đều là trân bảo đồ cổ, thật sự khiến người ta không có chút hứng thú.

Hắn hưng trí thiếu thiếu mà quét vài lần —— hàng năm đều đưa mấy thứ giống nhau. Năm thứ nhất có lẽ còn có vài phần mới mẻ. Nhưng năm thứ hai là, năm thứ ba... Năm thứ năm, vẫn là mấy thứ này... Trân bảo như vậy ở Ti Lãm trong mắt cũng chỉ có thể sánh với lần rác rưởi.

Ti Lãm muốn gấp vài cái, lấy biểu tình của mình mà bày tỏ sự khinh bỉ với đám danh sách này, mới vừa mở miệng, chống lại cặp mắt sùng kính lờ lờ tỏa sáng của quản gia, lúc này ho nhẹ một tiếng ngạnh sinh sinh đem cái gấp nuốt trở về, miệng mở ra đóng lại, bày bộ dáng lạnh lùng, nói: “Đi xuống đi, đem mấy thứ này ấn theo loại phân ra.”

Âu Dương Duãn Nặc cung kính lui ra, đều không phải là sự cẩn thận bình thường mà đóng cửa thư phòng của Ti Lãm.

“Ai...” Cánh cửa đóng xong, Ti Lãm lập tức thở dài một tiếng nằm úp sấp ngã vào bàn.

“Ba tháng nữa chính là sinh nhật đại tỷ, nên tặng cái gì đây?”

Trân bảo đồ cổ chính mình có nhiều, nhưng loại nữ nhân bạo lực như Ti Trữ mà thích mới có quý. Nhớ tới năm ngoái mình tặng bộ bạch ngọc phượng văn trà cụ* cho đại tỷ nhà hắn, kết quả ngày kế Ti Trữ liền sai người trả về một đồng mảnh nhỏ...

_ bạch ngọc phượng văn trà cụ: bình trà bằng bạch ngọc khảm hoa văn hình phượng.

Ti Lãm ở thương giới dù lợi hại, cũng là một đệ đệ có thời thơ ấu chịu đủ bạo lực “Ngược đãi” của đại tỷ, nhớ tới thiết quyền của đệ nhất mỹ nữ vô lâm, thân hình cao gầy bảy thước của Ti Lãm lập tức ủ rũ như trái cà dập.

Hắn thực không nghĩ ra sao lại có người dám lấy Ti Trữ. Ti Lãm đối với hành động vĩ đại của tỷ phu hắn bội phục sát đất.

Suy nghĩ hồi lâu, Ti Lãm vẫn mãi đau đầu vì vụ nên mua gì cho Ti Trữ, trong lòng buồn bực, liền quyết định đến chợ dạo dạo, xem một chút.

Ti Trữ không thích trần bảo đồ cổ, có lẽ giá rẻ tân kỳ đồ chơi nhỏ trên chợ ngược lại có thể yêu thích ngoài ý muốn. Ti Lãm ôm ý niệm như vậy trong đầu, ở trên chợ nhìn xung quanh, hy vọng có thể tìm kiếm một hai thứ mới mẻ đặc sắc nào đó.

“Mại dô! Mại dô! Da lông hồ ly tốt nhất đây! May thành khăn cổ vừa ấm vừa đẹp!”

Ti Lãm chợt nghe có người rao như vậy. Hắn dừng bước lại, hướng chỗ bán hàng rong đi đến.

Người bán hàng rong rao hàng chính là da hồ ly, chính xác mà nói, gã bán chính là một con nhỏ hồ ly.

Một con hồ ly nhỏ hấp hối nép vào trong ***g sắt của người bán hàng rong, nhắm mắt lại không nhúc nhích, nếu Ti Lãm không có nhãn lực tuyệt hảo nhìn đến hô hấp phập phồng mỏng manh của tiểu đồng tay kia, thật đúng là khiến người ta nghĩ đến nó đã chết.

Tiểu hồ ly kia chỉ lớn sắp xỉ bằng con mèo nhỏ, cả người thuần trắng không có một chút tạp màu sạch sẽ lại xinh đẹp, bộ dáng không bị thương tích gì, cũng chỉ là đang ngủ say.

Tiểu đồng tây cuộn thành một viên cầu nho nhỏ, trốn ở trong góc.

Ti Lãm đối với tiểu đồng vật đáng yêu cũng không quá để ý, lại bỗng nhiên nghĩ đến bảo bối tiểu oa nhi kia của Ti Trữ, bị cứng chiều đến vô tắc vô thiên. Da lông không chút tạp màu của tiểu hồ ly này chính là nguyên liệu tốt nhất làm đồ lông, có lẽ có thể làm cho tiểu quý kia một đôi găng tay nhỏ để giữa ấm hoặc một khăn cổ để chắn gió?

Ti Trữ khó lấy lòng, tiểu quý kia lại không khí lấy lòng, lấy lòng đưa con chẳng lẽ còn lấy lòng không được nương nó?

Ti Lãm vui sướng nghĩ vậy, lập tức bước đi tới trước xáp người bán hàng rong, hỏi: “Hồ ly này giá bao nhiêu?”

Người bán hàng rong giương mắt vừa thấy, công tử trước mắt anh tuấn cao ngất, chi lan ngọc thụ, quần áo ngăn nắp, quả nhiên là có khí thế bất phàm đại mãi gia*, trong lòng mừng rỡ, xoa xoa tay nói: “Gia, thứ lông này màu thuần khiết bóng loáng, tuy nhỏ chút, lại thật sự khó tìm a!”

_đại mãi gia: khách hàng lớn.

Ti Lãm không muốn cùng gã nhiều lời, từ trong tay áo lấy ra một đồng bạc, đặt bên cạnh ***g sắt.

“Như vậy đủ chưa?”

Người bán hàng rong không ngờ được hắn ra tay hào phóng như thế, một đồng bạc quý giá, đừng nói một tiểu nhân hồ ly, dù là mười con cũng dư dả đi. Gã cặp mắt nhỏ kia lập tức híp thành dây nhỏ, sợ Ti Lãm đổi ý, nhanh chóng lấy đồng bạc, nói liên tục: “Đủ rồi đủ rồi! Cảm ơn gia!” Nhanh chân bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ti Lãm hiểu ý sẵn cười. Một cái đồng bạc có lẽ đối với tiểu hồ ly này mà nói là một cái giá thật lớn, nhưng đối với Ti Lãm mà nói cũng rất giá trị, dù sao thiết quyền cùng tính tình của Ti Trữ ngay cả đương kim vô lâm minh chủ —— đại ca của hắn đều là ăn không tiêu.

TBD: xì!! Một đồng bạc mua được một người vợ là quá lời... còn nói

Một đồng bạc này, Ti Lãm cho là hao tài tiêu tai, đã có thứ vượt qua khỏi giá trị.

Ti Lãm nhắc ồng sắt, vươn tay vào chọc chọc tiểu tuyết cầu màu trắng kia. Lòng thực mềm mại bóng loáng, ôn ôn, vuốt rất thoải mái.

Tiểu đông tây hơi hơi giật giật, cũng chưa tỉnh lại.

Thật sự là vật tròn vo lông xù này rất đáng yêu, tâm tình Ti Lãm dần dần từ bóng ma tâm lý tốt lên, nhắc ***g sắt nhỏ, hướng Liễu Thiên Trang đi đến.

2. Chương 2

Tiêu Đường chớp chớp ánh mắt, có chút không thể tin mình còn có thể mở mắt một lần nữa. Dù sao bị bắt cóc tổng tiền rồi còn bị giết, từ tầng sáu mươi ba nhảy xuống, muốn chết toàn thân còn là một hy vọng xa vời huống chi là sống sót.

Cha Tiêu Đường chính là tổng tài của công ty đa quốc gia, tên Tiêu Long Dạ, gia đình giàu có nhất Á Châu, trong mười bảy năm sống thì có sáu lần bị bắt cóc.

Bất quá lần cuối cùng hình như vận khí quá tệ, thần kinh của bọn cướp kia thật khẩn trương, áp Tiêu Đường chạy lên đỉnh lầu sáu mươi ba. Viên cảnh sát đuổi sát theo mà lên, kích động cầu bọn cướp thả Tiêu thiếu gia.

Kỳ thật nếu không phải bị bọn cướp bị miệng, Tiêu Đường phi thường muốn mắng tên cảnh sát bám lên tận đỉnh lầu này: “Người muốn hù chết vị nhân huynh này để ta chôn cùng a!” Trải qua kinh nghiệm nhiều năm bị bắt, Tiêu Đường cực kỳ hoài nghi tên cảnh sát kia chính là cừu nhân của cha mình đến để mượn đao giết người.

Quả nhiên, bọn cướp vì bị tên cảnh sát kia bám tới nỗi nổi điên lên lôi kéo Tiêu Đường nhảy lầu.

TBD: tên cảnh sát “anh dũng” này chính là tiểu thụ trong tái thế vì xà đó.

Tiêu Đường cũng không có cảm giác đau đớn khi thân thể của mình bị nát vụn trên mặt đất, thật sự thì y cảm thấy ngay tại lúc mình rơi xuống thì đã mất đi ý thức.

Bất quá cho dù mất đi ý thức, y cũng biết mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên hiện tại hẳn còn có thể mở to mắt, thì dù dùng hai chữ kỳ tích là có khái quát được việc quỷ dị này.

Bất quá chuyện quỷ dị hơn còn ở phía sau.

Khi Tiêu Đường...tỉnh lại phát hiện mình bị giam ở bên trong một cái ***g sắt.

Đây là chuyện gì đây?

Lồng sắt không có khóa lại, cửa ***g là dạng kéo lên, đem cánh cửa kéo lên là có thể đi ra ngoài. Vì thế Tiêu Đường vươn tay kéo cửa sắt kia.

Vì thế mà Tiêu Đường lập tức bị chính mình dọa sợ —— này, này cái thứ mà mình đang giơ lên đầu thế gọi là “Tay”!

Mặt trên phủ đầy lông tơ màu trắng, nho nhỏ.

Này... Này dường như hẳn là... Kêu “Móng vuốt” ... Đi?!

Tiêu Đường có chút run rẩy đưa ra kết luận này.

Trái tim y cơ hồ tạm dừng một lát, mở to hai mắt nhìn “Cái Tay” đầy lông của mình, trong lòng vừa thành kính cầu nguyện Phật tổ Bồ Tát Như Lai thượng đế thần Giê-hô-va Thánh A La, vừa thôi miên mình: này không phải bộ phận của thân thể ta, này không phải bộ phận của thân thể ta!

Keng, y để “Tay” thượng dùng lực một chút liền rút ra mấy cái móng nhỏ nhỏ...

Quào quào chung quanh vài đường, Tiêu Đường rốt cục tuyệt vọng phát hiện, Phật tổ Bồ Tát Như Lai thượng đế thần Giê-hô-va Thánh A La đều ly khai hẳn, “Móng vuốt” bạc trắng kia là hàng thật giá thật, cũng thật sự là một phần thân thể của Tiêu Đường y!

Dị hình, gien biến dị hay là giống thoái hóa? Tiêu Đường giật giật thân mình, thực suy yếu, không có mặc quần áo, bất quá có mao* màu trắng...

__Mao: lông, nhưng tiểu Bạch thích dùng mao hơn và sẽ dùng luôn từ mao này.

Mao màu trắng! Tiêu Đường muốn khóc, mặc dù mình thoái hóa thành người vượn cũng không có nhiều mao như vậy! Bây giờ mình rốt cuộc là mèo con hay cú con đây?!

Tiêu Đường lớn tiếng khóc lên, chính là lập tức y lại phi thường chịu đả kích phát hiện, giọng mình phát ra không phải là tiếng huhuhu, mà là tiếng kêu chichichi của tiểu động vật.

“Mygod!” Tiêu Đường điên cuồng hét lên, nhưng thực tế lại là “Grrrr!”

“Tại sao lại như vậy!” Tiếng Anh không được đúng không, đổi tiếng Trung thử xem! Tiêu Đường lại tuyệt vọng phát hiện mình kỳ thật chỉ phát ra “Grr grrr!”

Mẹ ơi! Tiêu Đường chớp chớp ánh mắt, rốt cục khóc rống lên.

Bất quá khóc một lát, Tiêu Đường liền dừng lại. Vừa ổn định tâm trạng, y quyết định xem xét hoàn cảnh một chút, càng muốn tìm cái gương để soi soi “thân thể” biến dị của mình.

Biến dị thành siêu nhân Fantastic Four, cho dù là nữ dũng sĩ xinh đẹp bay lên trời cũng không sao cả, nếu biến dị thành khủng long hay ruồi bọ linh tinh, y tình nguyện ngã từ tầng sáu mươi ba xuống biến thành trái hồng dập...

Tiêu Đường run rẩy run rẩy một thân đầy mao, lúc lắc đi đến cửa ***g sắt, y cẩn thận vịn vào ***g, vươn cái móng vuốt nhỏ nhỏ kéo cửa ***g lên.

Hắc hắc, không khó mà, Tiêu Đường chichi khóc hai tiếng, cao hứng thoát ra ***g sắt. Y đi tới bên cạnh một chỗ giống như mép bàn, từ phía trên nhìn xuống dưới.

Mẹ ơi! Cái bàn này, sao lại cao đến chọc trời thế này? Tâm linh yếu ớt của y lại bị đánh thương tích đầy mình, mình cứ nhiên có một ngày đứng trên một cái bàn nhìn xuống dưới, sau đó sinh ra bệnh trạng giống như của những người sợ độ cao.

Đầu Tiêu Đường choáng váng một cái liền ngã quỵ xuống bàn. Tiểu móng vuốt không có chỗ bám, lạch cạch một tiếng cả người liền từ bên cạnh trượt xuống.

Thực mất mặt a! Ngã từ tầng sáu mươi ba xuống chết còn có người đồng tình, nhưng ngã từ trên bàn xuống mà chết là cái chết tích không đủ oán hận a! Hai mắt Tiêu Đường đắm lệ mơ hồ nghĩ.

Đau đớn như dự tính không có tới, vì đã có người tiếp được thân hình nho nhỏ của Tiêu Đường.

Ti Lâm mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tiểu Bạch hồ tỉnh. Hành động của tiểu đông tây thực có ý tứ, đôi mắt đen lầy nhiễm đầy kinh hoảng, giơ móng vuốt nhỏ của mình quơ đến quơ đi, rồi còn làm một ít động tác không có ý nghĩa. Sau đó Tiểu Bạch hồ đứng lên, lắc lắc lắc lắc tại chỗ vài cái ni, phát tiếng ra gào khóc. Ti Lâm phỏng chừng nó đại khái sợ hãi.

Sau đó xuất hiện một màn không thể tưởng tượng, Tiểu Bạch hồ cứ nhiên tự đẩy cửa ***g sắt ra, không có vấp phải trắc trở, động tác liền mạch lưu loát như rất thông thạo, Ti Lâm thầm nghĩ nếu đem Tiểu Đông Tây có linh tính như vậy lột da làm cổ áo dường như có chút phung phí của trời.

Ti Lâm vừa mới hoàn hồn, liền nhìn thấy tiểu hồ ly nằm ở bên cạnh bàn, hai tay cào cào khăn trải bàn, thậm chí nhìn phía dưới, chợt nghe được nó ai ai kêu hai tiếng, sau đó liền té xuống. Sợ tới mức Ti Lâm nhanh chóng bước bước lớn đến đón nó.

Tiểu hồ ly ở trong tay mình sợ tới mức lạnh run, cuộn thành một tiểu cầu, làm tâm Ti Lâm có chút mềm nhũn, vì thế đem nó bỏ vào trong rổ.

Tiêu Đường mở to hai mắt, nhìn người khổng lồ phía trước(hiện tại mọi loài người đối với Tiêu Đường mà nói đều thật lớn ...)người khổng lồ kia gương mặt phi thường anh tuấn, hai mắt như sao mờ giữa đêm đông, mày kiếm khê như sơn, nếu ở hiện đại, chỉ sợ dù là người mẫu trang bìa đỉnh cao thể giới cũng không thể bì kịp.

Từ từ? Đặt ở hiện đại?

Tiêu Đường quay tròn tròn mắt, người này sao lại mặc cổ trang? Y đánh giá hoàn cảnh chung quanh, mới phát hiện mọi thứ chung quanh đều rất cổ kính, một chút dấu vết hiện đại cũng không thấy.

Tiêu Đường đang nghi hoặc, chợt nghe thấy nam tử đã đem mình đặt vào trong rổ nói “Lam Y, lấy chút nước trong cùng thức ăn, đến uy uy Tiểu Đông Tây này.”

Sau đó giọng nữ thanh thúy đáp: “Hiểu được, trang chủ.”

Bất quá Tiêu Đường lập tức nghĩ đến, nếu đây là diễn kịch cũng quá chân thật đi! Chẳng lẽ, chẳng lẽ chỗ này thật sự là cổ đại?

Hay hoặc là chính mình căn bản không phải biến dị, mà là xuyên qua...? Tiêu Đường giật mình nghĩ, bên trong RPG tiểu nam hài yếu đuối thời hiện đại đều biến thành anh hùng loạn thế, nhưng một công tử nhà giàu như y lại biến thành tiểu động vật?

RPG: thể loại game nhập vai.

Bất quá đại khái là biến thành “Tiểu Đông Tây ” trong miệng nam tử, cho nên dung lượng não cũng nhỏ đi, Tiêu Đường ảo não phát hiện mình lập tức tuân theo dục vọng mãnh liệt mà bỏ đến chỗ nước cùng thức ăn, dùng miệng lấy một ít ném thử một chút...

Quên đi, mặc kệ như thế nào, ăn trước nói sau! Tiêu Đường hoan hô một tiếng, tựa đầu tiến vào trong bát uống nước. Từng ngụm từng ngụm uống vào liền cảm thấy thật sảng khoái, cúi đầu nhìn, cái bóng nho nhỏ trên mặt nước chính là một con hồ ly trắng.

Chính mình cư nhiên biến thành hồ ly tinh ...

Y bị đả kích lớn, cúi đầu cuộn mình nhẹ nhàng nức nở.

Nam tử nhẹ nhàng vuốt ve bạch mao mềm mại của Tiêu Đường, động tác thực là ôn nhu, thanh âm lại có chút không đứng đắn, “Làm sao vậy, Tiểu Đông Tây không đói bụng sao? Vì cái gì không ăn? Hoặc là người không muốn ăn cái này?”

Ta không phải Tiểu Đông Tây! Tiêu Đường gào khóc kháng nghị. Biến thành tiểu hồ ly đã rất đau xót, hiện tại lại bị kêu Tiểu Đông Tây, Tiêu Đường phi thường phẫn uất. Vì thế liền cắn cái ngón tay đang chọc mình của nam tử kia.

Vừa cắn vừa hung tợn trừng mắt hấn, ô, cắn chết người, xem người khinh ta!

Hắn vừa mới biến thành hồ ly, chút không hiểu không chế lực đạo, trong miệng rất nhanh có mùi của máu lan tỏa.

Tiêu Đường là con cháu thế gia vọng tộc, lại là con trai một, từ trước đến nay bị trưởng bối nâng ở lòng bàn tay mà đau, khó tránh khỏi có chút tùy hứng nuông chiều. Nhưng cách giáo dục tinh anh trong danh gia vọng tộc có thể nói là phi thường hiệu quả, Tiêu Đường dù có tùy hứng nuông chiều nhưng cũng là một thiếu niên lễ phép rất có giáo dưỡng.

Vừa rồi trong lòng không yên, Ti Lãm lại trêu chọc hắn, vì thế mà chọc giận Tiêu Đường.

Tiêu Đường cắn hấn, chỉ thị uy tính chất thôi, không nghĩ tới lại đem hắn cắn thương. Dù sao vừa rồi Ti Lãm tiếp được mình, tính là nửa ân nhân. Cho nên khi Tiêu Đường cảm thấy mùi máu tươi, trong lòng lập tức lo sợ không yên, nhanh chóng buông ngón tay của Ti Lãm ra. Sau đó y đến chỗ chén nước súc miệng, rồi mang theo sự áy náy xin lỗi mà kêu to hai tiếng, đáng thương nhìn Ti Lãm.

Ti Lãm tự dưng bị cắn, rất là tức giận, lại thấy nó cúi đầu súc miệng, biết Tiểu Đông Tây này thật có chút linh tính, liền muốn bóp lấy gáy tiểu hồ ly xách nó lên mắng.

Lúc này, Lục Y cùng Tử Y song song đẩy cửa tiến vào nói: “Trang chủ, ngọc thiện* đã chuẩn bị tốt.”

__Ngọc Thiện: cơm trưa.

Ti Lãm hung hăng trừng mắt nhìn tiểu hồ ly một cái, đánh mất ý niệm so đo trong đầu.

Đường đường Liễu Thiên Trang trang chủ lại cùng chỉ tiểu súc sinh so đo, lời này truyền đi ra ngoài hẳn còn mặt mũi làm thủ phủ thiên hạ sao?

Kỳ thật nói trắng ra, Ti Lãm là một đại nam nhân rất sĩ diện.

Lục Y Tử Y song song bưng đồ ăn cùng chén đĩa tiến vào, xốt cơm, dọn xong bát, liền đứng ở bên người Ti Lãm.

Tiêu Đường nằm ở trong tay Ti Lãm, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, hứng thú nhìn nam tử có cái mặt như núi băng trước mắt mà bất động, tên này dù không có biểu tình phong phú, nhưng lại rất có chút cảm giác lưu manh vô lại.

Ti Lãm đối với hai người nói: “Đi xuống đi.” Tử Y Lục Y mới ly khai.

Người vừa đi, Ti Lãm lập tức lại như hung thần ác sát đứng lên trừng mắt Tiêu Đường. Lòng Tiêu Đường thật áy náy, biết lần này chính là lỗi của mình, chộc người này tức giận.

“Ngao ngao ngao...” (thực xin lỗi) Tiêu Đường nói. Đáng tiếc Ti Lãm nghe không hiểu.

Dưới con mắt trách cứ của Ti Lãm, Tiêu Đường bắt đầu bất an. Y bị bắt cóc tổng tiền rồi mưu hại, sau khi tỉnh lại không chỉ đi tới cổ đại, mà còn thành con hồ ly, có miệng không thể nói, đã thực bị thảm, lại bị Ti Lãm – chủ nhân của mình- hung tợn trừng mắt, trong lòng y rất là ủy khuất.

Nói đến thì Tiêu Đường cũng bất quá là một thiếu niên mười bảy tuổi, bình thường ở trong nhà ấm lớn lên, sao lại chạm qua loại chuyện cổ quái kỳ này, rốt cuộc nín không được nữa mà khóc lên. Y tức nỡ, lấy đôi mắt ướt át đáng thương kia vừa ai oán vừa nhận lỗi nhìn Ti Lãm, nhìn thấy ngón tay của hắn vì bị mình cắn mà thũng hai lỗ còn đang chảy máu, vì thế đi qua, vươn cái lưỡi mềm mại lấy lòng mà đi liếm.

Thử nhẹ nhàng liếm vài cái, nơm nớp lo sợ mà nâng đầu nhỏ lên, xem thần sắc Ti Lãm tựa hồ có chút hòa hoãn, vì thế liền cẩn thận giúp hắn liếm miệng vết thương.

Thấy Tiểu Đông Tây kia mang theo đôi mắt đen láy đầy hơi nước nhìn mình, lại giúp chính mình liếm miệng vết thương, Tiểu Bạch hồ vừa đáng thương vừa đáng yêu như thế, Ti Lãm làm sao còn có thể tức giận?

Bàn tay to ấm áp của hắn an ủi vuốt ve lưng Tiểu Đông Tây, cười nói: “Không giận người, đến ăn một chút gì đi.” Sau đó đem chậu thức ăn mà Lam Y đã chuẩn bị đến trước mặt Tiểu Bạch hồ.

Tiêu Đường dùng tiểu móng vuốt đẩy cái bát, dường như đều là chút cơm thừa.

Y luôn luôn được nuông chiều từ bé, làm sao ăn được cơm thừa. Vì thế y đẩy cái chậu ra, thất vọng cuộn tròn lại.

Ti Lãm “A” một tiếng, lại đem chậu đẩy lại trước mặt hắn, chưa từng thấy qua hồ ly cũng ăn kiêng.

Hắn nói: “Sao không ăn? Bụng không đói sao?”

“Ngao!” (không ăn!) Tiêu Đường rống giận. Tuy rằng bây giờ y là hồ ly, nhưng y cũng có tôn nghiêm! Y giận dữ đem hai tiểu móng vuốt che hai mắt lại, xoay người sang chỗ khác nằm úp sấp, cong đuôi thể hiện sự kinh bỉ của mình đối với đám thức ăn rác rưởi này.

Ti Lãm có chút buồn cười lại bất đắc dĩ nhìn động tác tức giận của tiểu hồ ly. Lại thấy nó nhảy dựng lên cố gắng bắt lấy khăn trải bàn chắc muốn leo lên đi, nhưng động tác ngay lại có chút ngốc ngốc, vì thế đã đem nó ẩm lên mặt bàn.

Tiêu Đường xem thức ăn ngon đầy bàn, hoan hô một tiếng liền nhào lên, đây mới là thứ cho người ăn.

Vừa rồi này là người ăn sao? Rõ ràng là cho súc sinh ăn! Tiêu Đường ở trong lòng oán thầm, có lẽ vì y đã quên rằng mình bây giờ chỉ là con hồ ly...

Ti Lãm một phen túm lấy tiểu hồ ly, đem nó xách đến trước mắt mình, cười to: “Hảo một Tiểu Đông Tây ăn kiêng!”

“Gào khóc gào khóc gào khóc!” (ta không phải Tiểu Đông Tây!) Tiêu Đường ở Ti Lãm dưới tay không ngừng vịn vịn lớn tiếng kháng nghị!

“Tốt lắm tốt lắm, người muốn ăn cái này sao?” Ti Lãm hỏi.

Tiêu Đường nhanh chóng gật đầu: “Gào khóc!” (muốn ăn!)

Tiểu Đông Tây thật sự rất đáng yêu, Ti Lãm phá lệ cầm chén dĩa, chọn chút thức ăn cùng cơm bưng đến trước mặt tiểu hồ ly.

Tiêu Đường cảm kích liếm liếm tay Ti Lãm —— y rất đau xót phát hiện mình thành vi hồ ly chưa tới một canh giờ đã có thói quen dùng phương thức của sủng vật đi đòi chủ nhân ...

Ti Lãm cũng không đói, hần nghiến ngậm nhìn tiểu hồ ly đang ăn đến lang thôn hổ yết, rõ ràng đã rất đói. Hần đưa tay vuốt vuốt bộ mao tuyết trắng của tiểu hồ ly.

Chờ tiểu hồ ly ăn uống no đủ, Ti Lãm buồn cười nhìn nó chạy lại trước chén nước, cẩn thận đích súc miệng, lại đem móng vuốt vói vào rửa.

Thật thú vị.

Ti Lãm cười nói: “Người thực thông minh, nói vậy người nghe hiểu được tiếng người.”

Nâng lên đôi mắt đen sáng ngờ trông suốt, Tiêu Đường khinh thường nhìn Ti Lãm, oán thầm nói người mới nghe không hiểu tiếng người đó, ta chính là tinh thông tiếng Anh, Nhật, Pháp, Nga, người lỗi thời như người nghe hiểu được sao!

Ti Lãm không có chú ý ánh mắt khinh bỉ của tiểu hồ ly nhìn mình, tiếp tục cười nói: “Ta gọi là Ti Lãm, là chủ nhân của người, người cần phải ngoan ngoan.”

Nguyên lai người này gọi là Ti Lãm. Tiêu Đường trong lòng mặc niệm một lần. Ti Lãm đối với mình thật là tốt, để y ngủ trên rổ có rải nhuyễn bố, ấm áp lại thoải mái. Còn để y ăn đồ ăn sạch, uống nước trong veo, Tiêu Đường ngậm lại, vì thế trong lòng dần dần sinh ra cảm kích, liếm mu bàn tay Ti Lãm vài cái.

Tiêu Đường Mạc thái tử gia công ty đa quốc gia mình kỳ diệu biến thành tiểu hồ ly, bởi vì được người nuôi dưỡng, rốt cục hoàn toàn từ một thiếu niên có tiền đồ đầy hứa hẹn lưu lạc thành một con thú rừng*.

__thức trùng: sâu gạo.

Dưới là một ngày của tiểu hồ ly Tiêu Đường.

Sáng sớm tỉnh lại trong tia nắng ấm áp của bình minh, Tiêu Đường miễn cưỡng dũi thắt lưng, dùng tiểu móng vuốt nhẹ nhàng dụi mắt, rồi vuốt vuốt bộ mao tuyết trắng xinh đẹp của mình. Sau đó, Ti Lãm sẽ sớm chuẩn bị tốt một chén nước đặt ở cạnh rổ, Tiêu Đường sẽ dùng chỗ thật nơi móng vuốt chấm chấm nước mà rửa mặt, khi y làm người thứ tốt đẹp nhất chính là một vị thiếu gia có thói quen sạch sẽ, cho dù thành tiểu hồ ly, vẫn bảo lưu thói quen này như cũ.

Sau khi rửa sạch tốt, Tiêu Đường tư thái tao nhã nhảy trên mặt đất. Lắc lắc cái đuôi xù xinh đẹp, từ cửa sổ chuẩn đi ra—— mục tiêu: thư phòng Ti Lãm.

Lúc này Ti Lãm thường sẽ ở chỗ đó trong Liễu Thiên Trang để xử lý mọi việc lớn nhỏ. Tiêu Đường lắc lắc lúc lắc đi tới, nín lấy tà áo của Ti Lãm nhẹ nhàng nhảy lên đi, cọt cọt Ti Lãm. Ti Lãm hội ngừng tay, kêu Tử Y hoặc Lục Y bưng tới bữa sáng cùng điểm tâm. Sau đó đóng cửa phòng, một người một hồ sẽ cùng nhau ăn sáng.

Dùng xong điểm tâm, Tiêu Đường sẽ tản bộ bên trong Liễu Thiên Trang. Tất cả mọi người đều biết con tiểu bạch hồ này chính là sủng vật mà trang chủ âu yếm, cho nên Tiêu Đường ở bên trong trang không bị ngăn trở, ngẩng đầu uốn ngực đi bộ. Tiêu Đường vẫn là tâm tính đứa nhỏ, ngẫu nhiên sẽ giả bộ đáng yêu, ha ha ăn đậu hủ của tỷ nữ mỹ mạo, lừa lừa điểm tâm của đầu bếp.

Tới giờ ăn cơm trưa Tiêu Đường lại lưu quay về thư phòng Ti Lãm. Dùng xong ngọc thiện cùng Ti Lãm sẽ nghỉ ngơi nửa canh giờ, Tiêu Đường đương nhiên sẽ nằm trong lòng chủ nhân, tìm vị trí thoải mái, cuộn thành bạch cầu rồi đánh một giấc trưa mỹ mỹ.

Chuyện cùng làm buổi chiều cũng y như buổi sáng, dùng xong bữa tối, Ti Lãm sẽ hoàn thành xong công tác một ngày, phía sau sẽ đến chơi đùa với Tiêu Đường, hoặc là một người một hồ song song đến chợ ngao du.

Tiêu Đường đã chứng kiến nhiều mặt của xã hội, cho nên khi phát giác mình đã chết một lần cư nhiên biến thành một con tiểu hồ ly thời cổ đại có chút thất kinh hai ngày sau, liền nghĩ thông suốt, coi như là trời cao thấy y chết thật đáng thương cho nên cho y một sinh mạng mới. Bất quá biến thành hồ ly có chút làm cho y thất vọng.

Tiêu Đường thích cùng Ti Lãm dạo chợ, y thường thường oa ở trong khuỷu tay Ti Lãm, lộ ra cái đầu nhỏ đáng yêu, mở to đôi mắt to đen bóng tò mò thỉnh thế* chung quanh. Y cảm thấy chơi rất vui, giống y mình đang ở trong một vở kịch, nhìn cái gì đều mới mẻ thú vị.

__thỉnh thế: thời đại hoàng kim.

Buổi tối Tiêu Đường bò về ổ của mình, dùng giấc mộng ngọt ngào thoải mái làm dấu chấm tròn kết thúc một ngày nhàn hạ.

Ti Lãm cũng không phải mỗi ngày đều bên trong trang, hẳn có đôi khi sẽ ra ngoài làm việc, lúc đó sẽ phân phó Tử Y an bài một ngày ba bữa công thêm điểm tâm cho tiểu hồ ly thích đáng.

Loại ngày thoải mái này đảo mắt đã qua một tháng. Thế giới này đối với Tiêu Đường mà nói không có cuộc thi không có thực tập, đích thật là thoải mái hưu nhàn, chính là loại ngày ngủ rồi chơi, chơi lại ngủ này, quá nhiều thì cũng trở nên vô vị.

Tiêu Đường suy nghĩ hẳn là làm những thứ gì mới tốt, cho dù mình là chỉ tiểu hồ ly, cũng muốn làm chỉ có dùng là tiểu hồ ly.

Một buổi sáng, Tiêu Đường theo thường lệ cuộn tròn trên bàn của Ti Lãm, Ti Lãm hôm nay ra ngoài nói chuyện làm ăn, trong thư phòng chỉ có mình Tiêu Đường.

Tiêu Đường bỗng nhiên nổi lòng hiếu kỳ, muốn nhìn một chút sinh ý* của chủ nhân mình.

__sinh ý: chuyện làm ăn.

Y tuy rằng chỉ có mười bảy tuổi nhưng Tiêu gia đã uấn luyện kỹ năng kinh thương cho y, bởi vậy y nghĩ mấy cuốn sổ ghi chép của cổ nhân làm sao ngục được y.

Tiêu Đường hưng trí bừng bừng dùng tiểu móng vuốt mở ra sổ sách thu chi tháng này của Liễu Thiên Trang vừa mới được người của Trương đường đưa tới.

Y dựa vào trên bàn, dùng tiểu móng vuốt lật xem từng tờ từng tờ. Không tồi thôi, nguyên lai Ti Lãm này không phải chỉ có bề ngoài, cũng rất có thủ đoạn, Tiêu Đường còn không biết chủ nhân của mình chính là phú gia đầu thiên hạ, dùng câu “Sinh ý làm được rất lớn” đến tán thưởng Ti Lãm một chút.

Nhìn nhìn, y nhạy bén phát hiện, Trương đường thực sơ ý cư nhiên tính lầm một số sinh ý trị giá năm vạn hai. Tiêu Đường cười cười, hẳn vươn móng vuốt, dính chút mực nước, đem con số tính sai kia khoanh tròn lại. Sau đó tiếp tục xem lại phát hiện vài tiểu khoản tính sai, tất cả đều khoanh tròn hết.

Một cái buổi sáng như thế liền trôi qua, Tiêu Đường nhảy xuống bàn, chạy đến hồ nước rửa móng vuốt dính mực, thuận tiện đùa đùa mấy con kim ngư trong hồ, sau đó quay về thư phòng Ti Lãm.

Tử Y vừa vặn mang ngọc thiện lại. Tiêu Đường ăn cơm, dũi thất lưng, bước đi thông thả đến góc bàn học, tiến vào giấc ngủ trưa thôi.

Chiều đến Ti Lãm trở về, ở một đồng giấy tìm được con tiểu hồ ly đang ngủ say, vuốt ve bộ mao mềm mại của Tiểu Đông Tây vài cái, Tiêu Đường chỉ ề a một tiếng, trở mình lộ ra cái bụng mềm mại tuyết trắng, lại đi ngủ.

Ti Lãm lơ đễnh cười rộ lên, cầm lấy sổ sách Trương đường* đưa tới chuẩn bị thẩm tra đối chiếu. Lật vài tờ, chợt thấy một số ghi chép năm vạn hai về một vòng tròn nhỏ, không khỏi có chút kinh ngạc. Hắn cẩn thận đi tính lại, phát hiện cư nhiên tính sai rồi. Ti Lãm tiếp tục lật, phát hiện lại có mấy vòng tròn nhỏ, cẩn thận tính toán, lại là ghi sai.

—Trương đường: nó cũng tương tự như phòngtổ kế toán ngày nay.

Tử Y đẩy cửa vào, trong tay bưng điểm tâm nhỏ dành cho buổi chiều.

Tiêu Đường ngủ đủ rồi, lại bị mùi điểm tâm hấp dẫn, vì thế đã tỉnh lại. Y nhảy đến trong lòng Ti Lãm cọ. Ti Lãm ôm lấy tiểu hồ ly, ánh mắt sắc bén nhìn Tử Y. Hắn vốn uy nghi thiên thành, giờ đây lại dùng ánh mắt như bó đuốc cứng rắn nhìn kẻ khác, cho dù là Tử Y ở bên cạnh hầu hạ hắn gần mười năm cũng có chút kinh hãi.

“Tử Y, ta nói rồi không thể để cho tạp vụ tiến thư phòng của ta.” Ti Lãm trầm giọng trách cứ Tử Y.

Tiêu Đường không thích loại ngang ngược này của Ti Lãm, bất an vắn vẹo thân mình. Ti Lãm không để ý đến Tiểu Đông Tây trong lòng.

“Trang chủ, Tử Y luôn luôn canh trước cửa viện, cũng chưa từng thấy qua người tạp vụ vào thư phòng của trang chủ.” Tử Y cúi đầu nói.

“Thật không có?” Ti Lãm không tin, sổ sách rõ ràng này là bị người dụng qua. Sáng nay lúc đưa tới mình lật vài tờ cũng không có mấy vòng tròn này, sau khi trở về lại xuất hiện, khẳng định có nhân ở bên trong trong khoảng thời gian này len lút coi trộm sổ sách.

Tử Y nóng nảy, “Trang chủ, Tử Y lấy sinh mệnh đảm bảo, trong khoảng thời gian trang chủ ra ngoài thật không có người bước vào thư viện, lại càng không có người vào thư phòng trang chủ.”

Tử Y từ nhỏ đã đi theo bên cạnh, tập chính là võ đường của Ti gia, mặc dù so ra kém Ti Lãm, nhưng ở bên trong trang, thậm chí trên giang hồ cũng coi như một cao thủ, không có khả năng có người giấu diếm được năng ẩn vào.

Tử Y nhìn thấy thần sắc Ti Lãm ngưng trọng, nhanh chóng lại biện giải nói: “Thật sự, trang chủ. Hôm nay buổi sáng trừ bỏ tiểu hồ ly này ra, cũng không có người ở thư phòng!”

Trong lòng Ti Lãm bỗng nhiên hiện lên một tia khác thường, cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu hồ ly thư thư phục phục cuộn tròn trong lòng ngực của mình.

3. Chương 3

“Tốt lắm, nãi lui ra đi.” Ti Lãm nói. Tử Y chạy nhanh đóng cửa mà ra.

Ti Lãm sờ sờ vật nhỏ trong lòng, ôn nhu nói: “Đến, ăn điểm tâm đi.”

Tiêu Đường hoan hô một tiếng, nhảy đến trên bàn, dùng tiểu móng vuốt gim vào điểm tâm rồi nâng lên. Vừa mới ăn khối cây hạch đào tô, y đang muốn dùng lộc sơn chi thảo* hướng món hồng đậu cao, bỗng nhiên toàn bộ chén đĩa đều bị nâng lên cao. Tiêu Đường kinh ngạc ngẩng đầu, nguyên lai là quỷ hẹp hòi Ti Lãm đã đem chén đĩa cầm lên.

—Lộc Sơn chi thảo = móng vuốt Lộc Sơn. Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dú tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào, Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực lại. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ “Lộc Sơn chi thảo” hình thành.

Tiêu Đường phẫn nộ mà rống lên vài tiếng, miễn cưỡng vươn thẳng tiểu móng vuốt quơ quơ đĩa hồng đậu cao, Ti Lãm cố tình không cho y tại tội nguyên, Tiêu Đường lấy không được, liền gục xuống, trừng mắt Ti Lãm, trong ánh mắt lại là ủy khuất vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ.

Một người một hồ trừng mắt nhìn nhau một lát, Ti Lãm cười rộ lên, “Vật nhỏ, trả lời vấn đề của ta ta liền cho người ăn.”

“Ngao ngao ngao ngao! (Không cho ta ta không ăn!)” Tiêu Đường cả giận nói. Y quay đầu gục xuống, hai mắt nhắm nghiền bày tỏ kháng nghị.

Ti Lãm nhìn tiểu hồ ly giận dữ, trong lòng bỗng có ý muốn trêu đùa: “Thật không ăn? Hồng đậu cao thơm như vậy, nếu người không thích ăn, kia về sau ta sẽ kêu người không cần mang đến đây.”

Tiêu Đường vốn thích đồ ngọt, hồng đậu cao nơi này không có sắc tố chất bảo quản, tinh khiết tự nhiên toàn bộ quá trình làm đều là thủ công, y phi thường thích. Nghe Ti Lãm nói như vậy cho dù biết ông chủ ác liệt này đang trêu đùa mình, cũng có chút sợ hãi. Y biết Ti Lãm vốn rất là yêu hồ nháo bình dị gần gũi, cũng dễ chọc. Nói một không hai, nói không để cho y ăn liền thật sự sẽ không đưa cho y nữa. Tiêu Đường cũng là người như thế, không muốn đi cạnh hãnh, bất quá hiện tại y không còn là một con người, là một con tiểu hồ ly, mọi chuyện đều dựa vào chủ nhân Ti Lãm này.

“Grr...” Tiêu Đường nức nở hai tiếng, rốt cục bại trận.

“Hảo.” Ti Lãm cười dài nói: “Vật nhỏ, buổi sáng hôm nay có ... người nào tiến vào thư phòng này hay không?” Tiêu Đường lắc đầu, lại nhìn hồng đậu cao bị đặt trên cái đĩa ở cao cao, ủ rũ gục xuống.

Ti Lãm buông đĩa, không hề khó xử tiểu bạch hồ đáng yêu có linh tính này. Tiêu Đường hoan hô một tiếng, đầu tiên vươn tiểu móng vuốt giống như bảo vệ mà đem điểm tâm kéo đến đĩa bàn của mình, một bên nhanh chóng cắn ăn, hai mắt vừa thỉnh thoảng cảnh giới mà trừng Ti Lãm.

Tiêu Đường cực kỳ nhanh chóng ăn hết hồng đậu cao, ăn no bụng, rất là thích ý. Y chui về Ti trong lòng Lãm tìm một chỗ thoải mái nằm xuống không muốn động.

Ti Lãm buồn cười nhìn tiểu hồ ly, thật là một vật nhỏ đáng yêu, bị khi dễ cũng không mang thù, lười biếng mà chui về trong lòng ngực của mình.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lông tơ tuyết trắng trên vùng bụng Tiêu Đường, thoải mái đến khiến Tiêu Đường buồn ngủ.

“Nột, vật nhỏ.” Ti Lãm dùng giọng mơ hồ giống như lơ đãng hỏi: “Vòng tròn trên sổ sách là người vẽ sao?”

Nhớ tới kiệt tác của mình, đặc ý dào dạt mà liếm liếm ngón tay Ti Lãm.

bên môi Ti Lãm hiện lên một nụ cười quỷ dị, ôm tiểu bạch hồ, mở các sổ sách khác ra bắt đầu kiểm tra đối chiếu.

Sau ngày ấy lại qua bốn ngày. Sáng sớm ngày thứ năm, sau khi Tiêu Đường rời giường liền theo thường lệ rửa mặt chải đầu hảo, liền đi đến thư phòng Ti Lãm. Ti Lãm đem tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, uy vật nhỏ ăn xong sớm một chút, liền mệnh Lục Y đến hầu hạ mặc quần áo. Sau khi đổi quần áo hảo xong, Ti Lãm xoay người ôm lấy Tiêu Đường, đưa y đặt ở trên vai mình liền ra khỏi Liễu Thiên Trang.

Tiêu Đường nghi hoặc, Ti Lãm lúc này hẳn là ở bên trong trang xử lý công vụ mới phải, dù có ra ngoài thương lượng cũng không đem theo mình, sao sáng hôm nay lại mang mình xuất môn chứ?

Y cọ cổ Ti Lãm, có chút bất an nức nở.

Ti Lãm sờ sờ đầu tiểu bạch hồ, cười nói: “Người buồn ở trong này cũng gần một tháng đi? Ta mang người đến vùng ngoại ô vui đùa một chút.”

Khi Tiêu Đường ở thế kỷ hai mươi mốt luôn bị vây trong thành thị rất ít có khi rảnh rỗi ra ngoài ngoại ô đập thanh, còn nữa y sinh ở trong nhà giàu nhất Á Châu, ngoan ngoan đến trường tan học cũng bị bắt cóc năm sáu lần, đương nhiên càng không được phép đi vùng ngoại ô chơi.

Cho nên Ti Lãm nói dẫn y đi vùng ngoại ô, Tiêu Đường liền hoan hô, vươn đầu lưỡi liếm gương mặt Ti Lãm. Bởi vì làm một con hồ ly, Tiêu Đường không thể nói chuyện, lại sợ bị coi là yêu tinh, cho nên tạm thời cũng không dám dùng viết cùng Ti Lãm câu thông, vì thế liền dùng răng nanh cắn cắn để diễn tả phần nộ của mình, dùng đầu lưỡi liếm liếm để diễn tả khoái hoạt của mình.

Mặc dù có chút mất mặt, nhưng khi Tiêu Đường cảm thấy quen rồi thì cũng không có gì, dù sao hiện tại y không phải người mà là chỉ tiểu hồ ly. Hơn nữa trên người Ti Lãm có loại mùi thần nhiên văn chương dễ ngửi, Tiêu Đường thực thích hương vị của người này, Ti Lãm làm cho y có cảm giác an tâm.

Ti Lãm bị Tiêu Đường liếm thật ngứa, gương mặt vốn luôn duy trì vẻ lạnh lùng trước mặt hạ nhân cũng vì hành động làm nũng này của tiểu hồ ly mà hơi chút thả lỏng. Ti Lãm đem trên vật nhỏ vai bế xuống ôm vào ngực, đùa đôi lỗ tai nó, yêu cầu chiều nói: “Tiểu ngu ngốc, chẳng lẽ thật sự là buồn đến hư?”

Tử Y cùng Lục Y ở một bên, mắt đều lộ ý cười. Xem vẻ mặt ôn nhu của trang chủ, làm sao còn nhớ rõ ước nguyện ban đầu khi mua tiểu hồ ly này chính là đem nó lột ra làm thành áo đưa cho con của Ti Trữ phụ nhân.

Ha hả, chỉ sợ trang chủ lại vì lễ vật sinh nhật của Ti Trữ phụ nhân mà cân não.

Ti Lãm ôm tiểu hồ ly đi tới cửa, đã có xe ngựa đang đợi hậu.

Tiêu Đường đối với hai con ngựa trắng kéo xe rất có hứng thú. Y từng xin cha cùng đại ca cho y học kỵ mã, cuối cùng Tiêu Long Dạ đáp ứng, đại ca Tiêu Thiên còn vì y hẹn trước với huấn luyện viên ở câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Nhưng nào biết đâu rằng đứa con trai bảo bối này, bảo bối đệ đệ Tiêu Đường ở ngày đầu tiên đi đến câu lạc bộ đã bị người bắt cóc trên đường đi rồi, lông ngựa cũng chưa đụng tới thì đã bị bọn cướp giết chết.

Cho nên khi y gặp được ngựa thật, Tiêu Đường lập tức mừng rỡ. Tiểu hồ ly từ trong lòng Ti Lãm chui ra, ánh mắt sáng long lanh dán trên người hai con ngựa, vươn tiểu móng vuốt muốn đi sờ sờ.

Tiểu hồ ly có tâm tư gì liền hiện lên trên mặt, Ti Lãm sao lại đoán không ra. Hắn sợ vật nhỏ té ra khỏi khủy tay, liền cứng chiều chìm đắm mà bắt lấy hai cái chân của nó lại, cười hỏi: “Muốn kỵ mã?”

Tiêu Đường sùng bái trừng mắt nhìn Ti Lãm, quái vật này thật sự là không gì làm không được a! Nhanh chóng gạt đầu như đảo tỏi. Ti Lãm liền phân phó Lục Y: “Đem Vân Phi của ta dắt tới.”

Chỉ chớp lát, một hồng tông mã xinh đẹp liền ra ngay trước mắt Tiêu Đường.

Con ngựa này có bộ lông thuần hoạt tỏa sáng, ánh mắt sáng ngời hữu thần kiệt vự bất tuần lộ ra một cổ kiêu ngạo, bốn vó hữu lực.

__kiệt vự bất tuần: tính tình dữ dằn, không chịu dễ dàng thuận theo

Hai con ngựa trắng kéo xe kia đã là lương câu, nào biết đâu rằng Vân Phi kia đi hay đứng, chúng nó đều so không lại.

Hai mắt Tiêu Đường đăm đăm trừng Vân Phi, sắp muốn chảy nước miếng.

Ti Lãm đem nó bỏ vào bên trong ngoại sam, lưu loát tiêu sái lên mã, sờ sờ đầu tiểu hồ ly, kiêu ngạo mà nói: “Bám chặt vào! Đừng rơi ra nha, tốc độ Vân Phi tuyệt đối xứng với tên của nó!”

Tiêu Đường hưng phấn mà ngao một tiếng, hai tiểu móng vuốt gắt gao đem bám vào vạt áo Ti Lãm. Ti Lãm kéo dây cương, Vân Phi thét dài một tiếng liền chạy vội đi ra ngoài.

Mục đích của Tiêu Đường cùng Ti Lãm là một đình viện nho nhỏ ở vùng ngoại ô.

Tiêu Đường vuốt vuốt bộ lông tuyết trắng vừa mới bị gió thổi hỗn độn, cái đầu nhỏ liền hướng xung quanh tìm hiểu.

Tiểu đình viện này bố trí thật sự là tao nhã, không lớn, lại đối xứng chỉnh tề, rất có loại mỹ cảm truyền thống, chỉ sợ đình viện Tô Châu cũng có chút thua chị kém em.

Cũng không có người tới đón Ti Lãm. Ti Lãm cũng không quản việc đó liền nhấc chân đi vào. Hắn đem tiểu hồ ly từ trong lòng ngực bế ra, đặt dưới tàng cây tiêu diệt đình viện, nói: “Vật nhỏ, ở chỗ này chờ ta, ta đi tìm chủ nhân đình viện này.” Tiêu Đường ngao một tiếng liền nhảy đến trong bụi hoa nghịch mấy khóm hoa.

Ti Lãm dọc theo hành lang đi vào bên trong, rốt cục nhìn thấy chủ nhân đình viện.

Kia là một nam tử nhìn qua rất là ngả nón, mặc quần áo đều là thượng phẩm, lại xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên người, rất có cảm giác của một quý tộc xuống dốc. Nam tử kia bộ mặt anh tuấn, cùng Ti Lãm tương xứng, chính là so với có vẻ bên ngoài Ti Lãm bức nhân, cặp mắt hào hoa hơn xé lên vài phần của hân lộ vẻ ngả nón không kèm chế được.

“Ti Lãm? Cơn gió nào đem người thổi đến nơi đây?” Nam tử nhìn thấy Ti Lãm có chút kinh ngạc, tà tà địa cười.

Ti Lãm nhìn điệu bộ ngả nón của hắn rất là không vừa mắt, bản thân mình không chịu dạy, để yêu đệ* lang thang trên giang hồ vô công rồi nghề lại bị người này dạy hư.

__yêu đệ: em trai yêu quý.

“Quý Phương, giúp ta làm phép một cái.”

Quý Phương vừa nghe, sợ tới mức cả người ngã ngồi dưới đất, giống như nhìn thấy mặt trời mọc đằng tây vậy, thần tình kinh sợ: “Mẹ của ta a! Người không phải xem thường nhất pháp thuật của ta sao? Nói cái gì là xiếc giả thần giả quỷ lừa gạt thế nhân, sao hôm nay...”

Sắc mặt Ti Lãm vừa hồng vừa đen, độ ẩm trên mặt chợt giảm xuống, trong giọng nói đã có xấu hổ rõ ràng: “Vốn là không tin, chính là gần đây nuôi một con vật nhỏ thật sự là rất có linh tính, người đến xem nó có phải yêu quái gì hay không.”

Quý Phương trợn mắt há hốc mồm, có thể làm cho Ti Lãm nói ra lời như thế, nói vậy vật nhỏ kia khẳng định đã có linh tính đến độ người ta hoài nghi rồi. Bản thân hắn vốn rất thích các loại tinh quái, lập tức có hứng thú, cao hứng lên nói: “Mau! Mau mang ta đi nhìn xem.”

Hai người đi vài bước, Quý Phương bỗng nhiên “A” một tiếng, “Ti Lãm, chỗ cổ áo và quần áo người sao hư vậy?”

Ti Lãm cúi đầu, quả nhiên vạt áo của ngoại sam bị phá hai cái lỗ nhỏ, không khỏi cười nói: “Vừa rồi kỳ mã tới, vật nhỏ kia oa ở trong này, tốc độ Vân Phi rất nhanh, chắc là nó sợ té nên bầu chặt móng vuốt làm hư.”

Quý Phương nghe xong gần như ngã nhào trên đất: “Trời ạ! Người thật là Ti Lãm sao?” Không phải kẻ nào khoác da Ti Lãm đi!

Ti Lãm liếc mắt hắn một cái, cự tuyệt trả lời vấn đề ngu xuẩn như vậy.

Hai người tới trong đình, Ti Lãm kêu nhỏ: “Vật nhỏ, đi ra.”

Vừa dứt lời, Quý Phương lập tức nhìn đến một đoàn màu trắng gì đó từ trong bụi hoa nhảy ra, nhanh chóng chạy đến dưới chân Ti Lãm. Ti Lãm ngồi xổm người xuống ôm lấy tiểu tuyết cầu màu trắng kia.

Tập trung nhìn vào, là một con tiểu bạch hồ xinh đẹp. Chỉ bằng con mèo nhỏ, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, bộ lông tuyết trắng.

Mao mềm mại bóng loáng, đã có chút hỗn độn, dính vài đóa hoa màu đỏ màu vàng. Bạch hồ nhỏ nhỏ cạo vào lòng Ti Lãm cũng đến cùng đi mà vịn vẹo, rõ ràng đang làm nũng.

Đích thật là vật nhỏ khiến người thích. Khó trách Ti Lãm phi thường sủng ái, Quý Phương nhìn xem mà nước miếng chảy ròng, hận không thể tự mình nuôi một con như thế.

Ti Lãm một tay ôm tiểu hồ ly, một tay nhẹ nhàng đi phủi những bông hoa dính vào trên lông của bạch hồ. Tiểu Đường tò mò nhìn nam tử xa lạ, người này cũng thực anh tuấn, nghĩ thâm quả nhiên là vật tự theo loài, Ti Lãm anh tuấn phi phạm, cũng chỉ tìm người xinh đẹp đến làm bạn hữu.

Ti Lãm vỗ vỗ đầu vật nhỏ, đem nó giao cho Quý Phương.

Tiểu Đường hoảng sợ, không biết Ti Lãm vì cái gì đem mình giao cho người xa lạ. Hắn bất an mà quay đầu lại tội nghiệp nhìn Ti Lãm.

Ti Lãm không khỏi ôn nhu mà hồng nói: “Không sợ, Quý Phương là bằng hữu của ta, không là người xấu. Ta cũng không phải muốn đưa người cho hắn.”

Tiêu Đường chiếm được cam đoan, lập tức yên tâm nhảy tới trong lòng Quý Phương.

Quý Phương vừa vặn đón lấy tiểu hồ ly. Hắn vừa rồi xem một người nhất hồ hồ động, trong lòng cảm thấy thật kinh ngạc, tiểu bạch hồ này thật sự là có linh tính đến quỷ dị, khó trách loại người “Tử bất ngữ quái lực loạn thần*” Ti Lãm cũng phải hoài nghi vật nhỏ này từ nơi ma quái nào tới.

__ Tử bất ngữ quái lực loạn thần: chết cũng không tin thần tin quỷ.

Hắn ôm tiểu hồ ly, chậm rãi vuốt ve lưng nó.

Tiêu Đường bị hắn vuốt ve rất là thoải mái. Bàn tay của nam nhân kêu Quý Phương này so với Ti Lãm còn ấm áp một ít, bị hắn vuốt lưng, như có dòng nước ấm dần dần rót vào, lại có chút buồn ngủ.

Một lát, Tiêu Đường liền ngăn cản không được cơn buồn ngủ ập đến.

Y nào biết đâu rằng Quý Phương này là thừa thiên* của đạo sĩ trừ yêu tối nổi danh – Ngưng Đạo Tử. Dưới tay danh sư vô yếu đồ, pháp thuật của Quý Phương đã đến độ thần không biết quỷ không hay liền thu yêu. Bàn tay mới vừa rồi phủ ở trên lưng Tiêu Đường đã hạ pháp thuật an thần thôi miên, cho nên Tiêu Đường lập tức liền ngủ say.

__ thừa thiên: người kế tục.

Quý Phương xem thần thái Ti Lãm có chút khẩn trương, cười hắn nói: “Ta nói là cái gì khiến ngươi vội vã muốn ta thi pháp như thế. Lại nguyên lai ngươi gấp gáp không phải vì sợ vật nhỏ này hại ngươi, mà là muốn vật nhỏ này biến thành người.”

Ti Lãm trừng hắn liếc mắt một cái.

“Nghe nói mỗi hồ yêu đều là mỹ nhân, Ti gia Nhị thiếu gia không kịp đợi muốn bế mỹ nhân đi.”

“Nói gì vậy! Ta là người như giống như ngươi.” Ti Lãm thấp nguyên rửa, ngữ khí cực bại hoại vì bị nhìn thấu, Quý Phương cũng không cùng hắn cãi cọ, hiểu rõ địa cười cười.

Từ sau khi biết vật nhỏ này có linh tính đến độ có thể tính toán sổ sách, Ti Lãm đã nhiều ngày xác nhận bị vật nhỏ này chiếm cứ tâm thần, nhìn tiểu hồ ly hành động đáng yêu ngây thơ, đôi mắt đen như nước trong veo sáng suốt, luôn không tự chủ được đi ảo tưởng khi vật nhỏ biến hóa oa ở trong lòng ngực của mình, đối với mình làm nũng là dạng gì. Cho nên mới xem xét thời gian rảnh, nhanh chóng bế nó đến chỗ Quý Phương.

Quý Phương nở nụ cười hai tiếng, đem Tiểu Bạch hồ ôm đến trên bàn thạch ở đình để xuống, hắn dính chút nước trà, lấy tiểu bạch hồ làm tâm mà vẽ một vòng bát quái, sau đó hai ngón tay chập lại, trong miệng một bên niệm niệm một bên dùng tay vẽ cái loại thể pháp. Một lát mới đình, tay trái ở thiên linh của tiểu bạch hồ, một đạo bạch quang từ trên tay của hắn phát ra chui vào thân thể tiểu bạch hồ.

Nhưng sau một hồi lâu cũng chưa phát sinh cái gì. Quý Phương giật mình mà thu tay lại, lại tới nữa một lần. Bạch quang sau khi tiến vào thân thể tiểu hồ ly vẫn như cũ cái gì cũng chưa phát sinh.

“Không có khả năng!” Quý Phương rốt cục thu hồi biểu tình bất cần đời, lần thứ ba tác pháp đem bạch quang rót vào trong thân thể tiểu hồ ly.

“Ra sao?” Ti Lãm cũng nhìn ra không thích hợp, dò hỏi.

“Ti Lãm, ta chỉ có thể nói, vật nhỏ này quả thật chỉ là một con hồ ly mà thôi, cũng không phải g tinh quái gì đó.” Quý Phương tiếc nuối nói với Ti Lãm.

“Không có khả năng!” Ti Lãm cả giận nói: “Nó chỉ ăn nhưng thứ người ăn, rsau khi rời giường sẽ dùng nước súc miệng, có thể nghe hiểu được tiếng người, thậm chí còn có thể tính sổ, làm sao có thể chính là một con tiểu hồ ly bình thường?”

Quý Phương cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc. Hắn biết là nếu không có thời gian dài xuất hiện các hành động trùng hợp, Ti Lãm căn bản sẽ không hoài nghi tiểu hồ ly này, vừa rồi linh tính tiểu hồ ly này mình cũng là tận mắt thấy.

Nhưng khi tiếp được vậy nhỏ Quý Phương lại không phát hiện trên người nó không có một tia yêu khí. Mới vừa rồi tác pháp lại chứng thật điểm này, chưa từng có yêu quái nào có thể che dấu yêu khí và linh khí của mình dưới khuy hồn quang của hắn.

Chính là ba đạo khuy hồn quang, đều không có tìm thấy đạo hạnh cùng linh khí của vật nhỏ.

“Thật sự. Nó không có một chút xíu linh lực, thậm chí ngay cả yêu khí đều không có, tuyệt đối không thể là yêu quái.”

Thần sắc Ti Lãm phi thường khó coi. Cảm thấy một cỗ khó chịu cùng thất vọng, có lẽ hắn nên kiểm điểm lại mình cư nhiên bị vật nhỏ này mê hoặc tâm thần.

Quý Phương xoa nhẹ một cái, tiểu hồ ly liền chậm rãi tỉnh dậy lại đây.

Tiêu Đường mở ánh mắt buồn ngủ, nhảy đến bên cạnh Ti Lãm. Nhưng Ti Lãm không có giống bình thường xoay người đưa y ẩm lên. Tiêu Đường sốt ruột, cả tháng nay y cùng Ti Lãm ngày đêm chung sống, Ti Lãm là chỗ dựa duy nhất của y ở thế giới này, y rất là y lại Ti Lãm, hiện tại Ti Lãm chẳng biết tại sao lại không để ý tới y, điều này khiến cho Tiêu Đường dần dần sinh ra sợ hãi đến, thật giống như cây trụ của mình bỗng nhiên bị sụp đổ, còn có chút tinh cảm bất an khác thường.

Hai mắt to của Tiêu Đường lộ vẻ sợ hãi thất thố nhìn Ti Lãm, không ngừng dùng móng vuốt nho nhỏ đi xả vạt áo ngoài sam Ti Lãm, ô ô địa gào thét.

Quý Phương thở dài, vật nhỏ này thật là rất có linh tính, vì sao một vật nhỏ có linh tính như vậy lại không có nửa phần linh lực hoặc đạo hạnh chứ? Đây thật sự là tiếc nuối!

Hắn thấy nó càng ngày càng bất an, thấp ô một tiếng so với một tiếng thêm ai oán, liền đem nó ôm lấy, nhét vào trong lòng Ti Lãm.

An ủi: “Không cần khó xử nó, không có đạo hạnh cũng không phải nó lỗi. Thế gian vạn vật, có bao nhiêu vật có thể tu hành?” Tiêu Đường không hiểu lời Quý Phương, y cò Ti Lãm, hy vọng hắn có thể để ý tới chính mình.

Ti Lãm nhìn tiểu hồ ly sợ hãi lấy lòng chính mình, trong lòng mềm nhũn mềm nhũn, giận dữ nói: “Quên đi, cũng là ta người si nói mộng thôi.”

Dứt lời, liền ôm tiểu hồ ly đi ra ngoài.

Như vậy liền đi trở về? Tiêu Đường kinh ngạc, cảm giác mình không cần thận ngủ xong, cái gì cũng chưa ngoạn đủ, sao muốn đi? Bất quá hắn cảm giác được tâm tình Ti Lãm không tốt, vì thế khó được không có tùy hứng, chỉ ngoan ngoãn địa oa.

Ti Lãm mang theo Tiêu Đường trở lại Liễu Thiên Trang, đem tiểu hồ ly giao cho Lục Y đi ra nghênh đón đồ đạc mang theo nó đi dần xếp.

Tử Y nhận ra được tâm tình Ti Lãm mê mẩn, thử thăm dò hỏi: “Trang chủ, phát sinh chuyện gì?” Ti Lãm lạnh lùng nhìn Tử Y một cái, nhìn đến độ mờ mờ lạnh của nàng ứa ra.

Ti Lãm nghĩ nghĩ, cảm thấy hành động hôm nay của mình thật buồn cười, cư nhiên đem một con hồ ly trở thành người mà đối đãi, đây không phải là hành vi kẻ điên sao? Thật sự là đã mê muội mất cả ý chí, truyền ra đi chỉ sợ thiên hạ chê cười. Hắn nghĩ muốn càng tức giận, vì thế ngoan quyết tâm phân phó Tử Y nói: “Cuối tháng này đem vật nhỏ này đi lột da làm áo đi, bằng không không kịp sinh nhật đại tỷ.”

TBD: thấy chưa, tra công, vừa biết người ta chỉ là một tiểu hồ ly liền lột da người ta, TTT thua kém tiểu công của tiểu xà.

Tử Y chấn động, đoạn không ngờ được trang chủ thật sự muốn giết tiểu hồ ly, chớ nói trang chủ bỏ được, nàng cùng Lục Y Lam Y đều luyện tiếu. Nhưng vừa muốn mở miệng, Ti Lãm đã quét nàng liếc mắt một cái, bước đi thông thả đi vào nội.

Sau ngày đó, Tiêu Đường mãi cảm mà nhận thấy được Ti Lãm càng ngày càng xa cách. Ngày kế y thường chạy tới thư phòng Ti Lãm, nhảy đến Ti Lãm trong lòng, vốn định để Ti Lãm uy mình ăn một chút điểm tâm. Không ngờ, Ti Lãm lại đem Tiêu Đường bồng xuống dưới, để Lục Y đem Tiêu Đường bế đi ra ngoài.

Loại sự tình này phát sinh một lần hai lần, Tiêu Đường còn có thể thuyết phục mình là Ti Lãm có chuyện quan trọng phải xử lý không thể phân tâm, nhưng lần thứ ba, lần thứ tư... Phát sinh, ngày đầu tiên là như thế này ngày hôm sau vẫn là như thế này, ngày thứ ba ngày thứ tư đều là như thế này, Tiêu Đường dù trí độn cũng biết không phải như những gì mình nghĩ.

Người khác cũng không để ý mình, mình lại còn muốn đi lấy mặt nhiệt thiếp mônglãnh, loại chuyện này chớ nói tiểu miêu tiểu cầu cũng sẽ không làm, huống chi Tiêu Đường còn từng là đường đường thái tử gia công ty đa quốc gia?

Vì thế Tiêu Đường cũng liền đổi không đi tìm Ti Lãm.

Tiêu Đường là ở trong sủng ái của người nhà mà lớn lên đích, trong người nhà ai không đau y đau nhập tâm khảm chứ? Tính tình Tiêu Đường hoạt bát, mặc dù tùy hứng cũng rất có tu dưỡng, làm việc đúng mực, cho nên bằng hữu rất nhiều. Không ai không thích người như Tiêu Đường, y chưa từng gặp người đối với y hờ hững. Hơn nữa hiện tại hắc có miệng lại không thể nói, thật sự gấp đến độ không biết như thế nào cho phải.

Tiêu Đường hai ngày này đều không có ăn cái gì, ba buổi cơm đều là chỉ ăn một chút mà thôi, điểm tâm đồ ăn vặt lại không chạm.

Tiểu hồ ly lập tức liền tiểu tụy gây yếu, cả ngày buồn bực không vui mà nằm ở trong rổ.

Ti Lãm không phải không biết, chính là hắc đang tức giận, tức giận vật nhỏ có linh tính này vì sao không có một chút đạo hạnh, càng khí chính mình cư nhiên làm chuyện đi tìm Quý Phương để hắc đem tiểu hồ ly biến thành người ngu xuẩn như thế. Huống hồ hắc lại hạ quyết tâm muốn dùng lòng của vật nhỏ này làm áo lông tặng cho đại tỷ bạo lực, vì thế nghe Tử Y Lục Y đối với hắc nói chuyện tiểu hồ ly liền cứng rắn không để ý tới.

Ti Lãm không đau lòng, nhưng thật ra Lục Y Tử Y lại rất đau lòng. Chính là các nàng cũng không phải trang chủ, bạch hồ nhỏ cũng không để ý đến các nàng, vẫn như cũ mỗi ngày mỗi gây yếu.

Đến ngày thứ tư, Tiêu Đường liền buồn bực, Ti Lãm này thật sự là tuyệt tình! Trước kia đối với mình cưng chiều lên trời, hiện tại nhìn cũng không nhìn một cái. Trước kia gì có người nào không để ý đến Tiêu Đường y? Tiêu Đường quyết định không nhẫn khẩu khí này, muốn tìm Ti Lãm nói rõ ràng.

Ngày thứ năm hắc liền chạy tới thư phòng Ti Lãm.

Vốn ghen một bụng muốn viết ra chất vấn Ti Lãm, nhưng hôm nay Ti Lãm không ở đó. Tiêu Đường cảm thấy như cổ hết sức bắn một mũi tên lại bắn trật, nhất thời giống như quả khí cầu bị người chọc thủng như vậy xẹp xuống.

Tiêu Đường biết Ti Lãm không ở thư phòng định là ở tổng hành Liễu Thiên Trang. Liễu Thiên Trang ở trong thành còn có một tổng hành, là nơi mọi người thương nghị những việc chờ tiến hành.

Tiêu Đường nghĩ chủ nhân ác liệt của y nhất định ở chỗ tổng hành, liền lặng lẽ chuẩn ra Liễu Thiên Trang. Ti Lãm từng mang theo Tiêu Đường đi theo một con đường nhỏ tới tổng hành một lần, bởi vậy Tiêu Đường biết đường đi.

Y mở rộng tứ chi chạy, đáng tiếc y là con tiểu hồ ly, chân rất ngắn, lại mấy ngày không có ăn được cơm, khí lực không nhiều lắm chạy một hồi liền mệt mỏi, nhưng nhìn quanh bốn phía nơi này cách tổng hành còn xa rất.

Lại chạy một lát thật sự mệt đến muốn xỉu, Tiêu Đường dừng lại, trong lòng vừa ủy khuất vừa khổ sở cơ hồ muốn khóc lên. Y chưa từng trải qua loại cảm giác này, vì một người trà không uống cơm không ăn, còn ngàn dặm xa xôi đi tự mình tìm đối phương. Hận chỉ hận mình hiện tại không chỗ nương tựa, may mắn bắt được đầu gối Ti Lãm mà bám víu, bằng không Tiêu Đường biết mình dù tùy ý cách mấy cũng không có khả năng có được tình trạng hiện tại.

Bởi vậy Ti Lãm đối với Tiêu Đường mà nói tuyệt đối là đặc biệt. Nhưng Tiêu Đường đối với Ti Lãm mà nói chỉ là sự tồn tại như một sủng vật có thì tốt không có thì cũng không sao.

Tiêu Đường nghĩ vậy, cảm thấy khổ sở đếm tâm đều muốn nát, lại đói lại mệt lại thương tâm rất cực nhin không được khóc lớn lên. Vì cái gì mình không phải người?

Nếu như mình còn là một người, ít nhất có thể hỏi Ti Lãm vì cái gì không hề để ý đến y!

Nếu như mình còn là một người, ít nhất có thể giúp giúp Ti Lãm làm sổ sách, mà không phải không chỗ nào có công dụng! Nếu như mình còn là một người, ít nhất có thể cùng Ti Lãm chân chính ngồi cùng một bàn mà ăn cơm!

Nếu như mình còn là một người...

Muốn...biến trở về người quá a...

Tiêu Đường kiệt lực mà quỳ rạp trên mặt đất, tuyệt vọng nghĩ.

Bỗng nhiên, trên người đau nhức đứng lên, Tiêu Đường gào thét một tiếng, cảm thấy xương cốt giống toàn bộ vỡ đều vụn, sau đó, một cỗ cảm giác mê ly từ lòng bàn chân thẳng lui lên trên đầu, thân thể Tiêu Đường vừa đau vừa chua xót, toàn thân lạnh run.

Qua một hồi lâu, đau đớn chậm rãi rút đi. Tiêu Đường hấp hối mà cuộn mình trên mặt đất thần trí mơ hồ nghĩ mình không phải lại sa91p chết...

Một lát sau, Tiêu Đường giãy giụa, ít nhất trước khi chết gặp Ti Lãm một lần!

Nhưng, Tiêu Đường lại cảm thấy được có điểm gì là lạ. Mình thật sự đứng lên, mà không phải dùng tứ chi chống đỡ thân thể. Tiêu Đường không dám tin địa nhìn hai tay trắng nõn của mình, năm ngón tay thon dài xinh đẹp. Dùng hai tay xinh đẹp kia sờ sờ mặt mình, tai mắt mũi miệng đều là quen thuộc... Cúi đầu, mình mặc kiện áo dài màu trắng, vén áo dài lên, bên trong tự nhiên là một đôi chân thon dài.

Chính mình... Biến thành người ...

“Biến thành... Người?” Tiêu Đường thử thăm dò nói chuyện. Giọng phát ra rất cuộc không còn là tiếng động vật kêu gào. Tiêu Đường vui sướng xác định mình rất cực lại biến thành người!

“Ti Lãm Ti Lãm! Ta biến trở về người rồi!” Tiêu Đường hoan hô một tiếng. Vui sướng khiến thân thể mệt mỏi của Tiêu Đường tựa hồ lại khôi phục chút khí lực, y bước nhanh đi đến tổng hành Liễu Thiên Trang.

4. Chương 4

Tiêu Đường cảm thấy hình như đường đã ngắn đi rất nhiều, chỉ đi mấy con phố thì đã tới tổng hành rồi.

Nhưng vấn đề mới lại xuất hiện. Tiêu Đường phiền não lên, mình phải làm gì để gặp Ti Lãm đây? Tiêu Đường mà Ti Lãm quen thuộc không phải là nhân loại, mà là tiểu hồ ly Tiêu Đường. Chẳng lẽ muốn Tiêu Đường nói với hắn “Ti Lãm, ta chính là con tiểu hồ ly tuyết trắng mà ngươi nuôi”?

Loại này so với ”ngàn lẻ một đêm” còn ”ngàn lẻ một đêm” hơn, đừng nói Ti Lãm không tin, ngay cả chính Tiêu Đường cũng hiểu được đó rất ngu, tuy rằng đây là sự thật.

Cho dù Ti Lãm tin, còn không đem Tiêu Đường y làm yêu quái sao? Nghe nói yêu quái đều phải bị đạo sĩ thu đi đánh cho hồn phi phách tán, Tiêu Đường cũng không muốn chết thêm lần nữa.

Y đứng đối diện Liễu Thiên Trang, buồn rầu không biết như thế nào cho phải. Tiêu Đường muốn cùng Ti Lãm trò chuyện đã muốn rất lâu rồi, trước kia là tiểu hồ ly không thể nói chuyện, nhưng chờ khi y nói chuyện được rồi lại buồn khổ phát hiện không có biện pháp tới gần Ti Lãm.

Bất quá từ trước đến nay Tiêu Đường không phải là người không có đầu óc, trông mắt vòng vo chuyển, đã nghĩ ra một diệu kế.

Y tiến lên đối hai người thủ vệ hộ viện tổng hành nói: “Hai vị đại ca này, ta muốn nhận lời mời làm tiểu tư cho Liễu Thiên Trang, không biết phải tìm người nào mới được?”

_tiểu tư: người sai vặt.

Hộ viện hồ nghi nhìn Tiêu Đường nói: “Người đi đi, nơi này hiện tại không nhận người.”

“Hai vị đại ca, ta thật sự rất ngưỡng mộ Ti trang chủ, muốn làm việc dưới tay hần, thỉnh hai vị đại ca dàn xếp một chút chỉ con đường sáng để đi!” Tiêu Đường hảo tính tình mà cầu.

“Đi đi! Không nhận là không nhận, cũng không phải chúng làm chủ a!”

“Nhưng...” Hai hộ viện không có một chút dao động, Tiêu Đường bắt đầu sốt ruột.”Vị tiểu huynh đệ này, người muốn đến Liễu Thiên Trang làm việc?” Bỗng nhiên có người mở miệng hỏi như vậy. Tiêu Đường kinh hỉ mà quay đầu lại, nguyên lai là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi. Người này Tiêu Đường biết, là Lý Nặc, một đường chủ trong số các phân đường của Liễu Thiên Trang. Tiêu Đường nhanh chóng gật đầu.”Tiểu huynh đệ, người biết tính sổ chứ?” Lý Nặc tựa hồ có chút gấp.

“Biết, ta tính sổ rất nhanh!” Có cơ hội tốt phía trước, Tiêu Đường nhanh chóng đáp.

“Tên gì?”

“Tiêu Đường.”

“Tốt lắm! Ta muốn người!” Lý Nặc vội vàng nói.

Tiêu Đường “A” một tiếng, không thể tưởng được lại thuận lợi như vậy, không phải là có trá* đi? Nhưng còn chưa kịp nghĩ lại, Lý Nặc liền lôi Tiêu Đường hướng bên trong tổng hành nhanh chóng đi vào.

_trá: lừa đảo.

Cũng không thể đem bán ta đi! Tiêu Đường đuổi kịp theo bước Lý Nặc, một bên tính toán, dù muốn lừa ta cũng không cần đem ta vào tổng hành đi...

Lý Nặc mang theo Tiêu Đường đi vào một cái tiểu các lầu bên trong tổng hành, tìm Tiêu Đường phút chốc lên tới cổ họng, đây không phải là nơi Ti Lãm làm việc ở tổng hành sao!?

Lý Nặc bỗng nhiên đứng lại, hần hung tợn quay đầu lại hạ giọng nói với Tiêu Đường: “Người muốn ở Liễu Thiên Trang lý làm việc đi!”

Tiêu Đường không biết trong hồ lô của hần bán cái gì, vì thế gật gật đầu.

Lý Nặc uy hiếp hần nói: “Ta đây nói cái gì người đều phải theo! Nếu không ta lập tức không muốn người nữa!”

Hần trừng mắt Tiêu Đường chờ trả lời hần, rất có diệu bộ nếu như Tiêu Đường lắc đầu sẽ không muốn Tiêu Đường, Tiêu Đường muốn gặp Ti Lãm đến sốt ruột, liền lung tung gật gật đầu cam đoan nói: “Hảo, ta hiểu được.”

Lý Nặc ở trước các lầu cung kính đề cao giọng nói: “Trang chủ, Đông đường đường chủ Lý Nặc đến!”

“Vào đi.”

Tiêu Đường nhận ra giọng đáp lời chính là của tỷ nữ Lam Y bên người Ti Lãm.

Lý Nặc trừng mắt nhìn Tiêu Đường một cái, cảnh cáo y không nên quên cam đoan mới vừa rồi, liền dẫn đầu bước vào bên trong các.

Lam Y đang đứng ở cửa gian phòng, gặp Lý Nặc mang theo thiếu niên một áo trắng tiến vào, nhú nhú mày, nhưng vẫn mở cửa để Lý Nặc cùng Tiêu Đường đi vào.

Lý Nặc vào phòng, nói: “Trang chủ, Lý Nặc đến đây.” Tiêu Đường học theo Lý Nặc cũng đứng cúi.

“Ba!” Tiêu Đường không có nghe được Ti Lãm đáp lời mà thay bằng một âm thanh vỗ bàn thật mạnh. Y lần đầu tiên nhìn thấy Ti Lãm phát hỏa lớn như thế, trộm giương mắt nhìn hần, mặt Ti Lãm lạnh như

sương, khí thể bức người, Tiêu Đường không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh, rốt cục biết vì sao đám người Tử y Lục y e ngại Ti Lãm như vậy.

Người này, trước mặt kẻ khác tuyệt đối là uy nghi trầm trọng.

“Lý Nặc, ” Ném một quyển sổ trước mặt Lý Nặc, Ti Lãm trầm giọng nói: “Giải thích một chút, quyển sổ này rốt cuộc là chuyện gì? Sổ tiền mà ta tính so với sổ mà Đông đường các người khai trên sổ còn nhiều hơn mười hai vạn!”

Trong lòng Tiêu Đường xuy một tiếng, Ti Lãm này biết rõ còn cổ hủ. Sổ sách so với thực tế nhiều hơn? Kia chỉ có một loại khả năng.

Đó chính là ở Đông đường có người tham ô mười vạn hai.

Nguyên lai ở cổ đại cũng có chuyện tham ô a! Tiêu Đường cảm thán, quả nhiên lòng người từ xưa đã tồn tham niệm, từ xưa đến nay việc tham ô đều không dứt.

Đang nghĩ ngợi, Lý Nặc bỗng nhiên lấy một tay đẩy Tiêu Đường lên phía trước, nói: “Trang chủ, sổ sách là hẩn tính! Do thiếu niên này kinh suất qua loa mới tính sai nhiều như vậy!”

Tiêu Đường nhất thời trợn mắt há hốc mồm, nguyên lai Lý Nặc tính đem mình trở thành cừu con mà vu oan giá họa a!

Lương đạo ánh mắt sắc bén của Ti Lãm nhất thời bắn lên trên người Tiêu Đường, đem Tiêu Đường dọa sợ đến chân cũng phải mềm nhũn.

Ánh mắt lợi hại như dao kiếm kia của Ti Lãm nhìn Tiêu Đường một hồi lâu, trầm giọng nói: “Lý Nặc người đi xuống trước, mấy ngày gần đây Đông đường các người không được phép tiếp nhận bất cứ vụ sinh lý nào, cho đến khi ta đem việc này điều tra rõ rồi nói sau.”

Lý Nặc một phen lau mồ hôi lạnh trên trán, như nhặt được đại xá mà rời khỏi phòng, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Tiêu Đường một cái cảnh cáo y phải nhớ rõ lời vừa rồi mới nói.

Lý Nặc đi rồi, trong không gian kín bích chỉ còn lại có Tiêu Đường cùng Ti Lãm. Tiêu Đường vì Ti Lãm hoài nghi cùng tức giận mà đứng ngồi không yên, hai tay nắm chặt lại, thân mình tinh tế thon dài cũng bắt đầu hơi hơi run rẩy.

“Người tên là gì?” Giọng Ti Lãm không một gợn sóng, lại lạnh như băng đến thần kỳ.

“... Tiêu Đường. Tiêu của tiêu sắt*, đường của hải đường.” Tiêu Đường thấp giọng bất an trả lời.

_tiêu sắt: hieu quạnh.

“Ngẩng đầu lên nhìn ta.” Ti Lãm ra lệnh.

Tiêu Đường nơm nớp lo sợ mà ngẩng đầu.

Bạch y thiếu niên này bộ dáng thanh tú, không phải xinh đẹp đặc biệt nhưng lại có một cỗ ôn nhuận ý nhị. Trong đôi mắt to đen bóng kia đều ngập đầy bất an cùng sợ hãi, đôi môi hình thoi mở mở, tựa hồ có chuyện muốn nói nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc.

Ti Lãm khó có thể tin phát hiện vẻ mặt sợ hãi của thiếu niên này lại như một dây cung khiến lòng mình lay động không thôi, đối với hắn lại nổi lên một chút cưng chiều.

Hắn cảm thấy như đã từng quen biết thiếu niên này, lại nhớ không nổi đã gặp người này khi nào. Khi nhìn đến thần thái của thiếu niên kia, lại chợt phát hiện thiếu niên này có chút giống con tiểu hồ ly kia của mình.

Không phải là nói bộ dáng, mà là cái loại thần thái đáng thương này, quả thực không khác. Mấy ngày hôm trước khi mình đuổi bạch hồ nhỏ kia ra khỏi tư phòng trong mắt nó cũng bất an cùng sợ hãi này.

“Tốt lắm, người thành thật trả lời cho ta, sổ sách này thật là do người tính?” Đối mặt với người khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc đau lòng như tiểu hồ ly ngây thơ kia, Ti Lãm không khỏi hơi chút dễ xuống cảnh giới phòng tâm, biểu tình trên mặt cũng dịu đi, trong thanh âm cũng thêm chút độ ấm. Tiêu Đường nghĩ nghĩ, trái phải cân nhắc lợi hại một chút, quyết định vẫn là không nên lừa gạt Ti Lãm.

Y sinh trưởng trong kinh thương thế gia nên biết trong thương giới, thứ quan trọng nhất chính là cái gì—— thành tín. Cùng Ti Lãm ở chung lâu ngày, Tiêu Đường lại biết rõ Ti Lãm phân công nhân tài làm theo hai nguyên tắc “Một lần bắt trung trăm lần không cần” cùng “Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người.” “Không phải.” Tiêu Đường thẳng thắn phủ nhận, y cũng không muốn sau này Ti Lãm sẽ hoài nghi y, về công về tư mình cũng không nên giúp đỡ Lý Nặc lừa Ti Lãm.

“Nga?” Ti Lãm có chút ngoài ý muốn tính tình thẳng thắn của thiếu niên này. Mới vừa rồi đã có người báo cho hắn chuyện xảy ra ở cửa, tất nhiên biết được chân tướng của Lý Nặc cùng Tiêu Đường. Không vạch trần trước mặt Lý Nặc là không muốn dả thảo kinh xà.

“Vậy vì sao Lý đường chủ nói là người làm sai sổ sách?” Ti Lãm cố ý hỏi.

Tiêu Đường đem chuyện gặp Lý Nặc nói rõ đầu đuôi, cuối cùng y dùng ánh mắt kiên định nói: “Trang chủ, ta muốn làm việc ở Liễu Thiên Trang.”

Ti Lãm cảm thấy thiếu niên này rất thú vị, tuy rằng niên kỷ chỉ có mười bảy mười tám tuổi nhưng y lại rõ ràng cái gì nên làm cái gì không nên làm. Rất có chí khí cùng dũng khí, dám trực tiếp đối với trang chủ Liễu Thiên Trang —— thiên hạ thủ phủ —— nói muốn làm việc dưới tay hắn, thật không biết nên nói y là nghe mới sinh nên không sợ cợt hay là không biết lượng sức mới hảo.

Bằng phần thành tín cùng đảm lượng này, mình liền ứng với lưu lại y chậm rãi bồi dưỡng, định ra một thời gian nhất định để y trở thành trợ thủ đắc lực của mình.

Bất quá Ti Lãm xem trên mặt thiếu niên này có kiên định cùng ngạo khí lại hỗn tạp một chút

thần sắc nuông chiều, rất là đáng yêu, chọc người muốn khi dễ. Tuy rằng hạ quyết tâm muốn dùng, Ti Lãm bỗng nhiên lại nổi hứng lên muốn làm khó dễ một chút.

Hắn cố ý làm mặt trầm giọng: “Liễu Thiên Trang của ta cũng không thu kẻ vô dụng. Lúc này người nói người biết tính sổ sách, là thật sự?”

Tiêu Đường kiêu ngạo mà nói: “Đương nhiên là thật! Chẳng những tính sổ sách, tuyên truyền tiêu thụ quản lý ta đều lý luận của mình!”

Thần thái kiêu ngạo của Tiêu Đường làm cho gương mặt thanh tú của y sáng rực bức người, khiến Ti Lãm trong lúc nhất thời không dời mắt ra được. Sau một lúc hoàn hồn, rút ra bốn quyển sổ, nói: “Cái khác chậm rãi tra khảo, hôm nay ta tạm thời chỉ tra khảo tốc độ tính toán cùng độ chính xác của người thôi!”

“Hảo!” Tiêu Đường tràn đầy tự tin vỗ ngực cam đoan.

“Hai cuốn sổ phía trên chính là tiền vốn cùng dự tính lợi nhuận chờ đối chiếu của Đông đường, còn hai bản phía dưới chính là tiền vốn cùng dự tính lợi nhuận chờ đối chiếu mà Lý Nặc mới đưa tới hôm qua, người đối chiếu xem, vì sao có chênh lệch gần mười vạn hai. Thời hạn một canh giờ.”

Bốn quyển sổ một canh giờ?

Tiêu Đường cau mày, khó trách Liễu Thiên Trang nhân tài đông đúc, nguyên lai Ti Lãm khảo hạch nhân tài nghiêm khắc như thế. Chính là y nào biết đâu rằng Ti Lãm này bất quá quá đùa chỉ là đùa cợt y thôi, cuối cùng vô luận kết quả như thế nào Ti Lãm đều tính mướn y.

Tiêu Đường nâng hết sổ sách đến cái bàn nhỏ bên cạnh ngồi xuống, lập tức tập trung tinh thần bắt đầu tính toán. Y đích thật thông minh, lại có cha mẹ đại ca dồn hết công sức huấn luyện, đối với con số lại mẫn cảm, muốn thẩm tra đối chiếu sổ sách kỳ thật không có vấn đề gì, chỉ là một canh giờ thì có chút căng thẳng.

Ti Lãm nhìn chăm chú vào thiếu niên này, chỉ thấy trong suốt một canh giờ y chưa từng phân tâm một lần, tập trung lực kinh người.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một canh giờ đã hết. Thiếu niên ngẩng đầu, mặt của y vì bắt buộc tập trung tinh thần một thời gian dài mà có chút tái nhợt, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Y đứng lên, đem bốn quyển sổ thả lại trước mặt Ti Lãm, thanh âm có chút khàn khàn cùng một mối nói: “Hoàn thành. Người xem đi.”

Ti Lãm cẩn thận lật xem sổ sách, trên sổ sách đều khoanh tròn rất nhiều điểm, vạch ra chỗ không hợp lý cùng gỡ rối rõ ràng. Cẩn thận tự mình làm lại tới cùng, cùng suy nghĩ của mình hoàn toàn nhất trí lại không có một chỗ bỏ sót. Ti Lãm lấp bắp kinh hãi, mình còn dùng nửa canh giờ mới thẩm tra đối chiếu xong, thiếu niên này chỉ dùng một canh giờ, còn hoàn toàn chính xác, thật sự làm cho người ta khâm phục.

Sắc mặt Ti Lãm rốt cục nhu hòa lên, hần nói: “Người rất lợi hại, ngày mai liền tới nơi này đi.” Nhưng đợi nửa ngày cũng không nghe được Tiêu Đường trả lời, không khỏi kinh ngạc ngắc ngứ đầu.

Chỉ thấy Tiêu Đường đã ghé vào bàn nhỏ mà ngủ. Mấy ngày nay y đều không có ăn thứ gì, nghỉ ngơi cũng không hảo, vừa rồi ở trên đường biến thành người lại hao hết thể lực, vì để cùng Ti Lãm quen nhau mà cố gắng tập trung tính toán một canh giờ, dùng tế bào não quá nhiều, hiện tại thả lỏng sáng khoái tất nhiên không chịu được nữa, lúc này liền mê man.

Trong lòng Ti Lãm có một trận co rút đau đớn rất nhỏ, biết Tiêu Đường là cố gắng tập trung tinh lực dài đến một canh giờ (một canh giờ ở cổ đại bằng hai giờ hiện đại), mệt cũng là bình thường, không khỏi có chút hối hận mình nói ra điều kiện như vậy để đi khi dễ đứa thiếu niên kiêu ngạo này.

Ti Lãm nghĩ thế, trong lòng sinh ra chút thương tiếc, không tự giác liền cởi ngoại sam của mình xuống khoác lên người Tiêu Đường, cuối xuống ôm lấy thiếu niên đang ngủ đi ra khỏi phòng.

Lam Y ở ngoài cửa nhìn thấy chủ tử ôm một thiếu niên ngủ say đang muốn nói chuyện, bị một ánh mắt của Ti Lãm ngăn lại, sợ mình đánh thức người thiếu niên kia. Lam Y đi theo hần nhiều năm như vậy chưa từng thấy Ti Lãm đối với ai ôn nhu như thế.

Ti Lãm đem thiếu niên đưa vào phòng tiểu khê* của mình trong các lâu, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đắp chăn lại.

— phòng tiểu khê: phòng nghỉ ngơi loại nhỏ.

Ti Lãm đang muốn quay trở về tiếp tục công tác bỗng nhiên phát hiện góc áo của mình bị Tiêu Đường giữ chặt, quay đầu phát hiện người nắm lấy góc áo của mình cũng chưa có thanh tỉnh.

Tiêu Đường ở trong mộng cũng rất không an ổn. Ti Lãm là chỗ dựa của y ở đây, đã nhiều ngày bị Ti Lãm lãnh đạm, cực kỳ bất an sợ hãi, ngủ cũng ngủ không ngon. Mùi của Ti Lãm y rất quen thuộc, vì thế vừa rồi Ti Lãm muốn rời khỏi, Tiêu Đường theo bản năng nắm lấy vạt áo hần.

“... Không cần không để ý tới ta...” Tiêu Đường nói mê, thanh âm mang theo chút nước nỡ mơ hồ, trong ủy ủy khuất khuất lại có chút làm nũng.

“Không cần giận ta... Không phải rời khỏi ta...” Nói xong nói xong, trên gương mặt thanh tú của Tiêu Đường đều phủ đầy khí tức yếu ớt, trên mí mắt đang nhắm chặt còn rơi xuống vài giọt nước mắt.

Lòng Ti Lãm bỗng nhiên không vui, giống như thật buồn bực. Thiếu niên này rốt cuộc đem mình nhận nhầm với ai? Là ai đáng chết đến độ khiến cho thiếu niên thông minh kiêu ngạo như vậy bị ủy khuất tới khóc lên!?

TBD: đúng đúng tên đó thật đáng ghét, chết tiệt *đạp đạp*

Hần hừ lạnh một tiếng, kéo vạt áo của mình lại rồi rời khỏi phòng. Nhưng toàn buổi chiều đều không thể tập trung tinh thần, tất cả trong đầu đều là khuôn mặt của Tiêu Đường khi hào hứng cùng cùng nước mắt yếu ớt kia.

Khi Tiêu Đường tỉnh lại thì mặt trời đã từ từ lặn xuống ở phía tây, ánh mặt trời màu cam nhu hòa từ cửa sổ chiếu vào. Y lấp bắp kinh hãi, mình cứ nhiên lại ngủ lâu như vậy? Nhưng kỳ quái chính là sau khi mình tỉnh ngủ cũng không có tinh thần, mới đứng lên sửa sang lại quần áo cho hảo, liền phát giác có một loại mệt mỏi xa lạ làm cho y có chút choáng.

Nhưng y bất chấp, bởi vì Tiêu Đường còn không biết Ti Lãm có quyết định mượn y hay không, vì thế nhanh chóng đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Lam Y liền sốt ruột hỏi: “Lam Y cô nương, xin hỏi trang chủ đâu?”

Lam Y kỳ quái thiếu niên này sao lại biết tên của mình, nhưng vẫn trả lời: “Trang chủ mới vừa ra khỏi các lâu, hiện tại hẳn là ở trong đình viện nghỉ ngơi.”

Tiêu Đường nói tạ ơn liền vội vội hướng đình viện đi đến. Nhưng chỉ mới đi ra khỏi các lâu, khí lực trên người lại bỗng nhiên giống như đều bị tháo nước, cả người té lăn trên đất, cái loại đau đớn quen thuộc lại tới nữa.

Xương cốt giống vỡ vụn toàn bộ, sau đó, một cỗ cảm giác tê liệt từ lòng bàn chân lên thẳng tới đầu, thân thể Tiêu Đường vừa đau vừa chua xót, toàn thân lạnh run.

Một ý nghĩ không tốt chợt hiện ra trong đầu, chẳng lẽ mình phải đổi về thành hồ ly?

Tiêu Đường sợ mình kêu thảm thiết sẽ khiến người đến nhìn thấy mình biến thành hồ ly, vì thế liều mạng cắn môi dưới của mình, cắn cho đến khi ra máu, đau đớn mới dần dần biến mất.

Tiêu Đường nằm một lát, miễn cưỡng đứng lên. Thất vọng phát hiện mình quả nhiên biến trở về thành một tiểu hồ ly màu trắng.

Ngày đó tiểu hồ ly Tiêu Đường kéo thân thể đau nhức mệt mỏi chậm rãi nương theo bóng đêm quay về Liễu Thiên Trang. Mới vừa tiến vào trong ổ của mình, Tử y Lục y bừng bữa tối tới.

Nhưng Tiêu Đường đã không còn khí lực để ăn nữa, chỉ tùy tiện cắn cắn vài cái liền lắc lư lắc lư bỏ về ổ nhắm mắt lại ngủ.

Ngày kế Tiêu Đường dùng qua đồ ăn sáng liền lại chuồn ra Liễu Thiên Trang, chạy đến chỗ không người nhớ lại ngày hôm qua trước khi biến thành người ta đã làm gì? Nghĩ tới nghĩ lui giống như không có gì đặc biệt, chỉ trừ bỏ ý nguyện muốn biến thành người đặc biệt mãnh liệt.

Vì thế Tiêu Đường nhắm mắt lại, trong lòng liều mạng muốn biến thành người. Quả nhiên, đau đớn quen thuộc lại đánh úp lại, chờ sau khi đau đớn biến mất, Tiêu Đường lại là bạch y thiếu niên.

Hôm nay Ti Lãm ở bên trong Liễu Thiên Trang không ngoài ra, Tiêu Đường biến thành người chạy về Liễu Thiên Trang, Lam Y biết hẳn, biết Ti Lãm đã thu Tiêu Đường, liền để y đi vào.

Tiêu Đường đi vào Liễu Thiên Tang, đây là lần đầu tiên y ở hình dạng của một con người mà đi đường ở đây, đi cầu thang ở đây, làm gì cũng đều mới mẻ.

Ti Lãm đã ở trong thư phòng. Lúc Tiêu Đường đi vào trong mắt Ti Lãm hiện lên một tia vui sướng, bắt quá rất nhanh liền bị vẻ hoàn mỹ che dấu. Ti Lãm hôm qua nghe Lam Y nói Tiêu Đường đi vào đình tìm hẳn, nhưng mình lại không nhìn thấy Tiêu Đường, lại nghe hộ viện nói cũng không thấy Tiêu Đường ở trong tổng hành, liền tưởng là y đã đi.

Hắn đang lo lắng hôm nay Tiêu Đường có đến hay không không thì Tiêu Đường đã tới rồi.

“Ngày đầu tiên liền tới muộn, người thật có giá a!” Trong lòng Ti Lãm cao hứng, ngoài miệng lại trách cứ.

Tiêu Đường tự biết đuối lý, nhanh chóng cúi đầu giải thích: “Thực xin lỗi...” Nhưng lại có chút không phục, lập tức nhẹ giọng biện giải một câu: “Nhà người hơi xa mà...”

Ti Lãm bật cười. Hắn đi qua đem Tiêu Đường kéo đến.

Khi Ti Lãm chế trụ cổ tay Tiêu Đường đã có chút kinh ngạc. Vốn tưởng rằng võ công Tiêu Đường nhất định tốt lắm, nếu không ngày hôm qua vì sao không ai phát giác Tiêu Đường rời đi như thế nào? Nhưng khi nắm cổ tay y âm thầm thử mới phát hiện không phải, thiếu niên này không có một chút võ công đấy, thậm chí chân khí cũng không có. Không chỉ như thế, mạch Tiêu Đường hình như rất yếu, thân thể không tốt lắm.

Ti Lãm lại nổi lên đau lòng kỳ dị, hắn đem một căn phòng nhỏ bên cạnh thư phòng cho Tiêu Đường, thấy sắc mặt Tiêu Đường so với hôm qua còn trắng bệch hơn vài phần, bộ dáng ần ần có chút mệt mỏi tiêu tụy, liền chỉ giao cho y một ít công tác thoải mái.

Tiêu Đường lĩnh công tác liền đến cách vách đi làm.

Ti Lãm hôm qua mới lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Đường, vốn nên là một người hoàn toàn xa lạ, lại luôn luôn chút cảm giác giống như đã từng quen biết. Thiếu niên quật cường lại yếu ớt thực dễ dàng liền khơi mào chỗ tốt mềm mại trong lòng mình, theo bản năng mà cho rằng thiếu niên này bản tính thiện lương tinh khiết trĩ, làm cho hắn có chút không nỡ dùng thái độ lạnh lùng cùng phòng bị giống như đối với ngoại nhân, còn không tự chủ được nghĩ muốn cưng chiều yêu thương y.

Tiêu Đường mỗi lần nhìn thấy Ti Lãm, cặp mắt to kia lúc nào cũng đều muốn nói lại thôi. Ti Lãm nhìn ra được y đối với mình luôn ngưỡng mộ ỷ lại, rồi lại có vài phần tận lực xa cách cùng sợ hãi, ngẫu nhiên hiện lên một tia bi thương thần nhiên.

Thiên hạ rất nhiều người đều đối với Ti Lãm sùng kính sợ hãi, nhưng Ti Lãm lại cho rằng Tiêu Đường không nên đối với hắn sợ hãi. Ti Lãm không biết vì sao mình lại chắc chắn như vậy, lại cho rằng Tiêu Đường dựa hắn là việc thiên kinh địa nghĩa.

5. Chương 5

Hiệu suất làm việc hôm nay của Ti Lãm rất cao. Mỗi lần nghĩ đến thiếu niên chọc người yêu thích ngay tại cách vách kia, tâm tình rất vui sướng.

Lúc tới ngộ thiện*, Ti Lãm cân nhắc thân mình gây yếu của Tiêu Đường, liền phân phó Tử Y Lục Y chuẩn bị chút thức ăn tẩm bổ. Hắn buông bút, đi đến gian phòng cách vách.

_ngộ thiện: giờ cơm trưa.

Gõ cửa, Tiêu Đường ở bên trong không có lên tiếng trả lời, trong lòng Ti Lãm kỳ quái, liền tự tiện đẩy cửa ra đi vào. Chỉ thấy Tiêu Đường dựa vào bàn ngủ. Ti Lãm nhìn mấy quyển sổ sách y chất chồng lên nhau, khẽ giở ra từng quyển xem lại, toàn bộ cũng đã tính tốt lắm.

Ti Lãm nở nụ cười, hắn vỗ vỗ gương mặt Tiêu Đường, gọi vài tiếng: “Đứng lên, Tiêu Đường. Phải ăn cơm.”

Tiêu Đường chậm rãi tỉnh lại, mơ hồ một lát thần trí mới hơi chút thanh tỉnh, lẩm bẩm nói: “Ti Lãm?”

Ti Lãm cũng không ngại Tiêu Đường gọi thẳng tính danh mình, sau khi biết Tiêu Đường không có võ công mà y cũng không phải do ai phái tới, cho nên đối với y liền thiếu một chút phòng bị nhiều chút ôn nhu.

Hắn cười nói: “Mau đứng lên, ăn cơm.”

Tiêu Đường liền đứng lên đi theo sau Ti Lãm đến nơi dùng cơm, đi vài bước vẫn cảm thấy thật mệt mỏi, cước bộ không ổn liền té xuống đất.

Ti Lãm tay mát lạnh lẹ chạy lại đỡ lấy y, không vui hỏi Tiêu Đường: “Làm sao vậy?”

Thủ lạng lẽ xem xét mạch đập của y. Mạch Tiêu Đường thực yếu ớt, nhưng Ti Lãm lại không thể biết được là do cái gì, thật sự rất kỳ quái.

Khi Tiêu Đường ở thời hiện đại vẫn rất khỏe mạnh, không có ốm đau bệnh nặng gì, cho nên dưỡng thành thói quen không thèm chú ý điều khác thường trong cơ thể mình, chỉ cảm thấy sau khi ngủ một giấc dậy thì sẽ tốt lên.

Vì thế Tiêu Đường lơ đãng trả lời Ti Lãm: “Không có gì trở ngại, chỉ cảm thấy mệt chết đi mà thôi.”

Ti Lãm nghe y phớt lờ như thế, lại tức giận vài phần, miệng liền không tự giác mà nói lời chanh chua: “Nói vậy, ngươi không phải mới vừa ngủ dậy sao, sao lại mệt đến chết? Tối hôm qua đi ăn trộm, không ngủ sao?”

Tiêu Đường nghe hắn nói như thế cũng thấy có chút kỳ quái, “Đúng vậy, ta vừa mới ngủ xong, sao có thể mệt như thế chứ? Tối hôm qua cũng ngủ thật lâu, vẫn là mệt chết đi, chẳng lẽ ta chưa già đã yếu?”

Ti Lãm vừa nghe xong vừa bực mình vừa buồn cười, đầu tiểu gia hỏa này bình thường xoay chuyển rất nhanh, lúc đối đãi với chính mình thì lại bãi công, hoàn toàn không thèm để ý.

“Tốt lắm, trước tới dùng cơm.” Ti Lãm kéo Tiêu Đường ngồi xuống, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tử Y Lục Y vì Tiêu Đường gấp thức ăn.

Lúc Tiêu Đường làm hồ ly, cũng có thói quen được Ti Lãm chiếu cố, ở trong lòng Tiêu Đường, Ti Lãm là chủ nhân của y, bởi vậy đương nhiên không cảm thấy có gì không ổn, đương nhiên hưởng thụ Ti Lãm chiếu cố.

Tiêu Đường rốt cục có thể cùng Ti Lãm cùng ăn cơm, trong lòng tất nhiên là cao hứng, lại đói bụng đã nhiều ngày, liền ăn như lang thôn hổ yết, trên miệng đều đầy mỡ.

Ti Lãm cũng không biết là Tiêu Đường ăn bất nhĩ như vậy có gì đáng nói, hắn chỉ cảm thấy thiếu niên này làm gì đều thẳng thắn đáng yêu. Dùng thiện* xong, Tiêu Đường nhớ tới hồng đậu cao đã lâu chưa được ăn, đôi mắt to lóe lên hào quang chờ mong đến độ có thể làm tổn thương người hỏi Ti Lãm: “Ta có thể ăn điểm tâm sau bữa cơm không?”

_thiện: cơm

Ti Lãm gật gật đầu: “Người muốn ăn cái gì?”

“Hồng đậu cao!” Tiêu Đường hoan hô đứng lên.

Tiêu Đường hai tay giơ lên cao làm động tác hoan hô bày tỏ ham thích nhiệt tình với hồng đậu cao, điều đó làm cho Ti Lãm cảm thấy giống như đã từng thấy, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh, động tác này, tiểu hồ ly bị chính mình nhấn tâm mặc kệ kia tựa hồ cũng thường thường làm.

Bất quá rất nhanh, lực chú ý của Ti Lãm liền bị Tiêu Đường hấp dẫn.

Ăn uống no đủ, Ti Lãm có thói quen có nghỉ ngơi nửa canh giờ. Hắn không làm việc, tất nhiên sẽ không để cho Tiêu Đường làm việc lúc này, vì thế nhân tiện nói: “Muốn ngủ trưa nửa canh giờ chứ?”

Kỳ thật dù Tiêu Đường ngủ tới một canh giờ, Ti Lãm cảm thấy mình cũng không nhấn tâm đánh thức y.

Tiêu Đường hèn mọn nhìn Ti Lãm, nói: “Người không biết sau khi ăn xong lập tức ngủ là tối kỵ đối với vóc dáng? Ta muốn đi bộ một chút trước rồi mới ngủ.”

Nói xong, còn sờ sờ cái bụng nhỏ đang nhô lên vì mình ăn uống quá độ, trừng mắt Ti Lãm nói: “Ăn xong liền ngủ, cẩn thận về sau bụng sẽ phình to đó!” Y khoa tay múa chân diễn tả bộ dáng một kẻ trung niên mập mạp, khiến Ti Lãm bật cười một trận.

“Ta đây ăn xong liền ngủ trưa đã rất nhiều năm, tại sao không có biến thành như vậy?”

“Hừ, nói lung tung, làm sao có thể!” Tiêu Đường không phục nói thảm, kỳ thật trong lòng cũng là oán hận thượng thiên bất công, mỹ nam tử dù gây sức ép thế nào cũng vẫn là mỹ nam tử, mấy đại thúc bụng bia lúc còn trẻ hơn nửa phần không phải mỹ nam.

“Đường đường Liễu Thiên Trang trang chủ sao lại lừa một đứa bé như ngươi?” Miệng Ti Lãm nói rất có uy tín danh dự, khí thế mười phần, cái tay lại như côn đồ vô lại, cổ bắt bắt lấy cái tay Tiêu Đường đặt lên cái bụng rắn chắc của mình.

Tiêu Đường còn chưa có kịp phản ứng, bàn tay đã bị tiểu nhân Ti Lãm đặt ở bụng của hắn. Tuy rằng cách một lớp quần áo Tiêu Đường không có nhìn thấy bụng Ti Lãm rốt cuộc như thế nào, nhưng cảm xúc truyền đến từ dưới lòng bàn tay cho biết đó là một mảnh cơ bụng rắn chắc, không có một vết sẹo lỗi, chặt chẽ bằng phẳng. Tiêu Đường trên mặt xoát một cái hồng thành trứng tôm nấu chín, nhanh chóng muốn rút tay ra.

Thế nhưng Ti Lãm võ công cao cường, Tiêu Đường làm sao rút ra. Cho đến khi đem Tiêu Đường chọc tức giận đến nói lắp: “Người, người, người, người!”

Trên mặt Tiểu gia hỏa này luôn có biểu tình phong phú, khiến ngón cái của hắn nhìn không được đùa đùa y. Nhưng Ti Lãm vẫn có chừng mực biết thu lại đúng lúc, miễn cho đùa quá mức khiến Tiêu Đường đối với mình kính nhi viễn chi*.

_ kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

Tiêu Đường vừa rút tay về, tuy rằng trên mặt vẫn đỏ ửng, miệng lại khôi phục lạnh lợi, y trừng mắt Ti Lãm mắng: “Lúc này bụng không có bự, cẩn thận sau khi già rồi(chém), bụng trương lên như phụ nữ có thai!”

Cặp mắt to của Tiêu Đường tức giận đến có nổi hơi nước, tuy rằng mắng vừa ác vừa không tốt, nhưng Ti Lãm vẫn cảm thấy thực hưởng thụ. Đệ nhất thiên hạ gian thương cười mỉm mà nghe Tiêu Đường chửi mình, vui vẻ chịu đựng.

Hai người vừa cãi vừa tản bộ, Tiêu Đường cảm thấy được đủ rồi mới về căn phòng nhỏ ngủ. Y vừa dính giường đã cảm thấy mệt, mí mắt bắt đầu đánh nhau. Ti Lãm nhìn thấy mà một trận nhú mày, người này sao dễ dàng mệt mỗi thềm ngủ như vậy?

Không phải là dấu hiệu tốt gì a.

Ti Lãm vì Tiêu Đường đắp hảo chăn rồi muốn rời khỏi tự nghỉ ngơi, trong lòng Tiêu Đường lại bắt được vật áo hắc, mơ hồ không rõ nói: “Ti Lãm, ngủ với ta.”

Ti Lãm không là chính nhân quân tử gì, hắc cũng không múôn kiêng cử, có người chủ động yêu thương đương nhiên sẽ không nghiêm túc cự tuyệt, vì thế lập tức xoay người lên giường.

Tiêu Đường ngủ đến thần trí không rõ, cho rằng mình vẫn là tiểu hồ ly Ti Lãm yêu thương ở lòng bàn tay, theo thói quen co lại trong lòng hắc. Trong lòng Ti Lãm dâng lên một cỗ nhu tình, một tay ôm thắt lưng y, một tay giúp y khê vén những sợi tóc rũ xuống mặt.

Sợ tóc bị người ôn nhu vén lên khiến y cảm thấy ngứa, Tiêu Đường một trận thoải mái, liền theo thói quen vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng ở bên tai Ti Lãm liếm liếm, lại vịn vịn một trận tìm vị trí thoải mái liền ngủ say.

Quá giống...Trong lòng Ti Lãm một trận kinh hãi quỷ dị.

Con tiểu hồ ly kia trước kia cũng từng đi trong lòng mình tìm chỗ thoải mái như vậy! Nghi hoặc càng lúc càng lớn, Ti Lãm nghĩ muốn gọi Lục Y hoặc Tử Y tới hỏi con bạch hồ nhỏ nhỏ hiện tại ở nơi nào. Nhưng lại bỗng nhiên nghĩ đến ngày ấy Quý Phương dùng ba lượt khuy hồn quang cũng xét không thấy nửa phần đạo hạnh nửa điểm linh lực của vật nhỏ kia.

Hắc không khỏi cười khời mình đa nghi, nghĩ đến vật nhỏ tuyệt đối không biến hóa được kia.

Huống hồ nghe nói người do hồ yêu biến ra xinh đẹp không khác nào khuynh quốc khuynh thành, Tiêu Đường tuy rằng trắng nõn thanh tú, nhưng cách xinh đẹp hoặc khuynh thành còn kém xa vạn dặm.

Nghĩ đến đây, nghi hoặc trong lòng Ti Lãm liền chậm rãi đi xuống.

Nghi hoặc đi xuống, dục vọng liền thăng lên.

Mỹ nhân trong ngực, Ti Lãm đang muốn hưởng dụng món ngon, lại nhìn đến sắc mặt tái nhợt lỗ cùng đôi môi đậm màu của Tiêu Đường, xem ra là mệt mỏi không nhẹ, trong lòng bỗng nhiên không đành.

Nếu không hạ thủ được, Ti Lãm đành phải cố nén dục vọng.

Vì thế buổi ngủ trưa này, Tiêu Đường ngủ thật thoải mái, Ti Lãm lại mở to một đôi mắt oán hận vì bị dục vọng cùng lý trí dày vò...

Răng nanh Ti Lãm cắn đến vang tiếng khanh khách, tương lai nhất định phải đem vật nhỏ này nuôi đến phì phi không công khỏe mạnh, nếu không chờ đến lúc ăn được y rồi thì mình cũng chết vì ghen?

Tiêu Đường trở thành “Bí thư” cho Ti Lãm đã ba ngày. Để tránh bại lộ chuyện y là tiểu hồ ly (Tiêu Đường chết cũng không thừa nhận mình là hồ ly tinh), vẫn thật cẩn thận.

Y mỗi ngày sau khi tỉnh ngủ sẽ từ một cái lỗ nhỏ trong thiên viện chui ra ngoài Liễu Thiên Trang, tìm nơi yên lặng trốn đi biến thành người, sau đó nghênh ngang đứng tại cổng chính Liễu Thiên Trang, tìm Ti Lãm báo danh.

Bởi vì qua chạng vạng, thường thì Tiêu Đường sẽ không tự chủ được mà kiệt sức bị đánh về nguyên hình, cho nên y lấy cớ trong nhà có muối muối sinh bệnh cần chiếu cố, mỗi ngày đến gần chạng vạng liền cáo biệt Ti Lãm, lại nghênh ngang đứng đắn từ cổng chính Liễu Thiên Trang rời đi, biến trở về tiểu hồ ly, lại từ cái lỗ nhỏ ở thiên viện quay về Liễu Thiên Trang.

Vì từ khi Ti Lãm từ chỗ Quý Phương biết được tiểu hồ ly không có đạo hạnh linh lực, không phải là yêu tinh, liền tức giận vì bất quá chỉ là con vật nhỏ hơi có chút linh tính, mình lại như đứa ngốc cho đi quá nhiều tình cảm, đến nỗi mê muội mất cả ý chí, cho nên Ti Lãm dồn hết tâm trí không để ý tới tiểu hồ ly, mỗi ngày chỉ do Tử Y Lục Y chăm sóc ba bữa cơm cho vật nhỏ kia.

Tử Y Lục Y mặc dù đối tiểu hồ ly yêu thích có thừa, lại vẫn có tạp vụ quần thân, chỉ có thể vì nó đưa tới ba bữa mỗi ngày, thậm chí có khi vội đến chân không chạm đất, kêu nó bọc đưa.

Bởi vậy nên không ai phát hiện sự xuất hiện của Tiêu Đường cùng tiểu hồ ly là xen kẽ.

Cứ thế liên tiếp qua năm sáu ngày. Một ngày, Ti Lãm cùng Tiêu Đường đang ở trong đình viện dùng cơm trưa, Tử Y bỗng nhiên vội vàng đi tới, đối Ti Lãm hành lễ, vội vàng nói: “Trang chủ!”

Ti Lãm cùng Tiêu Đường song song ngừng đưa. Lúc ấy Ti Lãm đang ở trên chốc Tiêu Đường, đem sắc mặt Tiêu Đường chốc đỏ đến tím sắc khả xan*, lại bỗng nhiên bị người đánh gãy, không khỏi không vui nói: “Làm sao vậy? Chuyện gì mà phải ở lúc ngọ thiện nói chứ?”

_tú sắc khả xan: xinh đẹp tuyệt trần dị thường.

Tử Y nhìn khuôn mặt đỏ bừng đang cúi thấp của Tiêu Đường, biết tới không phải lúc, nhanh chóng tận lực bình tĩnh ngữ khí nói: “Trang chủ, tiểu hồ ly mất tích!”

Ti Lãm còn chưa kịp có phản ứng gì, Tiêu Đường đang uống một ngụm trà không cẩn thận bị nghẹn, họ khụ khụ đến kinh thiên động, Y vốn bị Ti Lãm chọc cho mặt đỏ bừng nhưng bây giờ nhất thời chuyển màu trắng xanh.

Ti Lãm vỗ vỗ lưng y giúp y thuận khí, chất vấn Tử Y nói: “Không phải kêu các người chăm sóc hảo nó sao?”

”Đúng vậy lỗi Tử Y... Tử Y nguyện nhận phạt.” Tử Y cúi đầu, đáy lòng kỳ thật lại có chút mừng thầm. Mặc dù Lục Y nói rất chắc chắn là trang chủ sẽ không nỡ làm thịt vật nhỏ kia để làm áo tử, nhưng năng vẫn sợ, hiện tại không cần lo lắng nữa.

Gần đây trong lòng Ti Lãm thực có chút luyến tiếc giết vật nhỏ khả ái kia, nhưng ngày đó mình đã nói rất quyết tuyệt nên không thể thu lại, hiện tại Tiểu Bạch hồ đi rồi trong lòng lại không khỏi thở dài một hơi.

Bởi vậy Ti Lãm cũng cũng không có khó xử Tử Y, chỉ phát tay nói: “Thôi, người đi xuống đi.”

Tiêu Đường trộm ngắm Ti Lãm một cái, thấy Ti Lãm không có gì khác thường, liền hơi chút yên tâm, không khỏi cười mình cứ thấp thỏm không yên, chuyện tiểu hồ ly biến thành người quá mức hoang đường ly kỳ.

Mới thở một hơi, chợt nghe Ti Lãm lơ đãng nói: “Đường đường, vừa rồi người làm sao vậy?”

Tiêu Đường trừng mắt hấn, thần sắc trên mặt Ti Lãm không giống bình thường, nhưng y lại không xác định được đó có phải là cố ý giả vờ hay không.

“Ta, ta không thể tưởng được người lại dưỡng hồ ly.” Tiêu Đường tìm cái lý do thực sự sệt sệt.

“Người không thích hồ ly?” Ti Lãm cười rộ lên, “Con tiểu bạch hồ kia rất là đáng yêu.”

Chủ ngữ trong lời nói của Ti Lãm tuy là tiểu hồ ly, nhưng nghe ở trong tai Tiêu Đường thì giống như đang khen mình, trên mặt không khỏi đỏ hồng, trừng mắt nhìn Ti Lãm một cái không lên tiếng.

Ti Lãm bỗng nhiên nói: “Lại nói tiếp, ta cảm thấy có đôi khi người rất giống vật nhỏ kia.”

Lúc này Tiêu Đường giống như mèo bị giẫm phải đuôi mà nhảy vọt lên, lập tức lớn tiếng phản bác: “Nào có! Ta mới không giống hồ ly!”

”Là nói người cũng thực đáng yêu mà thôi, khẩn trương như thế làm gì.”

Tiêu Đường mới buông xuống trái tim đang treo ở cổ họng, tức giận nói: “Nam nhân nào thích bị người nói đáng yêu.” Dứt lời liền như đang cố che dấu bắt đầu dùng sức ăn cơm ăn.

Ti Lãm bị y chọc cười, nhìn một lát, cũng động đũa tiếp tục cùng ăn.

Tiêu Đường một bên ăn cơm một bên suy nghĩ, xem ra buổi tối khi biến trở về hồ ly không thể trở lại Liễu Thiên Trang, đêm nay phải rời khỏi đầu sớm sớm để tìm nơi cho thân hồ của mình đặt chân mới được.

Đang ăn cũng không yên lòng, đầu kia Ti Lãm bỗng nhiên nói: “Đường Đường, hình như mỗi ngày người đều mặc bạch y phải không?”

Tiêu Đường xúc cơm vào miệng đến dính đầy cả quai hàm, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ti Lãm, mơ hồ không rõ nói: “Kia thì sao?”

Mình là hồ ly màu trắng, biến thành hình người tất nhiên là bạch y thiếu niên. Nhưng mà Tiêu Đường cũng không muốn mỗi ngày mặc quần áo trắng bay tới bay đi, cũng không phải đang diễn thất dạ quái đàm.

—thất dạ quái đàm: cái này ta tìm không ra, có lẽ ra tiểu thuyết hay phim ảnh về ma quái.

“Tiểu hồ ly mà ta nuôi cũng là một thân tuyết trắng.”

Tiêu Đường phụt một miếng đem cái miệng đầy đồ ăn phun ra. Lục Y hầu hạ tại bên cạnh đã qua huấn luyện về mặt nghiêm chỉnh không chút thay đổi thu thập sạch sẽ trên mặt đất.

“Không cần lấy ta so với hồ ly gì nữa!” Tiêu Đường miệng cộp gan thỏ rống.

Ti Lãm nhún vai, cười cười không hề lên tiếng.

Một bữa cơm này Tiêu Đường ăn mà kinh hồn táng đảm.

Qua mấy ngày, Tiêu Đường đã ý thức được tình cảm giống như y lại lúc đầu của mình đối Ti Lãm chậm rãi biến chất, chờ khi chú ý tới khi cái loại tình cảm khác thường này, đã không phải Tiêu Đường ở phương diện tình cảm đơn thuần như giấy trắng có thể thu thập được.

Nhưng dù lừa mình dối người như thế nào, Tiêu Đường cũng không thể trốn tránh sự thật rằng mình chỉ là một con tiểu hồ ly. Nhân hồ khác biệt, nhiều lần Tiêu Đường ngủ đều nằm mơ thấy mình hiện nguyên hình trước mặt Ti Lãm, Ti Lãm lại dùng ánh mắt chán ghét xa cách.

Huống chi mình còn là một nam sinh, có lẽ dân phong nơi này cổ mở, nhưng Ti Lãm là thiên hạ thủ phủ, là đệ đệ mình chủ võ lâm, người trong thiên hạ đều là gay, Ti Lãm cũng không thể là gay.

Tiêu Đường ảm đạm địa nghĩ, sau bữa cơm trưa vẫn rầu rĩ không vui.

Buổi chiều, Tiêu Đường nhanh chóng xử lý tốt văn kiện Ti Lãm giao cho y, liền muốn sớm rời khỏi Liễu Thiên Trang, chuẩn bị tìm một nơi an toàn để ở một buổi tối.

Y cất kỹ sổ sách văn kiện, đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên Ti Lãm nói: “Đường Đường, hôm nay hoàn thành sớm như vậy, theo ta đi ra ngoài ngoai du đi.”

Tiêu Đường không muốn đi rồi lại không biết cự tuyệt như thế nào, đành phải lờ mờ Ti Lãm.

Ti Lãm nhìn ra y không tình nguyện, lại làm như không thấy. Gần đây hẳn có chút lý thú hơn ác, chính là làm Tiêu Đường tức giận.

Ti Lãm cười nói: “Người đợi ta chuẩn bị một chút.”

Cùng Ti Lãm dạo chợ cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng Tiêu Đường lấy thân phận là người cùng Ti Lãm dạo chợ là lần đầu tiên. Trước kia oa ở trong lòng Ti Lãm dạo chợ, móng vuốt hồ ly nho nhỏ cùng năng lực ngôn ngữ thiếu thớt khiến cho Tiêu Đường căn bản không thể biểu đạt một phần trăm sự tò mò của mình đối với thế giới xa lạ này.

Cho nên sự khó chịu khi bị Ti Lãm ép tha đến chợ nhìn nhiều thứ đồ thú vị nhanh chóng biến mất vô tung. Vật dùng hằng ngày ở đây cùng thế kỷ hai mươi mốt đặc biệt khác hẳn, dẫn Tiêu Đường tới từng quầy hàng xem xem, các dạng hàng hóa đều muôn sớ sớ, ngay cả giấy thêu cùng trâm cài của nữ tử cũng không tha, nhưng khổ cho kẻ đường đường trang chủ Liễu Thiên Trang kia, đứng trước quầy hàng vật phẩm trang sức của tiểu nữ tử phải trả lời Tiêu Đường các loại vấn đề kỳ quái.

Mắt mặt thì mắt mặt chút, Ti Lãm cũng vui khi thấy gương mặt thanh tú vô ưu vô lự của Tiêu Đường tươi cười khoái hoạt, nụ cười nó giống như một cơn gió thổi bay hết cái ưu tư phiền muộn trong lòng hắn, nhất thời nhẹ nhàng khoan khoái thư sướng lên.

Tiêu Đường này cũng là kỳ quái, trong Liễu Thiên Trang đặt rất nhiều trân bảo đồ cổ, mắt nhìn cũng không nhìn một chút, cổ tình đối với đồ chơi bình dân lại hứng thú mười phần.

Bởi vì Tiêu Đường rất hiếu kỳ cùng Ti Lãm tận lực dung túng, nửa chợ hai người ước chừng đi dạo một canh giờ, khi đi lên Cẩm Tú Trang thuộc quản lý của Liễu Thiên Trang, Ti Lãm đem Tiêu Đường kéo đi vào.

Chường quầy Cẩm Tú Trang Lâm Khác thấy Ti Lãm đến, nhanh chóng tiến lên, tất cung tất kính nói: “Trang chủ hôm nay quang lâm, có gì phân phó?”

Tiêu Đường nghi hoặc nếu Ti Tâm đến đây để thị sát sản nghiệp, mang theo mình làm gì?

Ti Lãm lại bỗng nhiên đẩy Tiêu Đường lên, nói với Lâm Khác: “Chọn vào bộ quần áo thích hợp cho y.”

Tiêu Đường cả kinh: “Ta cũng không có tiền trả!”

Y tới đây, chân chính là kẻ nghèo trắng tay, khi làm tiểu hồ ly nếu không phải Ti Lãm nuôi y, Tiêu Đường xưa nay quen cảnh giàu có chỉ sợ phải đói chết đầu đường.

“Ai muốn tiền của người?” Không thể tưởng được lại bị người cự tuyệt giận đến tái mặt, “Chẳng lẽ vài bộ quần áo ta chi không nổi sao?”

Ti Lãm uy nghi sẵn có, rất ít người có thể cự tuyệt hắn, bất quá Tiêu Đường hiển nhiên là một ngoại lệ.

“Không cần...”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì... Bởi vì ta không phải nữ nhân, người đưa quần áo cho ta làm gì?” Tiêu Đường tìm cái cớ thực sự sét. Kỳ thật nguyên nhân chân chính là y đoán bạch y trên người mình là bộ lông tuyết trắng của tiểu hồ ly biến thành, có trời mới biết nếu quần áo mặc khác, khi biến trở về có thể trở thành con hồ ly trụi lông hay không?

Ti Lãm bị y lấy cớ kỳ quái sắc một cái, không hiểu đầu của y làm sao lại có cái lý luận kỳ quái như vậy.

“Vì cái gì chỉ có thể đưa quần áo cho nữ nhân?”

“Vì cái gì?” Tiêu Đường không ngờ được Ti Lãm lại hỏi ngược lại, nhú mi trầm tư suy nghĩ một lát, y đang nghĩ tìm một cái đáp án tuyệt vời để phù hợp tác phong người hiện đại như y.

“Cố hương chúng tôi, có cách nói là nam nhân đưa quần áo cho nữ nhân, là muốn tự tay cởi vào ban đêm. Nam nhân đưa nam nhân quần áo, có ý tứ gì?”

Người nói vô tâm người nghe cố ý, Ti Lãm chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí tụ ở phía ót. Thân mình mềm dẻo của thiếu niên trước mắt được bao bọc trong trường sam bạch sắc, cả người giống như giấy trắng chưa từng nhiễm qua chút bụi bặm, sạch sẽ thuần túy đến độ khiến cho người ta muốn ở trên mặt kia lưu lại nhan sắc của mình.

Ti Lãm bỗng nhiên nghĩ muốn cứ thế mà đem y đặt dưới hân, chậm rãi tìm kiếm vị ngọt từ khối thân thể này. Hắn liền bị ý tưởng này dọa nhảy dựng. Ti Lãm chưa từng phủ nhận Tiêu Đường có thể khơi dậy dục vọng của mình, nhưng hắn lại không ngờ được loại dục vọng này lại mãnh liệt đến độ chỉ vì một câu nói vô tâm của y liền có thể dẫn nông nổi này.

“Bởi vì ta cũng muốn tự tay cởi bỏ quần áo ta tặng cho người.” Ti Lãm nửa giỡn nửa thật mà tiến đến bên tai Tiêu Đường thổi khí.

Mặt Tiêu Đường nhất thời hồng như trứng tôm nấu chín. Vừa lúc Lâm Khác đem vài bộ quần áo cầm lại, Ti Lãm nhanh chóng tiếp nhận rồi nhét vào tay Tiêu Đường, miễn cho Tiêu Đường thẹn quá thành giận thưởng cho hắn mấy thiết quyền.

“Tốt lắm, đừng giận dữ, nhanh thử xem mấy bộ này có vừa với người không. Mỗi ngày người đều mặc bạch y không chán ta nhìn cũng chán mà.”

Tiêu Đường ôm một đồng quần áo, một đôi mắt to tức giận đến mọng nước hung hăng trừng mắt nhìn Ti Lãm một cái, nhắc chân liền đá vào đầu gối Ti Lãm. Ti Lãm đáng thương né được thiết quyền nhưng trốn không được mà cũng không dám trốn vô ảnh cước của Tiêu Đường, trên mặt vụn vụn một mảnh.

6. Chương 6

Tiêu Đường thử từng bộ một, đều rất vừa người. Dáng người y thon dài tỉ lệ cân xứng, mặc áo nào chã hợp(chém), hưởng hồ lại xuất thân nhà giàu có, trời sinh một cổ ngạo khí, mặc vào mấy thứ này thì càng tôn thêm nét lan chi ngọc thụ của y.

Đầy đầuTi Lãm đều là lý luận”Đưa quần áo đó là muốn mình tự cởi vào ban đêm”, gặp Tiêu Đường mặc thử từng cái từng đi ra, chỉ cảm thấy đầu óc mình nóng cả lên như tiểu mao đầu mười tám tuổi, cái mũi đều muốn đến ra máu mũi, đôi mắt lóe lục quanh lấp lánh giống như đối lang nhìn chăm chăm Tiêu Đường xem.

Tiêu Đường tuy chỉ là con cừu nhỏ đầu gỗ cũng không có trì độn đến nỗi khiến người oán trách, nổi lên một thân nổi da gà, không khỏi ra tiếng hỏi: “Làm sao vậy, ta mặc rất khó xem?”

“Không, nhìn rất tốt.” Ti Lãm hoàn hồn tán thưởng.

Phẩm vị Tiêu Đường không kém, khi ở hiện đại rất hiểu cách phối hợp quần áo, dáng người lại thượng đẳng, cho nên thường thường được người khen mặc quần áo đẹp, đối loại khen ngợi này đã miễn dịch. Y hừ một tiếng, liền xoay người muốn đổi lại quần áo cũ, Ti Lãm bắt lấy cổ tay của y tha y ra ngoài, “Đừng đổi, mặc cái này đi.”

Nói xong liền thanh toán tiền, cùng Tiêu Đường đi ra. Tiêu Đường ôm một đồng quần áo, có chút khóc không ra nước mắt, ngay cả chỗ nghỉ đêm mà mình còn không có nữa, quần áo này để chỗ nào mới tốt đây?

“Thíchkhông?” Ti Lãm hỏi yn.

Tiêu Đường thấy biểu tình người này như đang đợi người khen thưởng, nhân tiện nói: “Àn, đều rất được. Thêu công của Cẩm Tú trang thực tinh xảo, chắc là bỏ nghiệp lý đích nhân tài kiệt xuất đi.” Y nói như vậy cũng loạn vuốt mông ngựa, vì Tiêu Đường đã sống xa hoa từ nhỏ nên đối với giám định và thưởng thức đồ vật tốt xấu này nọ đã rất tinh thông.

Ti Lãm lại lắc đầu: “Cẩm Tú trang trong kinh thành cũng là tranh không lại Chức Cẩm trang lâu đời.”

Lịch sử Cẩm Tú trang bắt quá hơn mười năm, năm năm trước Ti Lãm thành lập Liễu Thiên Trang, vốn định đem Chức Cẩm trang thu mua, lại dao động không được các Chức Cẩm trang có căn cơ hùng hậu, chỉ có thể thu mua Cẩm Tú trang. Cẩm Tú trang nho nhỏ ở trong tay Ti Lãm năm năm đã thành cửa hàng tơ lụa thanh danh hiển hách, lại thủy chung vẫn thua Chức Cẩm trang trang đã ở kinh thành trăm năm, có khách nhân hoàng thân quốc thích cố định một bậc.

Ti Lãm hiểu Cẩm Tú trang khiếm khuyết căn cơ, không kịp Chức Cẩm trang cũng là chuyện đương nhiên. Chính là hần trời sinh hiểu thắng trong xương cốt, Cẩm Tú trang luận vải dệt luận thêu công luận hình thức cũng không kém Chức Cẩm trang, kêu hần làm sao cam tâm ở phía sau? Nhưng giang hồ triều đình lưỡng phân thiên hạ*, Chức Cẩm trang từ lúc Liễu Thiên Trang hần xuất hiện thì đã gia nhập vào triều đình từ trước, Ti Lãm dù lợi hại cũng chỉ có thể chia một chén canh, cùng ngồi cùng ăn thì làm không được.

— Lưỡng phân thiên hạ: chia thiên hạ ra làm hai.

Nghe Ti Lãm giải thích xong, Tiêu Đường nghi hoặc hỏi: “Chỉ cần đưa quân vào trong triều đình, cung cấp hoàng thân quốc thích chút hàng, không được sao?”

“Nói dễ làm khó, ” người như Ti Lãm cũng không cảm cười khổ, “Chức Cẩm trang đã mở cửa kinh doanh ở thời cao tổ hoàng đế, đến nay huyền tông hoàng đế đã hơn trăm năm, đa số hoàng tộc đều quen dùng quần áo tơ lụa của Chức Cẩm trang, Cẩm Tú trang là tân tú* mới xuất hiện, cho dù cấp bậc thù công cùng Chức Cẩm trang khác nhau, bọn họ xem ra vẫn thiếu lửa phía sau, cũng không thể chịu nhiều ưu ái hơn.”

_tú trong Cẩm Tú trang.

Tiêu Đường chớp mắt, “Không giống là không được, Cẩm Tú trang có cái gì không hơn được Chức Cẩm trang?” Lịch sử thua người ta, không thể thắng lại cái khác sao, tất cả đều ngang hàng cũng vô dụng thôi lắm.

“Chức Cẩm trang là cửa hiệu lâu đời, cho nên thù đa số đều là hình thức truyền thống, không bằng với hình thức đa dạng và xinh đẹp của Cẩm Tú trang.” Ti Lãm há mồm đáp, Tiêu Đường muốn hấn đi tranh cùng Chức Cẩm trang quả thực rất phí công phu đi làm.

Ti Lãm gặp Tiêu Đường mím môi vì mình buồn rầu, trong lòng có chút vui sướng. Dĩ vãng mỗi lần nhắc tới lần bại trận này tâm tình đều buồn bực, lần này lại vì Tiêu Đường quan tâm mà khiến ầm ức trở thành hư không. Nhưng nhìn mặt mày Tiêu Đường chán nản thành màu đậm, Ti Lãm lại luyến tiếc y vì mình thương tâm, liền vỗ vỗ bờ vai của y, cười nói: “Đang nghĩ cái chủ ý quỷ gì vậy, việc này coi như hết, cũng không phải cái đầu như người có thể nghĩ ra được.”

Tiêu Đường trừng hấn, “Quá coi thường người đi, mưu ma chước quỷ muốn là có một cái, mấy ngày nữa sẽ nói cho người biết, thế nào cũng phải cho người bái ta làm thầy mới được!”

“Ta đây cần phải mỗi mắt mong chờ.” Ti Lãm thích bộ dáng kiêu ngạo của Tiêu Đường, giống như ánh mặt trời đều tụ tập trên mặt thanh tú của y vậy, rất chói mắt.

Hai người lại đi dạo một lát, Tiêu Đường cảm giác được mình sắp phải biến trở về tiểu hồ ly, vì thế vội vàng tìm cớ cùng Ti Lãm tách ra. Y còn chưa tìm được chỗ đặt chân, lại không có ngân lượng, trong lòng thực lo lắng. Nghĩ nghĩ, chuyển qua một cái ngõ tắt nhỏ, cẩn rằng cầm vài món quần áo Ti Lãm mới mua cho y, bộ kia thì đơn giản lưu lại mặc lên người.

Tiêu Đường cầm đến tiệm cầm đồ lấy chút tiền, quyết định tìm cái khách ***. Nhưng còn chưa kịp đi ra khỏi ngõ tắt nhỏ, cơn đau nhức quen thuộc lại thổi quét đến.

Tiêu Đường cảm giác được thân thể của mình trong quần áo mua ở Cẩm Tú trang dần dần thu nhỏ lại, bộ áo trắng ôm ở trong tay kia cũng dần dần biến mất không thấy.

Tiêu Đường đã biến trở về hồ ly dùng tiểu móng vuốt đông sờ sờ tây trảo trảo, ý niệm đầu tiên trong đầu là: hoàn hảo không có đổi thành một hồ ly con trụi.

Lý thuyết của Tiêu Đường là người không thể trọc đầu, hồ ly không thể trụi mao.

Chính là quần áo cùng một đồng bạc trên mặt đất làm sao bây giờ đây?

Tiêu Đường dùng miệng ngậm ngân lượng vào tay nải, dùng sức kéo hai cái. Nề hà khí lực của cả người y rất yếu, tay nải lại rất không nể tình văn phong bất động.

_ văn phong bất động: làm gì cũng không nhúc nhích được.

Vì thế Tiêu Đường quay sang mấy bộ quần áo kia. Quần áo cũng rất không cho y mặt mũi, kéo thì khê động, cái chân ngắn nhỏ của y không cẩn thận bị vấp, lại ngã cả người vào trong quần áo.

Tiểu hồ ly ở trong quần áo lẩn qua lẩn lại, kinh hoảng chỉ chỉ gọi bầy, mất sức của chín trâu hai hổ mới đẩy ra hết tầng tầng lớp lớp quần áo tìm hai lỗ tai nhỏ lông xù của y, rồi lại tìm hai tiểu móng vuốt tuyết trắng, cuối cùng chậm rãi đi ra.

Tiểu hồ ly trải qua một hồi đại chiến rốt cục mệt mỏi ngồi phịch ở trong tơ lụa, tiểu móng vuốt tuyết trắng dùng sức lay vuốt quần áo, hữu khí vô lực mắng: “Grr...ngao ngao ngao ngao! (Ti Lãm... Người hảo tâm lại thành trở ngại chứ không giúp gì!) “

Bỗng nhiên, có đôi cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy tiểu hồ ly.

Trong lòng Tiêu Đường cả kinh, đề phòng mà ô kêu một tiếng toàn thân căng thẳng.

Ôm lấy Tiêu Đường, là một ả nữ tử tố y*. Bộ dạng cô gái này cũng không phải rất được, mặc bố y, tố trang bạch nhan, lại có một cổ thanh tao lịch sự đoan trang của dòng dõi thư hương.

_tố y = bạch y

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn của ngươi.” Nữ tử thanh âm ôn nhu làm cho Tiêu Đường thả lỏng xuống.

Tiêu Đường cảm thấy được vận khí mình không phải tốt bình thường, mỗi lần gặp biến cố đều được người nhật được nuôi. Tiêu Đường đã quen với cuộc sống thoải mái được nuôi dưỡng, nếu không trước khi biến thành một con hồ ly lang thang hẳn là đã đói chết hoặc bị người tróc đi làm thịt.

Chủ mới của Tiêu Đường tên là La Trinh, một tiểu thư của dòng dõi thư hương gia môn suy tàn. La Trinh cùng bà vú ở trong tiểu viện đơn sơ tại con hẻm nhỏ kia, cuộc sống đơn giản, chi phí cuộc sống toàn dựa vào tiền bà vú làm quần áo cùng tranh chữ La Trinh nhờ người bán thu vào.

La Trinh đem biến thành tiểu hồ ly Tiêu Đường ôm trở về nhà, từ nay về sau nơi đó sẽ trở thành chỗ ở của hồ thân Tiêu Đường.

Tiêu Đường vẫn thực nghi hoặc vì sao La Trinh nhìn đến mình từ người biến ảo thành hồ, không sợ hãi chút nào, vẫn như cũ đem con tiểu yêu tinh đem về nhà, sau đó mới biết được nguyên lai là trong số bạn hồi nhỏ của La Trinh cũng có một hoa yêu. La Trinh đối với yêu tinh tất nhiên không có chán ghét căm thù như thế tục, gặp tiểu hồ ly ngốc đáng yêu, lại không nhà để về, vì thế nhặt về nhà.

La Trinh mặc dù nhặt Tiêu Đường về nhà, lại cũng không quá quẩn chuyện ban ngày Tiêu Đường đi đâu, cho nên buổi sáng Tiêu Đường biến thành người tới Liễu Thiên Trang, chạng vạng hóa quay về nguyên hình hồ ly quay về nhà La Trinh.

Tuy rằng phải nhiều đi rất nhiều đường, nhưng có nơi ở làm việc và nghỉ ngơi, Tiêu Đường lại cảm thấy an tâm rất nhiều. Dù sao ngày đêm đều ở Liễu Thiên Trang, bị người phát hiện chuyện Tiêu Đường chính là tiểu hồ ly Ti Lãm nuôi dưỡng sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Ngày ấy Ti Lãm ở trên chợ nghe Tiêu Đường nói có chủ ý, chỉ là nghe chứ căn bản không để ở trong lòng, ai ngờ mấy ngày sai Tiêu Đường quả thực cho hắn một bản kế hoạch.

Phụ thân Tiêu Đường vốn đam mê văn hóa truyền thống, Tiêu Đường liền luyện một tay thư pháp xinh đẹp. Ti Lãm trông song mắt nhìn thể chữ lệ đẹp đã, từng chữ đều biết, hiểu ra lại như lọt vào trong sương mù không biết nói những gì, giống bản thiên thư.

“Thị trường? Người tiêu thụ? Có thể giải thích bản kế hoạch ngươi viết một chút được không?” Ti Lãm xoa huyệt Thái Dương phát đau. Hắn xem hiểu một ít, trực giác thấy rất thú vị, lại bị tờ giấy tràn đầy từ ngữ hiện đại này làm cho choáng váng đầu óc.

Tiêu Đường khụ một tiếng, hơi có chút đắc ý nói: “Đơn giản mà nói mà, Cẩm Tú trang khuyết thiếu không phải chất lượng mà là một cơ hội tiến vào thị trường, cho nên chỉ cần sáng tạo ra cơ hội này, triều đình còn không phải để Cẩm Tú trang nhất mã bình xuyên*?”

_nhất mã bình xuyên: một ngựa chiếm cả thảo nguyên, độc chiếm một vùng.

“Này ta biết, sau đó?”

“Chức Cẩm trang cùng Cẩm Tú trang ngày thường lực lượng ngang nhau, thua chỉ thua ở chỗ Chức Cẩm trang phụ trách triều phục y phục hàng ngày cho hoàng thân quốc thích cùng quan viên, cuối năm còn phải thượng cống tam vạn bấy tư lụa cùng số lượng lớn quần áo may sẵn làm quà tặng tân niên của triều đình cho quan viên, ngoài ra, vào giai đoạn cuối năm có rất nhiều quan viên hoàng thân muốn mua số lượng lớn bấy tư của Chức Cẩm trang để may lấy vài bộ đồ mới.”

Ti Lãm gật gật đầu, trên mặt mang vẻ tán thưởng, năng lực tiểu gia hỏa này không tồi, trong mấy ngày cư nhiên đã tìm hiểu kỹ toàn bộ sinh ý của Chức Cẩm trang cẩn thận như thế, nghĩ đến ngày ấy xem thường ấy ở trên chợ thật sự là mình không phải.

“Hai tháng sau chính là giai đoạn cuối năm, Chức Cầm trang chỉ thượng cống tam vạn bảy tơ lụa cùng số lượng lớn quần áo may sẵn đã có lượng công việc thật lớn, giờ muốn ứng phó các quan viên quý tộc mua tơ lụa may đồ mới tất nhiên có chút căng thẳng. Ta điều tra qua, sau khi cống tơ lụa cùng thợ may trên, ước chừng nửa tháng Chức Cầm trang không thể ứng phó với các quan viên quý tộc. Nói cách khác, nếu như có thể đem khoảng thời gian căng thẳng này của Chức Cầm trang kéo dài, quan viên quý tộc nếu như muốn qua giai đoạn cuối năm, như vậy tơ lụa hoặc quần áo may sẵn thì chỉ có thể dựa vào Cẩm Tú trang.

Ở trong khoảng thời gian này, mấu chốt để Cẩm Tú trang có thể thay đổi là chỉ cần đem khoảng thời gian căng thẳng của Chức Cầm kéo dài, còn có, Cẩm Tú trang có đại lượng thành phẩm nhanh chóng chiếm trước thị trường hay không. Cho nên nếu Cẩm Tú trang cần ở trong tháng tám tháng chín bí mật thua mua số lượng lớn tơ lụa cùng nguyên liệu, sản xuất đại lượng tơ lụa cùng đồ may sẵn, như vậy khi đó Chức Cầm trang sẽ bị khuyết thiếu nguyên liệu mà kéo dài thời gian. Về phương diện khác, nếu thời gian kéo dài, quan viên quý tộc nóng lòng chuẩn bị bộ đồ mới lễ mừng năm mới, tất nhiên không thể kiên nhẫn chờ đợi. Tơ lụa đồ may sẵn của Cẩm Tú trang so với Chức Cầm trang cũng không kém, bởi vậy trở thành chỗ lựa chọn tốt nhất của bọn hắn.

Mặc xiêm y tơ lụa của Cẩm Tú trang, những người đó tất nhiên biết Cẩm Tú trang mặc dù thiếu lịch sử thâm hậu, nhưng luận về thêu công cùng vải vóc không kém Chức Cầm trang chút nào, kiểu dáng đa dạng thậm chí còn hơn một chút, về sau tất nhiên cũng sẽ đem Cẩm Tú trang đưa vào phạm vi lựa chọn, như vậy trên triều đình Chức Cầm trang sẽ khó là trở thành độc nhất nữa.”

Tiêu Đường thao thao bất tuyệt nói một trận, Ti Lãm nghe xong sau đó lâm vào trầm tư. Như lời nói của Tiêu Đường, kế hoạch này thật là thực mê người. Tiêu Đường cho hắn một kế hoạch phương hướng tổng thể, Ti Lãm loại người thông minh, lại ở trên thương trường sờ đi sờ đánh nhiều năm, trong lòng lập tức có cân nhắc, suy tính tỉ mỉ các bước ban đầu của kế hoạch(chém đó, câu này thật khó a).

Tiêu Đường đắc ý tiếp tục nói: “Đương nhiên trước đó phải làm hảo công tác tuyên truyền.”

“Tuyên truyền?” Lại là một từ ngữ kỳ quái.

“Ân.” Tiêu Đường vẫy tay nói: “Trong kinh thành tiểu thư nhà nào xinh đẹp nhất? Vị thiếu gia nào tối ngọc thụ lâm phong? Nếu có biện pháp, hoàng tử công chúa nương nương trong cung đều đưa một ít, làm cho các nàng mặc. Bất quá trong khoảng thời gian này hoa khôi xinh đẹp kinh thành liền miễn.”

“Vì cái gì?” Chủ ý này của Tiêu Đường, Ti Lãm đại khái hiểu được tác dụng ở đâu, chỗ nào, chính là nếu bàn về mỹ nữ, hoa khôi cũng là không thể thiếu tên trên bản.

Tiêu Đường lắc đầu, “Đó chính là vấn đề phạm vi tiêu dùng đối tượng. Cái gọi là phạm vi tiêu dùng đối tượng, nói chính xác là người mua quần áo của Cẩm Tú trang vì cái gì lại mua? Hoa khôi mỹ thì mỹ rồi đó, nhưng công chúa cũng không muốn nhìn thấy quần áo mặc trên người mình lại ở trên người vũ cơ.”

Y so sánh sinh động kiến thần tình Ti Lãm ngưng trọng, tự hỏi theo quán tính.

Ti Lãm mỗi lần đối mặt gương mặt thanh tú của Tiêu Đường, luôn không tự chủ được cũng nở nụ cười mỉm nhợt nhạt. Kỳ thật, chỉ có khi hắn thiết tình yêu thương một người, mới có thể giống như vậy, cho dù ở một chỗ rất nhỏ cũng không tự chủ được mà bày ra ôn nhu mà người ngoài khó thấy.

Có lẽ lúc đầu Ti Lãm là bị khí chất độc đáo cùng tính tình đáng yêu thẳng thắn Tiêu Đường hấp dẫn, ở trong mấy ngày nay, lại bất tri bất giác mà thiết tình. Ti Lãm sinh ở trong đại thế gia, lại lăn lộn trên thương trường, khó gặp được người thiên tính thiện lương tình khiết trẻ con như Tiêu Đường, hành vi tính tình lại không chút nào mượn cố che giấu làm vẻ ta đây, từ trong ra ngoài đều thẳng thắn thuần túy, đáng quý như thế.

Biết rõ kinh thế hãi tục, Ti Lãm cũng không thể buông tay cũng không nguyện buông tay, phát triển đến bây giờ, tình cảm dần dần đã không thể thu phóng tự nhiên.

“Ta đây cũng nên mặc quần áo Cẩm Tú trang mỗi ngày hay không?” Ti Lãm tựa lưng ghé dựa, một đôi chân thon dài đan chéo, khí phách cùng phong lưu kiêu đủ, không giống thương nhân mà giống một quý công tử. Tiêu Đường nghĩ nếu người này sinh ở hiện đại, cơ hội ở trên ngành giải trí còn nhiều hơn so với buôn bán.

Tiêu Đường oai oai miệng, mặc dù không phục nhưng cũng phải thừa nhận nếu hắn thực mặc vào, thì sẽ là người mẫu nam trang đẹp mắt nhất Cẩm Tú trang, căn bản không cần phải tìm người khác.

Nghĩ là một chuyện, ngoài miệng thừa nhận lại là một chuyện, Tiêu Đường hừ hừ, “Người thật không biết xấu hổ.”

Ti Lãm rộng lượng mà nhún nhún vai, “Mấy ngày nay ngươi không cần làm chuyện khác, viết lại kế hoạch tử tử cho ta đi.”

Tiêu Đường lĩnh nhiệm vụ đang muốn cao hứng phần chần mà đi ra ngoài, Ti Lãm tiến lên một tay giữ chặt lấy y, xoay người ghé vào lỗ tai y nói: “Cho ta tốt chủ ý như vậy, chẳng lẽ không muốn đòi lại ta cái gì khác sao?”

Nói thì rất đứng đắn nhưng ý tứ khiêu khích cũng rất rõ ràng. Mối Ti Lãm có chút giống như vô tình mà phát qua lỗ tai Tiêu Đường đích.

Bên tai là hơi thở quen thuộc của Ti Lãm, nhiệt khí nhẹ nhàng tiến vào trong tai Tiêu Đường. Tim Tiêu Đường đập như sấm, trên mặt không khỏi nháy mắt đỏ lên, chỉ còn lại có một đôi mắt mông mông lung lung trong veo như nước.

Tiêu Đường vốn là đối với Ti Lãm có vài phần mông lung tình cảm, lại không hiểu chuyện tình cảm, tất nhiên không phải đối thủ của tay phong nguyệt tay già đời như Ti Lãm, hơi gia tăng khiêu khích đã làm cho y không thể bình tĩnh tự hỏi, để Ti Lãm muốn làm gì thì làm.

Trong lòng Ti Lãm mừng thầm, gặp Tiêu Đường chẳng những không có kháng cự, ngược lại trức trặc e lệ, lập tức biết Tiêu Đường đối với mình cũng là có tâm tư đồng dạng. Hắn nhẹ nhàng kéo Tiêu Đường qua, làm cho y ngồi trên chân của mình, hai tay ôm lấy thắt lưng y.

Tiêu Đường tránh tránh, giấy không ra, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, buồn thanh nói: “Ta không muốn cái gì...”

Ti Lãm sủng ái mà nhìn thiếu niên trong lòng, không khỏi lòng say thần mê, một cổ cảm giác toan ngọt dâng tràn đầy đầu, mình ở trong phong nguyệt dạo chơi lâu ngày, đúng là cho tới bây giờ chưa từng thỏa mãn như vậy.

“Nhưng ta muốn cho.” Thanh âm Ti Lãm khàn khàn thuần hậu chậm rãi hấp dẫn.

Bạch y thiếu niên dựa vào trong ngực của mình, khẩn trương đến động cũng không dám động, thấp đầu, sợi tóc mềm mại đen bóng rơi xuống trên bả vai thượng, lộ ra phần cổ trắng nõn mềm nhẵn, vẻ ngây thơ cùng sắc dục kỳ diệu hoà lẫn đến không khe hở, hấp dẫn Ti Lãm gờ tay vuốt ve lên gáy Tiêu Đường.

Bị ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà vỗ về, kích thích Tiêu Đường hơi hơi run rẩy, khiến loại tình cảm cùng cương chiều của Ti Lãm càng thêm nồng nàn. Hắn nâng hàm dưới Tiêu Đường lên, vừa lòng nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của thiếu niên, trong mắt mịt mờ hơi nước.

“Nhắm mắt lại.” Ti Lãm tà tứ mà cười. Tiêu Đường khiếp sợ mà ngơ ngẩn, y ở phương diện này dù ngây thơ không biết gì cũng biết sau khi nhắm mắt lại phải làm cái gì. Bàn tay đang vòng trên thắt lưng y của Ti Lãm nhẹ nhàng mà véo thắt lưng Tiêu Đường một chút, Tiêu Đường nhất thời mềm mại ngã vào trong lòng ngực của hắn. Đôi môi nóng rực của Ti Lãm liền đè ép lên.

Tiểu gia hỏa này chỉ sợ là lần đầu tiên hôn môi, môi lưỡi đối sự xâm nhập của Ti Lãm không hề chống cự mà trức trặc luống cuống, Ti Lãm không muốn tiến quá mau mà dọa sợ y, nụ hôn này cũng không kịch liệt, rất là ôn nhu ngọt ngào, đầu lưỡi linh hoạt Ti Lãm ý do mặt tấn địa rời khỏi khoang miệng mềm mại của Tiêu Đường, còn ở trên đôi môi hình thoi của y miêu ta một lát rồi mới rời đi.

Mới buông Tiêu Đường ra, Tiêu Đường liền nhuỷ như nước mùa xuân, đem mặt vui trước ngực Ti Lãm không chịu nâng lên.

Ti Lãm không lên tiếng, hắn hưởng thụ thời khắc ôn nhu khi ôm tình nhân.

Sau một lúc lâu, Tiêu Đường buồn thanh do dự lên tiếng.

“... Vì cái gì hôn ta?”

“Người cứ nói đi?”

Tiểu đứa ngọc này, nếu có thể đem một nửa thông minh tài trí của y dùng ở phương diện tình yêu, em mình cũng không cần tìm mọi cách mình kỳ ám chỉ như vậy.

Đầu óc đã thành tương hồ của Tiêu Đường khó khăn vòng vo chuyển, duy nhất chỉ có thể nghĩ đến câu Ti Lãm vừa mới nói “Cho ta tốt chủ ý như vậy, chẳng lẽ không muốn đòi lại ta cái gì khác sao?”

Y lớn lên trong sủng ái, mặc dù chút tùy hứng, bản tính lại thiện lương tinh khiết trẻ con, một khi đã biết tình cảm của mình, đối với Ti Lãm toàn tâm lấy dãi. Vốn định hai người đều là nam tử, lại một người một yêu thủy chung khác biệt, liền không có hy vọng xa vời nhiều lắm. Hôm nay không nghĩ lại bị Ti Lãm vừa hôn vừa ôm đích, trong lòng cũng là sinh chút chờ mong, nhưng chung quy vẫn không dám tin.

Nhớ tới Ti Lãm mới vừa nói câu nói kia, mơ hồ cũng không có tình yêu ở bên trong, đơn giản chỉ là tưởng thưởng, lập tức trong lòng lại có một chút đau đớn.

Ti Lãm thấy y còn không chịu ngẩng đầu, gắt gao bắt lấy áo trước ngực của mình run rẩy nho nhỏ, đúng là đang kích động, liền biết y đang suy nghĩ miên man tự dưng dừng chuyện gì đó, không khỏi vừa tức vừa thương.

Ti Lãm thực thích trêu chọc lộng y, nhưng biết khi nào thì có thể, khi nào thì không thể, bằng không chỉ sợ tiểu tử kia ngày thơ này về sau đều hoài nghi mấy cái ôm của mình.

“Được rồi, đừng nghĩ lung tung. Nếu từng người ra chủ ý cho ta ta đều phải hôn lại ôm, ta đây còn mở Liễu Thiên Trang gì nữa, dứt khoát kinh doanh tần lâu sở quán.” Ti Lãm nén cười, sao lại có người đơn thuần đến thế, đứa nhỏ chân thật như vậy, tự mình nhận ra sự thật thật là quý.

_TBD: ko biết chương này khó, hay ta edit xuống tayT^T, nhiều câu khó hữu quá.

Tiêu Đường không thể tin được mà ngẩng mặt nhìn hấn. Trên gương mặt đỏ rực tràn đầy vui sướng, sợ hãi nói: “Không phải tưởng thưởng gì?”

Ti Lãm véo véo gò má của y, “Tây đường Đường chủ Trịnh Thuần, Bắc đường Đường chủ Trần Khải, phó trang chủ Liễu Thiên Trang Trầm Vân, bọn họ là trợ thủ đắc lực của ta, chẳng lẽ ta từng người đều phải hôn một cái mới không làm ... thất vọng bọn họ vì đã xuất lực cho Liễu Thiên Trang ta?”

Tiêu Đường phụt — cười ra tiếng.

Ti Lãm gần sát mặt của y, thu hồi tươi cười bắt cần đòi, còn nghiêm túc nói: “Tốt lắm, Đường Đường, ta chỉ nói một lần. Nghe kỹ.”

Tiêu Đường một lòng chờ mong lại sợ hãi, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc của Ti Lãm.

“Ta yêu người. Cùng ta ở bên nhau.”

“Người, người...” Tiêu Đường nghe được lời mình muốn nghe, vui sướng tràn đầy thoáng chốc doanh lòng đầy đầu.

Ti Lãm yêu thương nhìn ảnh ngược của mình trong đôi mắt đen láy của y, hôn hôn trán của y, ôn nhu lừa gạt nói: “Tiểu đứa ngọc, phía sau không phải chỉ nói hai chữ người người đi. Đến, Đường Đường cũng nói chút ta muốn nghe.”

Tiêu Đường do dự một lát, tiến đến bên tai Ti Lãm nỉ non vài từ. Liền cúi đầu vùi ở trong lòng ngực của hấn không dám nâng lên.

Có vô số mỹ nữ từng đối với Ti Lãm nói qua ba chữ kia, Ti Lãm lại chỉ làm xem như mây khói. Tiêu Đường phảng phất có ma lực đặc biệt, giọng y nỉ non nhỏ đến mức không thể nghe thấy, lại làm cho Ti Lãm cảm thấy mình hạnh phúc như có được toàn bộ thế giới.

Khó trách từ xưa đã có người ngâm “Nguyện có được người trong lòng, đầu bạc không phân ly”, ngày trước khi mình nghe được chỉ cảm thấy buồn cười, sáng chế — Thứ giành được mới là thật. Không ngờ hôm nay gặp chuyện mới biết tuyệt vời trong đó.

Ti Lãm nâng mặt Tiêu Đường lên, hai người lại hôn một hồi, Tiêu Đường đã là vẻ mặt đào hoa xuân thủy*, Ti Lãm nhìn mà dục vọng như thủy triều, lặng lẽ đưa tay tham nhập vào trong quần áo của Tiêu Đường âu yếm da thịt nhẵn nhụi ấm áp của y.

_ đào hoa xuân thủy: đây là những từ chỉ cảnh sắc mùa xuân, ý chỉ đây bây giờ “xuân” về đây mặt Đường Đường rồi.

Tiêu Đường bị hôn đến đầu óc choáng váng, xụi lơ tùy ý Ti Lãm công thành chiếm đất.

Tử y Lục y lại khéo thành vụn mà gõ cửa nói: “Trang chủ, ngọc thiện đã bị hảo.”

Tiêu Đường nhất thời hoàn hồn, nhìn đến một đôi lộ sơn chi thảo của Ti Lãm muốn cởi quần áo của mình, giãy giụa: “Không cần! Tử y cô nương ở ngoài cửa!”

Ti Lãm cân nhắc một chút, tiểu gia hỏa này rất then thùng, nếu bây giờ mà muốn y chỉ sợ sẽ làm cho y tức giận một hồi lâu, huống hồ Tiêu Đường dễ dàng một mối, Ti Lãm sao để y chịu đói, liền dứt khoát buông tay.

Tiêu Đường lập tức từ trên đùi hần nhảy xuống, rút lui ba bước, cảnh giới mà trùng hần, chính là gương mặt đỏ ửng cùng đôi mắt đầy hơi nước kia, thật không giống như là uy hiếp, lại như là khiêu khích.

Ti Lãm đi qua kéo y, “Tốt lắm, ăn cơm trước.”

Tiêu Đường thở một hơi, Ti Lãm lại kề tai khinh cười nói: “Đêm nay... Lưu lại đi.”

Một câu, Tiêu Đường cứng ở tại chỗ.

Lường tình tương duyệt là chuyện rất vui sướng, làm Tiêu Đường gần như quên mất, mình không phải là người...

Y là chỉ tiểu yêu tinh, mỗi ngày miễn cưỡng biến thành người chỉ có thể duy trì bốn năm canh giờ*, nếu lưu lại, nhất định phải ở trước mặt Ti Lãm duy trì không được nhân thân bị đánh về nguyên hình.

_1 canh giờ = 2 tiếng

Lúc ấy, nhìn đến mình thành yêu tinh, Ti Lãm còn có thể ôm mình nhu tình mật ý nói thương y, dịu dàng mà hôn y sao?

Mặt Tiêu Đường dần dần trắng, kinh sợ địa ngẩng đầu nhìn Ti Lãm, vẻ mặt Ti Lãm ôn nhu cương chiều chìm đắm. Tiêu Đường không thể tưởng tượng lúc ấy người này sẽ dùng ánh mắt căm hận lợi hại nhìn mình, phai làm sao mới tốt đây.

Chỉ là nghĩ nghĩ thôi đã cảm thấy vạn tiễn xuyên tim.

Ti Lãm phát hiện dị trạng của Tiêu Đường, cúi đầu nhìn y, chỉ thấy sắc mặt y trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, thân thể lung lay sắp đổ, nghĩ đến y lại bắt đầu một mối đứng lên, lập tức liền đau lòng nói: “Mau đi ăn cơm sau đó nghỉ ngơi đi.”

“Ta... Ta buổi tối không thể ở tại chỗ này... Thực xin lỗi...” Tiêu Đường nhỏ giọng nói.

Ti Lãm bình thường cũng là người tâm tế như phát*, nhưng hôm nay rốt cục để tiểu tử trì độn kia hiểu được lòng, trong lòng mừng rỡ như điên, cư nhiên không có phát hiện sắc mặt Tiêu Đường có chút trắng bệch, chỉ nghĩ y e lệ, vừa gật gật đầu, cũng không muốn buộc y, “Không sao, người thích đi, ta sẽ không cưỡng lưu người.” Nói xong chỉ giả vô cùng đau đớn lại nói:

_tâm tế như phát: người tinh tế cẩn thận.

“Ai... Chỉ làm khó ta, khó trách mỗi người đều nói trên đầu chữ nhẵn có một cây đao, thật không lừa ta.”

7. Chương 7

Sau ngày ấy, Tiêu Đường nghiêm túc dùng hán ngữ cổ đại viết ra một phần trong bản kế hoạch của Cẩm Tú trang. Nhưng vì y vẫn còn thiếu kinh nghiệm nhưng có nhiều chỗ khó tránh khỏi lý luận suông. Ti Lãm coi đây là bản gốc, sửa chữa rất nhiều chi tiết, cho đến khi thật hoàn thiện rồi mới gọi các đường chủ tới thương lượng chuyện này.

Mọi người đều cảm thấy được kế này cực diệu*, thảo luận suốt hai ba ngày, rốt cục lập hảo các chi tiết bước đi.

_diệu: tuyệt vời.

Năng lực Tiêu Đường được mọi người thừa nhận, Ti Lãm cân nhắc hẳn là nên mạnh tay để y có thể tạo thêm một mảnh thiên địa càng rộng lớn. Vừa lúc Đông đường Đường chủ Lý Nặc cùng vài tên thân tín dưới tay đã bị tra ra là nuốt trắng mười vạn hai tiền vốn của Đông đường Liễu Thiên Trang, đã bị trưng trách* và trục xuất ra khỏi Liễu Thiên Trang.

_ trưng trách: hình phạt bằng cách đánh bằng gậy.

Ti Lãm đem Đông đường Phó đường chủ Tiền Dịch lên làm Đường chủ, để Tiêu Đường làm Đông đường Phó đường chủ.

Tiêu Đường tất nhiên mừng rỡ vì được trọng dụng, huống hồ y còn rất nhiều lý luận kinh tế cùng án lệ học ở đại học chưa kịp vận dụng, hiện tại có cơ hội thể hiện tài năng tất nhiên là phấn khởi. Có hai người Tiền Dịch cùng Tiêu Đường đồng tâm hiệp lực, Đông đường từ một phần đương yếu nhất trong các phân đường trong thời gian ở ngắn ngủn đã dần dần có khởi sắc.

Nhưng Tiêu Đường lại mệt đến rã người, vì để duy trì nhân thân y đã cố hết sức, hiện tại sắc mặt lại càng mệt mỏi, có một ngày còn té xỉu. Ti Lãm vội vàng tới, nhìn mặt Tiêu Đường tái nhợt, đau lòng đứt ruột, sớm biết y không chú ý đến thân thể mà liều mạng như thế sẽ không để y làm Đông đường gì đó để đại triển quyền cước, vẫn là phải khoá ở bên người hảo hảo đều dưỡng một phen mới phải.

Hành động lần này của Liễu Thiên Trang lần này là thực muốn để Cẩm Tú trang cùng Chức Cẩm trang tranh chấp một lần. Vào bốn tháng trước tân niên đã bắt đầu chuẩn bị. Trước thu mua đại lượng vải vóc nguyên liệu, cùng các chức bổ phường* phụ cận kinh thành ký kết khế ước, sau đó bắt tay vào sản xuất số lượng lớn tơ lụa cùng đồ may sẵn để trữ hàng. Tất cả hết thảy đều là bí mật mà tiến hành, không có để lộ một chút tiếng gió.

_chức bổ phường: cửa hàng dệt vải.

Đợi đến tuần đầu tiên của tháng mười một, sau khi Chức Cẩm trang thượng cống ra tam vạn bảy tơ lụa cùng hàng may sẵn, khi nguồn hàng đang tưng thiếu con phải cung cấp tơ lụa cùng đồ may sẵn cho các hoàng thân quý tộc vào dịp cuối năm, lại phát hiện rất nhiều chức bổ phường ở kinh thành đều đã cùng Liễu Thiên Trang ký khế ước.

Nguồn hàng của Chức Cẩm trang trăm năm qua lần đầu bị thiếu hụt, nửa tháng đã qua đi, lại vẫn không thể xuất ra đủ tơ lụa đồ may.

Lúc này Cẩm Tú trang vẫn án binh bất động lại đem tơ lụa tinh mỹ đồ may sẵn đã dự trữ tung ra một lượt, hơn nữa mấy tháng trước Ti Lãm cùng các phân đường Liễu Thiên Trang đã cố gắng tạo danh tiếng tốt đẹp trong thế lực hoàng thân quý tộc, lượng hàng lần này của Cẩm Tú trang rất nhanh được tiêu thụ hết.

Vì tơ lụa cùng quần áo may sẵn của Cẩm Tú trang thật là tinh mỹ, kiểu dáng theo hoa lệ tuyệt đẹp so với chỉ Chức Cẩm trang là chỉ có hơn chứ không kém, bởi vậy rất nhiều hoàng thân quốc thích đã dứt bỏ thành kiến đối với Cẩm Tú trang, yêu thích quần áo tơ lụa nơi đây.

Vài vị ái phi của Huyền Tông đối với kỹ thuật thêu tinh mỹ của Cẩm Tú trang cũng yêu thích không buông tay, dưới đại duyệt* của Huyền Tông, ban hạ thánh chỉ khâm điểm sau này tam vạn tơ lụa vải vóc đồ may thượng cống hàng năm, đề do Chức Cẩm trang cùng Cẩm Tú trang chia đều.

_duyet: đồng ý

Một năm này, Cẩm Tú trang rốt cục còn hơn cửa hiệu lâu đời Chúc Cẩm trang.

Đến đây, khối thiên địa triều đình này cuối cùng cũng bị Cẩm Tú trang đánh thủng một lỗ trên vùng đất bằng phẳng.

Tiêu Đường là người cao hứng nhất, sở học có thể sử dụng, lại giúp Ti Lãm một cái đại ân, Tiêu Đường đều mừng rỡ không biết phương hướng.

Chiến dịch đại thắng, Ti Lãm cũng rất là buồn bực.

Người có thể làm cho Liễu Thiên Trang trang chủ buồn bực, trong thiên hạ thật sự không nhiều lắm, trừ đại ca đại tỷ còn có đệ ngoại* của hắn ra, hiện tại lại nhiều ra một người chính là Tiêu Đường.

_đệ ngoại: em họ ngoại.

Trao đổi tâm ý đã qua hơn ba tháng, Ti Lãm còn chưa ăn được Tiêu Đường. Tiêu Đường cũng không đồng ý ở lại Liễu Thiên Trang qua đêm, mỗi ngày đứng chạng vạng rồi đi. Ban ngày khi Ti Lãm đem Tiêu Đường ôm vào trong ngực đại sổ sàng thì cũng thường thường, nhưng mỗi lần muốn cởi quần áo y ra, Tiêu Đường liền ủy khuất vừa sợ nhìn hắn, nói cái gì ban ngày không được thư phòng không được... Ti Lãm tức giận đến cơ hồ muốn lấy khối đậu hủ đâm chết.

Dục vọng Ti Lãm đầy bụng không chỗ biểu đạt, từng đi qua tần lâu sở quán một lần tìm hồng nhan tri kỷ ngày xưa, lại phát hiện mỹ nhân dù xinh đẹp cũng không có thể làm mình hưng trí.

Việc này chẳng biết tại sao bị Tiêu Đường biết, lúc ấy Tiêu Đường không nói gì, chỉ lấy một đôi đôi mắt đau thương tuyệt vọng nhìn hắn một lát liền lặng yên rồi đi.

TBD: *đạp* *đạp* dám đi ăn vụn nè!!

Một người nam nhân tam thê tứ thiếp vốn bình thường, hướng chỉ chỉ là giao thiệp với phong nguyệt? Nhưng mỗi khi Ti Lãm nhớ tới thần sắc tuyệt vọng đau xót lúc ấy của Tiêu Đường, trong lòng liền không tự chủ được mà đau không thể tả, lúc này mới phát hiện Tiêu Đường đã cắm rễ ở trong lòng mình, đau này sở* đau, nhạc(vui)này sở nhạc, một chút ủy khuất cũng không thể để y chịu.

_sở: chỉ sở này đứng ở đây làm nhấn mạnh thêm cho từ đau = quá, rất, nhưng edit ra thì thấy kì kì nên ta giữ nguyên.

Nhưng Tiêu Đường đã giận hắn, suốt mấy ngày bóng người cũng không thấy, sau lại nghe được tin tức Tiêu Đường vì mệt mỏi quá độ mà té xỉu ở Đông đường.

Bị việc này dọa không phải là nhỏ, Ti Lãm lập tức liền âm thầm cẩn rằng thề sẽ không cho Tiêu Đường ủy khuất nữa.

Trong lòng hắn có áy náy, tất nhiên lại càng không nguyên nghịch ý nguyện của Tiêu Đường mà muốn hắn, chỉ có cẩn rằng nanh cùng huyết nuốt, làm Liễu Hạ Huệ*.

_ Liễu Hạ Huệ: một bậc chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Sau lại cùng Chúc Cẩm trang đo sức càng ác liệt, hai người đều bận bịu, cuối cùng nửa tháng, ngay cả mặt mũi cũng khó gặp được một lần.

Hiện tại hết thấy trần ai lạc định, Ti Lãm cảm thấy đã làm đủ chính nhân quân tử, đây chính là lúc hoá thân thành lang để ăn buổi tiệc lớn của hắn.

_trần ai lạc định: thành ngữ đa dụng chỉ về việc trải qua nhiều khó khăn cuối cùng đã có kết quả

Đúng lúc giữa trưa hôm nay các đường Đường chủ đãi tiệc ở Bích Thanh lâu chúc mừng Cẩm Tú trang đại thắng, đây cái đầu *** tà của Ti Lãm đều là ý nghĩ, cần nhắc giữa trưa hôm nay làm sao để chuốt say tiểu tử kia, tha về giường ở Liễu Thiên Trang, để an ủi nỗi khổ tương tư nhiều ngày qua của mình.

Ti Lãm cùng bọn họ đã rượu quá ba tuần, lại không thấy thân ảnh Tiêu Đường, đang suy nghĩ nếu lỡ đâu người nọ quá mệt chống cự không nổi nên ngủ quên.

Hắn đang phân phó Lam y đi Đông đường tìm người, lại bỗng nhìn thấy tiểu tư mình phái đến bên người Tiêu Đường chiếu cố y thất tha thất thểu chạy lại.

Quần áo tiểu tư hỗn độn, thần sắc kích động, cánh tay có nhiều chỗ bầm tím cùng vết đao. Tim Ti Lãm nhất thời treo tới cổ họng, lòng bàn tay nháy mắt liền ra mồ hôi lạnh.

Tiểu tư vừa thấy được Ti Lãm, lập tức khóc lớn: “Trang chủ... Vừa rồi, vừa rồi Tiêu công tử bị, bị vài người bịt mặt bắt đi rồi!”

Ti Lãm vọt lại, đập nát chén rượu trong tay, kiểm hai vai tiểu tư, lực đạo lớn làm tiểu tư kia đau đến mặt trắng xanh một ảnh: “Y có bị thương không!?”

Tiểu tư kia bị lửa giận của hắn làm kinh sợ đặc lấp bắp, “Công tử bị, bị bọn họ chém bị thương cánh tay trái...”

Trong đầu Ti Lãm oanh một tiếng như bị sét đánh. Đeo đao cướp người, còn không chút do dự tổn thương Tiêu Đường hoàn toàn không biết võ, có thể thấy ngay từ đầu đối phương đã không có ý muốn lưu lại tánh mạng Tiêu Đường!

Tiêu Đường của hắn, thân mình đơn bạc, không có một chút nội lực võ công hộ thể, bị thương lại bị bắt đi, sao mà sống!?

Nghĩ đến có thể mất đi thiếu niên oa ở trong lòng ngực của hắn ngủ bất cứ lúc nào cũng, Ti Lãm cắn chặt hai môi, trong lòng đau đến giống như bị khoét, toàn thân rét run.

Các đường Đường chủ tuy biết quan hệ của Tiêu Đường cùng trang chủ, nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy trang chủ từ trước đến nay luôn bình tĩnh cơ trí lại lòng đại loạn, tất cả đều gây người.

Tiền Dịch vì bằng tuổi với Ti Lãm lại cùng Tiêu Đường có quan hệ với Đông đường, nên cùng Ti Lãm Tiêu Đường thành bằng hữu. Hắn trước hết kịp phản ứng, nhanh chóng tiến lên kéo Ti Lãm ra, an ủi: “Trang chủ, Tiêu công tử là một người thông minh, có thể tạm thời tự bảo vệ mình. Trang chủ mau chóng nghĩ cách cứu y ra mới phải.”

Ti Lãm hút sâu mấy cái, sắc mặt âm kinh, trầm giọng nói: “Người nói đặc phải, nếu Đường Đường bị tổn thương một chút gì, ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần! Có gan đi cướp người của ta, ứng với việc chuẩn bị làm hậu sự mới đúng.”

So sánh Ti Lãm khấn trương, đương sự Tiêu Đường có vẻ bình tĩnh nhiều lắm, dù sao bị trói cũng không phải một lần hai lần.

Lần này người bắt cóc mình bộ dáng rất là hung tàn, vừa đến không nói hai lời liền chém bay con tin nói sau. Tiêu Đường từ nhỏ cấm y ngọc thực, tự nhiên dưỡng đến tể da thịt non, tuy rằng đao kia chém trên vai trái, không nghiêm trọng nhưng cũng đủ đau để Tiêu Đường mất đi năng lực giãy giụa chạy trốn.

Theo sau Tiêu Đường liền bị người thực thô lỗ mà nhét vào trong một chiếc xe ngựa, còn chưa kịp thấy rõ người cướp mình, liền bị một cái con dao đập hôn mê. Khi tỉnh lại đã ở trong một gian phòng bỏ hoang nho nhỏ đầy tro bụi.

Tiêu Đường cũng không có bị trói lại, bởi vì y phát hiện từ cửa sổ đến cửa ngoài trong căn phòng này đều bị khoá kín, trong phòng rộng tuếch, căn bản không có công cụ phụ trợ. Tiêu Đường đành bỏ ý tưởng phá cửa (cửa sổ) chạy trốn cùng biến trở về hồ ly chuẩn ra đi.

Hiện tại duy nhất có thể làm chuyện, đó là kéo xuống một góc quần áo, đi đổi mới băng vải đã bị huyết nhiễm hồng mà kẻ bắt cóc tùy tiện cột vào miệng vết thương mình.

Tiêu Đường lui ở góc, nghiêm túc lo lắng có cần biến trở về hồ ly để tiện sưởi ấm hay không, dù sao có mao tổng so với không có mao giữ ấm hiệu quả rất hảo. Bất quá nghĩ nghĩ, Tiêu Đường vẫn là từ bỏ, y cũng không muốn làm cho người khác biết y là tiểu hồ ly. Đối với Tiêu Đường mà nói, duy trì bí mật này là duy trì tình yêu cùng Ti Lãm đích.

Nhưng là đêm hôm đó Tiêu Đường thủy chung không thể chống cự được, thời gian chạng vạng kiệt lực vẫn bị ép trở về nguyên hình. May mắn người bắt y vẫn không có lộ mặt, tuy rằng cơm trưa bữa tối đều không có, nhưng Tiêu Đường lại cảm thấy may mắn.

Y là một thiếu niên không biết nhân gian khó khăn đích, nếu để bánh mì cùng tình yêu trước mặt sẽ không chút do dự lựa chọn tình yêu.

Ngày hôm sau sáng sớm, Tiêu Đường là ở trong tiếng khắc khẩu tỉnh lại.

Tiêu Đường vẫn bị nhốt tại trong phòng nhỏ bỏ hoang, bên ngoài vốn yên tĩnh lại vang lên tiếng khắc khẩu của người lạ..

“Tốt lắm! Dương Dương, không cần quây nữa, lấy chìa khóa thả Tiêu công tử đi ra!” Đây là một giọng nam trầm ổn, lại hơn vài phần lo âu cùng khí nào.

Trả lời hẳn chính là một giọng của thiếu niên, hết sức lông bông táo bạo, cổ lẳng nghe cũng không khó nghe ra ý tứ làm nũng ỷ khuất.

“Vì cái gì! Chính là người này, làm cho Chức Cẩm trang của đại ca ngươi gặp chuyện phiền phức như vậy, còn bị bọn họ đoạt đi một nửa sinh ý! Ta đây là đang giúp ngươi rút giận, ngươi còn hung ta!”

Tiêu Đường rất cục hiểu được nguyên lai là gặp phải Chức Cẩm trang, cho nên Nhị thiếu gia nổi tiếng ngang ngược của Chức Cẩm trang trả thù. Tiêu Đường liếm liếm chân trái trước bị máu nhiễm hồng của mình, nếu bây giờ y là hình người nhất định sẽ cười ra tiếng. Nhị thiếu gia kỳ thật cũng là người thẳng thắn, mới trực tiếp dùng phương pháp tối thô lỗ đem mình cướp đi, đổi thành những người khác, có lẽ mặt ngoài ẩn nhẫn không phát ra mà ở sau lưng lén lút phóng ám tiễn.

Đại thiếu gia Chức Cẩm trang cả giận nói: “Ngươi kêu người tổn thương Tiêu công tử, ngươi còn muốn trói y ở bên trong, ngay cả giọt nước cũng không có uống, chẳng lẽ không biết sẽ hại đến mạng người!”

Thiếu niên kêu Dương Dương trầm mặc một lát, ngữ khí đã không còn kiêu ngạo như vừa rồi: “Ta, ta không biết y bị thương... Thâm nghĩ cho y chút giáo huấn...”

“Ta...” Dương Dương còn chưa nói hoàn, liền “A” một tiếng. Ngay sau đó là đại ca của hắn kinh hoàng thất thố mà hô to: “Dương Dương! Ngươi làm sao vậy!?”

Tiêu Đường tò mò đứng lên, nghĩ muốn tới cửa nơi nghe cẩn thận chút thiếu niên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng toàn thân lại không có chút khí lực. Đang tức giận, lại nghe đến giọng đại thiếu gia Chức Cẩm trang nổi giận đùng đùng: “Ti công tử! Ngươi đã làm gì hắn!?”

Tiêu Đường nghe được ba chữ Ti công tử, kinh hãi đến muốn nhảy dựng lên, lại đột nhiên phát giác mình vẫn là tiểu hồ ly, lập tức phải biến lớn.

Nhưng cùng bình thường bất đồng, lần này Tiêu Đường không cách nào làm được. Hắn bị đao thương mất máu, lại gần một ngày chưa uống một giọt nước, làm sao có khí lực đầy đủ để biến hóa?

Y thử lại thử, đau đớn khi biến ảo quen thuộc đến một lần lại một lần, cảm thấy được thân thể đang muốn phát sinh biến hóa trong nháy mắt rồi lại dừng lại. Tiêu Đường kinh hoàng tuyệt vọng mà la thầm, ở thời điểm chỉ mảnh treo chuông này mà mình không có cách để biến hóa như bình thường.

Ti Lãm ở bên ngoài a! Nếu để hắn thấy mình nửa người nửa thú như vậy, nhìn đến một con yêu tinh như vậy, hắn sẽ bày ra vẻ mặt như thế nào?

Chán ghét? Sợ hãi? Ghê tởm? Xa cách?

Tiêu Đường cảm thấy được trái tim giảo thành một đoàn, y đau đến mau hít thở không thông, tuyệt vọng mà thấp giọng gào thét.

Ngoài cửa truyền đến giọng trào phúng lạnh như băng đến cực điểm của Ti Lãm: “Sao, Lãm công tử, ta bắt quá điểm ngủ huyết của lệnh đệ mà thôi, ngươi liền đau lòng. Nhưng lệnh đệ chẳng những mời người mà còn tổn thương người của ta, còn làm cho y chịu lạnh chịu đói gần một ngày. Tiêu Đường không hề nội lực võ công, lệnh đệ có thể tưởng tượng lát nữa có gì hậu quả!”

Nói đoạn đến đây, thanh âm của Ti Lãm đã ức chế không được hơi hơi run rẩy, hiển nhiên là giận dữ cũng là sợ cực. Nghe được mình đến đây, lấy tính cách của Tiêu Đường lại không ra tiếng, trong phòng nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, Đường Đường của hắn, ở bên trong chẳng lẽ đã chống đỡ không được!?

Tiêu Đường cuộn mình ở góc, yên lặng mà rơi lệ.

Ti Lãm là một bá chủ trời sinh, ngồi ở Liễu Thiên Trang mà bày mưu nghĩ kế cả thiên hạ, trước thái sơn bằng vu vẫn cười vãn đàm phong khinh, chỉ có đề cập đến mình, mới rối loạn trận tuyến, nếu không người đó chính là quân vương thương giới kia.

Nhưng, mình mà Ti Lãm yêu đến như vậy, lại không phải là một con người...

Tiêu Đường từng chết một lần, bởi vậy luôn luôn cho rằng đoạn cuộc sống này chính là ông trời đã ban thêm cho y, lâu nay luôn thích ứng với sự thật mình chỉ là một con hồ ly nhỏ.

Yêu thương Ti Lãm, y lại hận sao mình lại là một ngoại tộc, không xứng với tình yêu Ti Lãm.

Tâm Tiêu Đường đau nhức, thâm nghĩ hợp lại hết mọi cách cũng không có thể làm cho Ti Lãm nhìn đến nguyên hình của mình. Y liều lĩnh muốn phá tan cực hạn biến thành người của thân thể. Lúc này đây, biến ảo rốt cục thành công, đau đớn cũng là gấp hai lần ngày xưa.

Người Tiêu Đường bị đau nhức mãnh liệt đến mà ức chế không được thấp giọng kêu thảm thiết.

Ti Lãm ở ngoài cửa không biết y phát sinh chuyện gì mà bỗng nhiên kêu thảm thiết ra tiếng, nhất thời gấp đến độ tê tâm liệt phế mà kêu to: “Đường Đường!”

“Ti công tử, đây là cái chìa khóa.” Đại thiếu gia Chúc Cẩm trang cũng hiểu được không ổn, hắn cũng không muốn ấu ỡ mình bởi vì hành động theo cảm tình mà hại mạng một người.

Ti Lãm cướp qua đi, hét lớn: “Cút!”

Tiêu Đường đã biến hóa, lại cảm thấy được ý thức sắp rời rạc, thân thể mềm nhũn, vài lần chống đỡ không được phải đổ về tiểu hồ ly, y dùng ý thức còn sót lại nghĩ nếu Ti Lãm phá cửa mà vào, nhất định sẽ thấy cảnh mình bị biến về nguyên hình.

Vì thế Tiêu Đường cố một hơi, đi đến cạnh cửa, từ bên trong cài chốt cánh cửa kia lại, hô lớn: “Không nên vào!”

Ti Lãm giải khóa, đang muốn mở cửa lại phát hiện ở bên trong đã khóa, nghe thấy hơi thở mong manh của Tiêu Đường ở bên trong, vừa vội vừa giận mà hồng hắc: “Đường Đường, không cần giận dữ, đến chậm là ta không đúng, ngươi không cần giận. Mở cửa nhanh lên, ta biết ngươi bị thương, không thể kéo!”

Tiêu Đường tựa vào bức tường bên cạnh, rơi lệ đầy mặt, không lâu nữa mình sẽ thật sự thoát lực đánh quay về nguyên hình, y là tình nguyện chết cũng không muốn nhìn thấy đôi mắt chăm chú nhìn y tràn ngập tình yêu kia của Ti Lãm nhiễm sự chán ghét cùng xa cách khi thấy ngoại tộc.

“Ti, Ti Lãm, ta không sao, ngươi đi về trước... Ta, ta có việc, qua một ngày nhất định đi tìm ngươi.” Tiêu Đường nói chuyện đã lộn xộn, đầy đầu chỉ có một ý nghĩ chỉ cần mình ngủ một giấc sẽ có đủ khí lực biến hóa, lại đi tìm Ti Lãm.

Ti Lãm ở ngoài cửa nghe được trong lòng run sợ, hắn chưa từng có sợ hãi như vậy. Tiêu Đường của hắn là bị cái gì tra tấn mới có loại thanh âm suy yếu khàn khàn như hấp hối này!?

“Thúi lắm!” Ti Lãm gấp đến độ mắng nổi lên thô tục, “Tiêu Đường, ngươi đứng bên cạnh cho ta, ta muốn phá cửa!”

“Ti Lãm, không nên vào...” Giọng Tiêu Đường đều là khóc run rẩy, “Ngươi, ngươi sẽ hối hận ...”

Ti Lãm ngưng nội lực vào lòng bàn tay, đối với cửa gỗ liền một kích toàn lực, hét lớn: “Ta không đi vào mới sẽ hối hận!”

Hắn vốn chỉ cần dùng một thành nội lực liền có thể đem cánh cửa gỗ này đẩy ra, chính là quan tâm sẽ bị loạn, lòng hắn nóng như lửa đốt bất tri bất giác liền bỏ thêm mười thành nội lực ở bàn tay.

Cửa gỗ vỡ vụn, ở một mảnh bụi bặm âm âm rơi xuống đất.

Ti Lãm một cái bước lớn vào phòng trong, bị thiếu niên đang cuộn mình ở góc tường hấp hối dọa sợ tới mức hô hấp cứng lại.

Tiêu Đường cuộn tròn ở góc tường, trên vai áo màu trắng nhiễm thượng mảnh máu nhìn thấy ghê người, nhưng vì đã khô mà trở thành màu sậm. Gương mặt thanh tú của Tiêu Đường một mảnh trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, răng nanh gắt gao cắn môi dưới không có một tia huyết sắc, giống như đang chịu thống khổ rất lớn.

Ti Lãm thất thanh kêu thảm thiết, “Đường Đường!” Liền hướng qua đi đem Tiêu Đường ôm vào trong ngực.

Tiêu Đường mở to mắt, gặp Ti Lãm ngay tại trước mắt, thần sắc lại càng thêm địa kinh hoảng sợ hãi, không biết làm sao có khí lực giãy giụa muốn thoát khỏi cái ôm áp của Ti Lãm.

“Ti Lãm, người buông, ta, ta...”

Đôi cánh tay cứng như thiết của Ti Lãm gắt gao kiềm nẹp thân thể vận vẹo của y, buộc y ngẩng đầu nhìn mình, “Người rốt cuộc làm sao vậy! Tên đáng chết kia đã làm gì người, cho người trốn ta như như rắn rết!?”

Tiêu Đường vốn ở trong tình thế cấp bách mà phát ra khí lực mới biến hoá được, hiện tại đã đến cực hạn, ý thức y nhanh chóng tan rã, trong tuyệt vọng chỉ kịp dứt khoảng nói với Ti Lãm: “Thực xin lỗi... Ta không muốn lừa dối người... Tha thứ ta...” Mới vừa nói xong, liền hôn mê.

Mắt Ti Lãm trừng lớn, không dám tin.

Tình nhân ở trong lòng bắt đầu từng chút trở nên trong suốt sau đó thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một con chồn bạc nhỏ ở trong khuỷu tay mình.

Chân trái dang trước của tiểu hồ ly, có một đạo đao thương, lông tơ tuyết trắng của nó nhiễm đỏ.

Ti Lãm nhìn con tiểu hồ ly quen thuộc này.

Nửa năm trước, vì để làm quà sinh nhật cho đại tỷ, mình mua về một con hồ ly nhỏ.

Bạch hồ nho nhỏ tinh khiết thật đáng yêu lại có linh tính, mang cho mình rất nhiều khoái hoạt, nhưng cuối cùng lại vì không có đạo hạnh linh lực mà bị mình nhẫn tâm vứt bỏ.

Sau đó, Tiêu Đường lại xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Đồng dạng đáng yêu, đồng dạng hồn nhiên, vì thế mình đã yêu thiếu niên thông minh này.

Ti Lãm rốt cục biết vì sao Tiêu Đường cũng không thể ở lại bên cạnh mình cả ngày, rốt cục biết vì sao trong mắt Tiêu Đường luôn luôn có bi thương lưu chuyển. Vật nhỏ này ở bên cạnh mình, một mình thừa nhận rất nhiều lo lắng cùng sợ hãi...

Nhớ tới Tiêu Đường luôn sợ hãi cho rằng là hạnh phúc mà mình cho y rồi sẽ có một ngày tan thành mây khói, Ti Lãm liền vừa tức vừa đau lòng, hắn thật cẩn thận nâng tiểu hồ ly đang hấp hối lên, hôn lông tơ hỗn độn của y.

“Thật là một đứa ngốc. Tiểu yêu tinh người ngốc nghếch như vậy, sao ta có thể mặc kệ được chứ?”

8. Chương 8

Tiêu Đường mở to mắt, phát hiện mình đang nằm ở trong một đồng áo ngủ bằng gấm mềm mại. Y ngẩng đầu mở to hai mắt đánh giá chung quanh, phát hiện đây là một nơi rất quen thuộc —— giường của Ti Lãm.

Cái giường này, vì hống lừa gạt mình nằm trên đó, hắn đường đường một Liễu Thiên Trang trang chủ, mặt dày mày dạn thủ đoạn hạ lưu gì cũng dám làm.

Ti Lãm, Tiêu Đường nhớ tới tên này nội tâm liền đau xót.

Hắn đã thấy được bộ dáng mình bị đánh quay về nguyên hình, nhất định cảm thấy thực ghê tởm. Dù sao khanh khanh ta ta mấy tháng, chợt phát hiện người trong lòng là yêu quái, có mấy người người có thể chịu đựng được chứ?

Tiêu Đường đang bị thương, cánh cửa kéo kẹt một tiếng được mở ra.

Người tới không phải người khác, đúng là Ti Lãm.

Trong lòng Tiêu Đường nhảy dựng lên, đôi mắt Ti Lãm có tràn ngập chán ghét hay không? Phía sau có phải đang mang theo một đạo sĩ thu yêu đạo hạnh cao thâm để thu phục mình hay không? Đầu Tiêu Đường cũng không dám nâng lên, oạch một tiếng liền chui vào áo ngủ bằng gấm trốn đi.

Ti Lãm hiện tại xác phi thường không vui.

Con tiểu hồ ly này xảy ra chuyện gì!? Mình vì nó lo lắng hơn một ngày, hiện tại thật vất vả đã tỉnh lại, lại ngay cả nhìn mình một cái cũng không có dũng khí, thấy mình tiến vào, cứ nhiên cõn vào trong áo ngủ bằng gấm chơi trò trốn tìm với mình.

Chẳng lẽ mình thật sự không đáng tin nhiệm như vậy sao!?

Ti Lãm cố ý không nói một lời mà hướng một đồng nhỏ gì đó trong cầm bị*, đưa tay muốn đe tiểu hồ ly trốn trong chăn trốn ra.

__cầm bị: áo ngủ bằng gấm.

Tiêu Đường cảm giác được Ti Lãm muốn vén chăn càng thêm khẩn trương, hai tiểu móng vuốt gắt gao bắt lấy chăn chết cũng không buông ra, vọng tưởng cuốn chăn hướng bên trong giường cõn qua đi.

Bởi vì Tiêu Đường biến thành hồ ly thật sự quá nhỏ, Ti Lãm sợ động tác quá lớn sẽ áp đến tiểu hồ ly, vì thế động tác mặc dù thô lỗ cũng thật cẩn thận chú ý.

Một hồ một người ở mặt trong chăn ngoại chăn giăng co hồi lâu. Ti Lãm dần dần bắt đầu thở hổn hển, trên trán gân xanh bạo đột —— hảo Tiêu Đường người, cứ nhiên làm cho thiên hạ thủ phủ mặc kệ sự vụ lớn nhỏ, ở trong này uất ức mà bắt hồ ly!

Thật vất vả đem áo ngủ bằng gấm xóc lên, tay Ti Lãm như chớp đem Tiêu Đường đang muốn lủi về một hướng khác trên giường đặt lên đầu gối của mình.

Tiểu hồ ly cuộn mình thành một cái cầu tuyết trắng nho nhỏ, ở trên chân của mình lạnh run, thật sự đáng thương.

Ti Lãm mềm lòng, hít một hơi, mềm nhẹ mà vuốt ve bạch mao mềm mại của tiểu hồ ly, “Đường Đường, ta không thêm để ý ngươi là người hay là một tiểu yêu tinh.”

Tiểu hồ ly trong tay chấn động, thân thể run rẩy dần dần yên lặng, nhưng vẫn là không chịu ngẩng đầu.

Ti Lãm đùa lỗ tai Tiêu Đường, cười tiếp tục hống y: “Tiểu hồ ly cũng tốt lắm a, vóc dáng nhỏ như vậy, ăn ít, cũng không chiếm chỗ nào, tiết kiệm dùm ta rất nhiều tiền cùng chỗ ở. Ngươi không biết trước kia vì mua điểm tâm cho ngươi, rất nhiều đầu bếp đều cho ta rằng Liễu Thiên trang ta đang nuôi heo đó.”

Nói cái gì vậy! Tiêu Đường nhất thời tức giận đến quên thương cảm. Mình thích ăn điểm tâm cho nên ăn nhiều hơn chút, đều thiên hạ thủ phủ còn muốn so đo tiểu lợi cực nhỏ này với y.

“Gào khóc ngao! (người nói lung tung!)” Tiêu Đường méo mó đầu gằm nhẹ, há mồm liền cắn ngón tay Ti Lãm đang đùa nó lỗ tai.

Bất quá nói là cắn, không bằng nói là gặm, ý tứ bề mặt của Tiêu Đường là biểu đạt bất mãn nho nhỏ của mình với Ti Lãm. Trong lòng y hiện tại còn rất nhiều mà cảm động cùng vui sướng.

Ti Lãm cũng không ngại mình bị cái gì, đối đãi với y từ đầu đến cuối vẫn như một, phần tình yêu cùng dũng khí này quả thật khó có được, Tiêu Đường có loại cảm giác chết rồi mà sống lại.

“Đứa ngốc.” Ti Lãm xem hống không sai biệt lắm, đây là lúc chần chẫn “Phu cương” của mình, vật nhỏ này thể nhưng từ đầu tới đuôi đều không có tín nhiệm mình. Thiên hạ bao nhiêu người muốn mình yêu muốn đến nỗi điên, cố tình cho vật nhỏ này mơ hồ mà chiếm được, còn không biết quý trọng.

Liễu Thiên Trang trang chủ vĩ đại, anh minh thần võ nhất thời phát giác mình đã làm cái cộc sinh ý lỗ vốn lớn, không giáo huấn y một chút, khẩu khí trong lòng kia của mình nuốt không trôi a!

Tiêu Đường bị Ti Lãm âm lên, tròn mắt tròn đen bóng phát sáng nhìn hấn.

Ti Lãm kiên quyết nghiêm mặt giáo huấn nói: “Tiểu yêu tinh người nghĩ đến che dấu rất khá có phải hay không? Kỳ thật ta đã sớm hoài nghi người có phải con tiểu hồ ly kia hay không. Nói người là đứa ngốc người còn không nhận đúng không, người bình thường có ai mỗi ngày đều mặc bạch y, ngủ mơ hồ còn vươn đầu lưỡi liếm ngón tay người khác, người đừng tưởng rằng biến thành người liên không có giấu đầu lòi đuôi.” Nói xong chưa hết giận, tay kia thì túm túm cái đuôi Tiêu Đường, đau đến Tiêu Đường kêu chi chi hai tiếng.

Ti Lãm tiếp theo giáo huấn: “Trên đời này cũng chỉ có đứa ngốc người không chịu tin ta. Người nói, ta đây thông minh cơ trí, ôn nhu sẵn sàng, có tiền lại có quyền, làm sao không đáng để người tin tưởng? Không tin thì cũng thôi, thời khắc mấu chốt lại khiến ta tức giận, người muốn chọc giận chết ta sao, à?”

Tiêu Đường áy náy mà cúi đầu, tiểu móng vuốt dường như lấy lòng sờ sờ ngón tay Ti Lãm.

Ti Lãm thao thao bất tuyệt giáo huấn hồi lâu, nước miếng cũng khô, xem vật nhỏ này cũng áy náy vô cùng, nhân tiện nói: “Biết sai rồi đi?”

Tiểu hồ ly chán nản gật gật đầu.

Ti Lãm lại hỏi: “Vậy người hiện tại có cái gì.. muốn làm không?” Trong lòng hấn khẳng định vật nhỏ này nhất định giống như trước kia vì lấy lòng mình mà liếm liếm tay mình thay lời giải thích, bộ dáng chịu thua áy náy của tiểu hồ ly rất thỏa mãn tâm tình đại nam nhân của Ti Đại trang chủ.

Tiểu hồ ly lại gật gật đầu.

Ti Lãm chờ mong đầy cõi lòng mà nhìn nó, kiên nhẫn mà chờ động tác lấy lòng của tiểu hồ ly.

Chỉ thấy vật nhỏ trong tay, nếu như hấn mong muốn liếm liếm tay của mình, đầu lưỡi ẩm áp mềm mại biến thành gãi ngứa hấn.

Nhưng ngay sau đó, vật nhỏ kia vươn móng vuốt ra, vỗ vỗ lòng bàn tay của hấn, sau đó lại vỗ vỗ bụng nhỏ của mình, rồi lại chĩa chĩa tô cháo nóng đầy hương thơm trên bàn, vui mừng thấp giọng kêu chi chi hai cái, tròn mắt quay tròn lóe sáng đầy chờ mong mà nhìn mình lom lom.

Ti Lãm cơ hồ tức muốn xỉu.

Này, này, vật nhỏ hỗn trưởng này rõ ràng đang nói đã đói bụng thúc giục hấn mau mau cho mình ăn cơm thôi!

Quan tâm cùng tình yêu của đường đường đệ nhất thiên hạ Trang trang chủ như mình cư nhiên còn đánh không lại một chén nóng cháo hầm hấp hương phun sao!? Thiên lý ở đâu!

Tiêu Đường ném xong cháo nóng, vì bệnh nặng chưa lành, rất nhanh lại ngủ thật say.

Ti Lãm nhẹ nhàng đem tiểu hồ ly ngủ say đặt ở trong chằm bị, rón ra rón rén mà ra khỏi phòng.

Mới vừa đóng cửa phòng, chợt nghe đến chán ghét đích thanh âm.

“Ha ha, ăn từ từ, cẩn thận nóng lưỡi ... Ti Lãm a Ti Lãm, người cũng sẽ mềm giọng hống người a. Người không sợ nói được buồn nôn, ta nghe được mà nổi da gà cả người!” Quý Phương tựa vào đầu hành lang kia, nhin cười nhin đến mặt mày vằn vẹo thành một đoàn. Xem bộ dáng Ti Lãm ngày thường trên thương trường mạnh mẽ vang dội lạnh lùng nghiêm túc, ai đoán được người này lại có thể ôn nhu như nước mà đối một con yêu tinh nhỏ vừa hống vừa khuyển.

“Người ở trong này làm gì.” Ti Lãm nhú mày ghét bỏ mà trừng Quý Phương, đưa hấn kéo tới trong đình viện, miễn cho tên này lớn giọng đánh thức tiểu hồ ly mới ngủ.

Quý Phương thoáng thở dài: “Đối tiểu yêu tinh thì ôn nhu như vậy, đối ta thì lạnh lùng, ai, không biết là hôm trước ai hỗn hển đem ta tróc đến thay người xem bệnh, hiện tại cư nhiên hỏi ta tới làm gì... Đáng thương cho một đạo sĩ pháp sư nổi tiếng thiên hạ như ta, cư nhiên phải cứu một con yêu tinh nhỏ..”

Thật sự là hồ gì không ra nói hồ gì, Quý Phương không đề cập tới người là đạo sĩ pháp sư cũng thì thôi, nhắc tới Ti Lãm liền tức đến tim, “Người còn có mặt mũi nói chuyện này. Lúc trước ai nói Đường Đường không có đạo hạnh linh lực? Vậy bây giờ y đã có biến hoá thì giải thích như thế nào. Ta thấy người nên chạy trở về núi tu luyện lại lần nữa mới phải.”

Quý Phương này chính là vô lương đạo sĩ, làm cho hấn trong cơn tức giận vắng vẻ Đường Đường lâu như vậy, còn nói muốn làm thịt Đường Đường lột da y làm quần áo cổ áo, với tính tình của Đường Đường, nếu biết lúc trước mình nói như vậy, mình nhất định muốn ăn cũng ăn không được.

Là trọng yếu hơn là, thiếu chút nữa, hấn cùng Đường Đường sẽ bỏ lỡ việc may, sai mất một đoạn duyên phận.

“Ta chính là muốn nói với người chuyện này.” Quý Phương nói.

“Ăn?”

“Tiểu hồ ly đích xác không có một chút đạo hạnh pháp lực, lại biến ảo. Đây là chuyện không hợp thiên lý mệnh số, ta cũng thấy kỳ quái, ngày hôm qua cứu khi cứu y liền làm chút pháp thuật, xem trí nhớ y. Nguyên lai cha mẹ hấn một cái là người, một cái là hồ yêu, cho nên từ nhỏ y đã có được nội đan cùng năng lực biến ảo.”

“Có nội đan, kia liền tính có đạo hạnh đi. Vậy vì sao ngày đó Khuy Hồn Quang của người lại tìm không ra một tia?” Ti Lãm nghi hoặc nói.

“Bởi vì y đã không còn nội đan.” Quý Phương thần sắc ngưng trọng nói.

Lòng Ti Lãm lạc đảng một tiếng, không có nội đan đối với một con yêu tinh mà nói, đó là không thể tu hành nữa, bị đánh quay về nguyên hình không có ý thức nhân loại nữa, thậm chí bị chết cũng là có thể.

“Hình như y ở trong rừng bị con yêu tinh khác săn được, bởi vậy bị ăn nội đan rồi.”

“Kia vì sao hấn còn có thể hóa thành hình người?”

“Đạo hạnh của ta không đủ để dò xét.” Lần này Quý Phương thật là phi thường sáng khoái mà thừa nhận.

“Chính là ta có thể khẳng định, sau khi y mất đi nội đan đã ăn trúng cái gì đó, nếu không không có khả năng sống sót. Người nói y không thể duy trì hình người cả ngày, ta đoán chắc là tiểu hồ ly y vì để gặp người, miễn cưỡng đem chút lực lượng duy trì sinh mệnh này chuyển hóa thành lực lượng biến thành hình người. Chút lực lượng này chỉ đủ để y duy trì tánh mạng, lại dùng cho việc biến ảo nên đại thương nguyên khí, cho nên mới không có biện pháp bảo trì hình người cả ngày. Nếu ta không đoán sai, sau khi tiểu hồ ly biến thành người nhất định thực dễ dàng diệt mỗi đi.”

Bàn tay trong tay áo của Ti Lãm đã nắm thật chắc thành nắm tay. Hấn tuyệt không thể tưởng được Tiêu Đường vì gặp lại hấn và yêu nhau, ngay cả mệnh cũng không quan tâm mà miễn cưỡng mình, mỗi ngày còn lo lắng hãi hùng, mà mình lại một chút cũng không biết tất cả thống khổ của y.

Y rất ngốc, lại ngốc đến thực đáng yêu; y thực dốt nát, lại dốt nát đến thực hồn nhiên; đối với tình yêu dững cắm tiến tới, cho dù biết phía trước có thất bại hoặc thành công cũng chưa từng dừng lại.

Mình được y yêu, là phúc khí mấy kiếp đã tu luyện a.

“Quý Phương, ” Ti Lãm thoáng tự hỏi, liền hạ quyết tâm nói: “Người phong ấn năng lực của y lại đi. Không thể để cho y tiếp tục biến thành người, ta không nghĩ y mơ hồ mà đánh mất tánh mạng.”

Quý Phương tà quái mà cười lộ lên: “Ti Lãm, điểm ấy người nên cảm ơn ta. Có bằng hữu như ta là người tam sinh hữu hạnh. Ta đem chỉ bảo sư môn lão nhân kia truyền cho ta luyện thành nội đan uy cho tiểu hồ ly của người ăn, chờ thêm mấy ngày nội đan cùng y dung hợp được, đừng nói biến ảo, duy trì hình người cả ngày cũng không phải việc gì khó, chỉ cần nhớ rõ ngẫu nhiên tu luyện một chút đừng hoang phế.”

Nội tâm Ti Lãm kinh hoàng, vui sướng như hồng thủy vỡ đê. Hắn thoáng áp chế hưng phấn đến độ run rẩy thân thể, bỗng đứng lên, đối với Quý Phương làm cái đại lễ, còn nghiêm túc nói: “Cám ơn người, nếu sau này người có yêu cầu gì, Ti Lãm ta cùng Liễu Thiên Trang có thể làm được ỗn thỏa sẽ dốc toàn lực làm!”

Quý Phương vỗ vỗ bờ vai của hắn, buồn rầu nói: “Kia thật sự là phiền, ta phải tìm nhiều phiền toái mới không lãng phí hứa hẹn này của người a?”

Dứt lời, hai người đối diện một lát, đều không tự chủ được mà cười ha hả.

Có Ti Lãm cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố cùng pháp thuật của Quý Phương điều trị, thương thế của Tiêu Đường lấy mộttốc độ kinh người hảo lên.

Tới ngày thứ năm, khi Lam Y từ thư phòng Ti Lãm đi ra, gặp phải Tiêu Đường đứng ở cửa lay hoay như con quay do dự có nên vào hay không.

Nàng kinh hỉ nói: “Nha! Tiêu công tử, người đã đến rồi! Nhiều ngày không thấy, từ sau vụ người bị bắt, nghe trang chủ nói người bị thương, hiện tại khoẻ chứ?”

Khóe miệng Tiêu Đường run rẩy một chút, nghĩ nghĩ vẫn quyết định không cần làm rõ hiểu làm “Nhiều ngày không thấy” này của Lam Y xinh đẹp.

“Àn... Đã không có gì đáng ngại, cám ơn.”

“Trang chủ đang cùng Quý công tử đang nói chuyện phiếm, Tiêu công tử không đi vào sao?”

Mặt Tiêu Đường đỏ hồng lên, cúi đầu.

Từ sau khi bị Ti Lãm đánh vỡ chân thân, vẫn là ở hình thái tiểu hồ ly ở bên người Ti Lãm. Hôm nay thân thể đã tốt rất nhiều, liền nhanh chóng biến lại thành người đến gặp Ti Lãm cho thỏa nỗi lòng.

Y bị kích động đưa đến cửa lại bỗng nhiên dừng lại, sinh ra một loại do dự cận hương tình khiếp_ cận hương tình khiếp: chỉ việc xa quê đã lâu bấy giờ trở về lòng cảm thấy nôn nao hồi hộp lo sợ.

“Ta...” Nghe nói Quý Phương đã ở, Tiêu Đường lập tức đánh mất ý niệm đi vào trong đầu. Chính là lời cự tuyệt còn chưa kịp nói ra miệng, từ cửa đã vờn một đôi cánh tay thiết, gắt gao cuốn lấy trong ngực Tiêu Đường.

Tiêu Đường “A” một tiếng liền bị bắt vào trong phòng, tiếng đóng cửa rung trời vang lên, sau đó truyền đến giọng đệ nhất thiên hạ Liễu Thiên Trang trang chủ giả đứng đắn mà phân phó: “Lam Y nãi* lui ra, ta cùng với Tiêu công tử có chính sự muốn nói.”

_nãi = cô = nàng

Lam Y che miệng cười, nhiều ngày không thấy nghĩ đến trang chủ cũng là đang tưởng niệm, nói đến ngữ khí đường hoàng đứng đắn, động tác cũng là mười phần háo sắc của đẳng đồ tử lang thang mà.

“Như thế nào đến đây cũng không tiến vào. Không dám sao, ần?”

Ti Lãm nhĩ lực* hơn người, từ lúc Tiêu Đường đi tới đã biết. Nhớ tới thiếu niên có thân hình thon dài mềm dẻo cùng tươi cười tinh khiết chói nắg, cảm xúc Ti Lãm liền bắt đầu khởi động.

_nhĩ lực: thính

Làm sao biết vật nhỏ kia ở cửa đối tới đối lui, chính là không tiến vào, Ti Lãm nghe hắn ở cửa thở dài rất nhỏ cùng tiếng bước chân nhỏ vun, trong lòng giống có con kiến đi đến bò đi ngứa ngứa đến muốn thiêu đốt. Quý Phương kia cố tình không thức thời (hoặc là cố ý?) còn tại thao thao bất tuyệt cùng mình nói thiên nam địa bắc, Ti Lãm rốt cục kiềm chế không được, liền cho Lam Y đi ra ngoài, thuận tiện đem tiểu hồ ly tróc vào giải nỗi khổ tương tư của mình.

Ti Lãm ở bên tai Tiêu Đường nữa là nói khiêu khích, làm cho mặt Tiêu Đường lập tức nhiễm thượng ửng hồng ầm ập.

“Ai không dám! Vừa định gõ cửa...” Tiêu Đường dắt dối.

“Nga? Ta như thế nào nghe được có người ở bên ngoài quay vòng vo như nén hương chứ?” Ti Lãm không lưu tình chút nào mà chọc thủng lời của y. Người trong lòng lập tức giãy giụa kịch liệt, nhưng lại bị người vô lại vây đến gắt gao đích, đành phải chán nản cúi đầu ủy khuất không ra tiếng kháng nghị.

Lòng Ti Lãm mừng rỡ, tiểu gia hỏa này nghĩ cái gì cũng để lên mặt, đáng yêu vô cùng, hại chính mình mỗi lần thấy hắn cũng nhịn không được khi dễ đùa, đều nhanh thành thói quen.

Quý Phương lần đầu tiên nhìn thấy hình người của tiểu hồ ly, cảm thấy thú vị, ánh mắt không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Tiêu Đường.

Hắn nghĩ đến hồ ly tinh đều là mỹ nhân, nguyên lai không phải a. Tiểu hồ ly biến thành người là một thiếu niên một thanh tú đáng yêu, tuy rằng ôn nhuận nhưng chưa được mức khuynh quốc khuynh thành. Bất quá bộ dáng sinh cơ bừng bừng kia, hơi đùa tí liền mặt đỏ tới mang tai, trong tình khiết trẻ con lại lộ ra vài phần mềm mại đáng yêu thuộc loại yêu tinh, nhưng lại có một cổ phong tình mê người.

“Chắc chắn, trách không được tục ngữ nói phong lưu cùng hạ lưu bất quá chỉ kém chút xíu. Ti Đại trang chủ ngày thường phong lưu, đụng phải tiểu hồ ly đều trở nên hạ lưu, bộ dáng này mà để nữ tử trong kinh thành thấy không biết bao nhiêu nàng phải khóc vì ảo tưởng tan biến.” Quý Phương dựa ghé ngồi, chân bắt chéo, tà quỹ mà mỉm cười trêu ghẹo hai kẻ kia.

“Quý, Quý, Quý đại ca...” Tiêu Đường đột nhiên bừng tỉnh còn có một Quý Phương đang ở, này giờ mình và Ti Lãm đùa giỡn đủ trò đều cho người ta nhìn hết rồi, y hận không thể đào cái hầm ngầm chui vào không cần gặp ai nữa.

Ti Lãm xem tiểu hồ ly nhanh chóng phui cái tay mình đang đặt ở trên áo, lửa giận bắt đầu dâng lên. Đường đường là của hắn, hắn thích khi dễ Đường Đường như thế nào là chuyện riêng của hắn sau khi đóng cửa lại, người khác ai dám khi dễ Đường Đường, Ti Lãm là tuyệt không tha.

“Hừ, làm cho bọn nữ nhân kia khóc chết luôn cũng tốt, liên quan gì đến ta.” Bàn tay to nóng dầy của Ti Lãm đem tay Tiêu Đường bao lại nghiêm kín thực, ngữ khí cũng là cứng rắn lạnh như băng. Hắn trừng mắt Quý Phương: “Lại nói, sao ngươi còn ở đây?”

Ngụ ý là không có việc gì liền mau cút, đừng chướng mắt.

Quý Phương nhún nhún vai, hắn hào phóng mà đứng lên đi ra cửa, đi qua bên người Tiêu Đường cùng Ti Lãm, bỗng nhiên nhanh chóng sờ soạng mặt Tiêu Đường một phen, ăn một hơi thật to đậu hủ non, ám muội nói: “Tiểu hồ ly, nếu thân thể của ngươi chút vấn đề gì, ta đều hoan nghênh ngươi hỏi tới ta.”

Tiêu Đường lần đầu tiên bị người khác ngoài Ti Lãm sờ sảng, toàn bộ đều choáng váng, nghe hắn nói câu cái gì, cũng đại ra mà gật gật đầu nói: “Ác...”

Ti Lãm chưa kịp xóa sạch Lộc Sơn chi thảo của Quý Phương, lại nghe hắn nói một câu tối nghĩa như vậy, sắc mặt nháy mắt xanh mét, đơn giản tay trái vừa lật, một cổ chuông phong tống xuất thẳng gõ cửa, giải khai cánh cửa đang đóng, chân thon dài nâng lên, đem Quý Phương mạnh mẽ đạp ra ngoài.

Quý Phương xoa bóp cái mông bị người đá đau, mới vừa đứng lên, cánh cửa đã phanh một tiếng đóng chặt lại, đầu cánh cửa bên kia truyền đến thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Ti Lãm: “Đi thông thả không tiễn!”

Quý Phương vừa đi, Ti Lãm hoàn toàn lộ ra bản tính sắc lang, hắn bỗng Tiêu Đường lên ghé dựa sau thư trác*, hai tay chống vào hai bên tay vịn của ghế, thân hình cao lớn vây khốn Tiêu Đường.

_thư trác: bàn học.

“Về sau đừng kêu tên khốn kia đại ca gì. ” Ti Lãm phi thường khó chịu.

Ti Lãm hoàn toàn bao mình lại, trái tim Tiêu Đường chẳng biết tại sao lại đập nhanh kịch liệt, y mỏng manh kháng nghị nói: “Không gọi đại ca gọi thì gọi cái gì?”

“Tùy tiện!” Ti Lãm phẫn hận nói, “Ngươi gọi ta cũng liền gọi thẳng tên, dựa vào cái gì gọi hắn là đại ca?”

Tiêu Đường sững sốt một lát, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ... Ngươi ở ghen?”

Ti Lãm nghe vậy nhe răng rộ lên, cúi đầu ghé vào lỗ tai y bật hơi: "Đúng vậy thì sao? Lại nói, người vẫn chưa trả lời ta, vì cái gì vừa rồi không lập tức tiến vào? Nếu ta không tự mình bắt người, người sẽ đứng ở đó luôn đi?"

Tiêu Đường cúi đầu trầm mặc.

"Có thể nào, người vẫn là lo lắng ta sẽ cố kỵ thân phận của người?"

"Chính là... Dù sao ta không phải người..." Tiêu Đường khổ sở địa nói.

"Ta cũng là cảm thấy được, khi người là tiểu hồ ly cũng thực đáng yêu..." Ti Lãm ôn nhu an ủi, cái tay lại lặng yên không một tiếng động mà cõi vạt áo Tiêu Đường.

"Ai, người là tiểu hồ ly tổng lúc nào cũng theo ta làm nũng, để ta ôm để ta sờ, như thế nào biến thành người lại không làm nũng, muốn ôm một chút đều ra sức khước từ, thật sự là thất vọng a..."

Tuy đang nói chuyện mà tay cũng không có chậm lại, Ti Lãm đã giải một nửa vạt áo của Tiêu Đường, một đôi tay tham vào quyền luyến mà vuốt ve thắt lưng gầy yếu rắn chắc của y.

Chưa nếm mùi đời như Tiêu Đường làm sao chịu được Ti Lãm trêu chọc, hai ba cái đã xụi lơ, ánh mắt mê mang mông lung, hơi thở hỗn loạn vài tiếng rên rỉ ức chế không được tràn ra miệng, thân thể bản năng muốn chạy trốn bàn tay dày lửa nóng của Ti Lãm, lại bất đắc dĩ lại bị nhốt ở nơi một tác vuông, chỉ phải phí công mà vắn vẹo.

Ngây ngô phản ứng cùng mang theo dày rên rỉ đặc giọng mũi như làm nũng, thiếu chút nữa liền làm cho Ti Lãm cảm không được nghĩ muốn cứ như vậy ngăn chặn Tiêu Đường bắt đầu đại chiến.

Trong đầu óc sắp bị hoá thành hồ dán của Tiêu Đường phân ra một chút đến kháng nghị: "Ta, ta... Ta là người, cũng không phải sủng vật của người..."

"Sủng vật?" Ti Lãm không có nghe hiểu từ này, bất quá cũng có thể đoán ra ý tứ đại khái. Tay hần thông thả chuyển xuống, nhẹ nhàng cảm phân thân đã dần dần ngừng đầu của Tiêu Đường.

"Rõ ràng chính là một con tiểu hồ ly đáng yêu..." Giọng Ti Lãm cũng vì dục vọng mà trở nên khàn khàn trầm thấp. Hần mềm nhẹ mà chà sát phân thân Tiêu Đường đích, kỹ xảo thật tốt, một cổ tê đại mãnh liệt theo dục vọng lên tới lưng rồi lui thẳng lên nẻo.

Tiêu Đường cảm thấy được cổ tê đại mãnh liệt kia vẫn ở trong thân thể của mình lung tung va chạm mãnh liệt vào chung quanh lại tìm không thấy phát tiết ra, thiếu chút nữa bị buộc khóc lên.

"Không cần... Dừng tay... A..."

"Không cần dừng tay đúng không... Ha hả, tiểu hồ ly háo sắc." Ti Lãm cố ý xuyên tạc lời nói của Tiêu Đường, cúi đầu liếm đi nước mắt vướt trên khóe mắt y.

Rốt cục, một lát sau, Tiêu Đường khóc kêu một tiếng, thân thể mạnh dạn nhảy dựng lên, ở trong tay Ti Lãm phóng ra dục vọng. Tiêu Đường đã phóng thích hoàn dục vọng xụi lơ nằm trên ghé, bạch y đã cở một nửa, quần áo hỗn độn khoác trên ở thân thể y, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện. Hai gò má y đều là rất ửng đỏ còn thắm một tầng mồ hôi mỏng, hai mắt nhắm nghiền, đối với chuyện mình ở trong tay người khác phóng xuất ra dục vọng cảm thấy thẹn.

Tóc y bị hăn(mồ hôi)đính ướt có vài cọng dán trên trán, hơi hơi thở hào hển, còn không thể từ trong dư vị khôi phục lại.

Tiêu Đường như vậy lại có một loại quyền rũ trí mạng giống như thỉnh quân nhấm nháp, Ti Lãm nhìn thấy mà dây thần kinh trong đầu căng quá mà đứt, dồn hết tâm trí ngăn chặn dục vọng sắp bùng nổ. Hần thấp suyền một tiếng, xoay người đem toàn bộ tạp vật trên trác thư hất xuống, xoay người đem Tiêu Đường bế lên, mở thân mình thân mình đang cuộn tròn của y ra, thân thể tinh trắng đè ép lên cùng y dán chặt chẽ với nhau, nhúng một chút bạch dịch cùng ngăn chặn dục vọng mãnh liệt đmuốn đánh khai thân thể Tiêu Đường.

Tiêu Đường ngốc thất thần nhìn Ti Lãm đùa nghịch mình, khi ngón tay của hắn thân nhập một nơi không thể tưởng tượng được mới thanh tỉnh chút, sợ tới mức mặt tái nhợt, kêu thảm một tiếng: “Không, không cần!”

Ti Lãm cắn lỗ tai y dụ dỗ: “Yên tâm, tin tưởng ta... Dem người giao cho ta là tốt rồi.”

Thanh âm Ti Lãm trầm thấp thuần hậu, bị thanh âm mê hoặc lòng người như thể hồng dụ, Tiêu Đường mê say mất tâm thần, lúc đang muốn khí giới đầu hàng, ngoài cửa cứ nhiên truyền đến giọng mỗ hỗn đản sát phong cảnh.

“Uy, Ti Lãm, hôm qua người không phải nói giữa trưa hôm nay muốn mời ta uống trần niên trúc điệp thanh, còn không mau lấy đến!? Đừng nghĩ chối cãi nga, ta liền đứng ở chỗ này chờ người!”

9. Chương 9

Không biết có phải là Ti Lãm lỗi giác không, tổng cảm thấy bốn chữ Quý Phương đang “Đứng ở chỗ này” đặc biệt nặng.

Tiêu Đường vừa nghe thấy giọng Quý Phương, nhất thời thanh tỉnh rất nhiều, lập tức mặt đỏ tới mang tai mà giãy giụa đứng lên, “Quý, Quý đại ca ở bên ngoài! Không cần! Từ bỏ!”

Quý Phương kia lớn giọng quát to, giống như một chậu nước lạnh, đem không khí màu hồng phấn khắp phòng thổi tan thành mây khói. Mắt thấy Tiêu Đường dưới thân vốn đã thành một hồ xuân thủy giờ gấp đến độ sắp khóc, Ti Lãm sao có thể tiếp tục làm tiếp được?

Âm thầm cắn răng thật vất vả mới dụ ngược Đường Đường ngoan ngoãn ngồi phịch ở dưới thân, mình cũng sắp được đền bù mong muốn, món ngon đến miệng lại bị một câu nói phá hủy!

Hắn chỉ có kìm nén lại dục vọng của mình, nâng Tiêu Đường dậy giúp y sửa sang lại, thấp giọng tổn hơi thừa lời: “Quý Phương, còn muốn trúc điệp thanh lâu năm? Bản trang chủ không để cho người uống lục đỉnh hồng là phải mừng thầm rồi! Mẹ, hôm nay tuyệt đối đem tên khốn kia quét ra đại môn Liễu Thiên Tran của ta!”

Sau khi sửa sang lại tốt lắm, Ti Lãm chặn Tiêu Đường, ghé vào lỗ tai y ám muội nói: “Đường Đường, tối nay có thể lưu lại chứ?”

Sau khi Tiêu Đường hoàn hồn, Ti Lãm đã cùng Quý Phương ở trong đình viện ngoài cửa đầu một trận kiếm hoa đao chương. Y nhìn thân ảnh Ti Lãm mạnh mẽ linh hoạt, lòng ngực tràn trề ấm áp, thân thể cũng dần dần biến hóa, nhưng lại không tự chủ được mà muốn đụng chạm người kia, nghĩ muốn cuốn lấy hắn, muốn cùng hắn hôn môi, sau đó... Làm tình?

Ý tưởng này dọa Tiêu Đường hảy dựng, mình cứ nhiên có ý tưởng cùng dục vọng rõ ràng như vậy!?

Ti Lãm cùng Quý Phương ở bên ngoài đánh cho tới thiên hôn địa ám, một thanh kiếm một cây đao, đem nhiều loại hoa liễu xanh thắm trong đình viện chém thành tàn hoa bại liễu.

Tiêu Đường trước kia cũng từng quen qua hai người bạn gái, lại chưa từng có dục vọng mãnh liệt đối với các nàng như Ti Lãm. Y ngơ ngác nhìn đình viện một mảnh hoa vũ, bỗng nhiên nghĩ hoặc đứng lên.

Mùa xuân đến đây a...

Chẳng lẽ mùa xuân, là kỳ động dục của hồ ly?

“Kỳ động dục?” Quý Phương lập lại một lần, xác định lỗ tai của mình cũng không có xảy ra vấn đề.

Tiêu Đường đỏ mặt hồng, đầu cúi thấp gần sắp đến cổ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Đúng, chính là động dục kỳ... Mùa xuân... Là kỳ động dục của hồ ly sao?”

“Khụ!” Quý Phương bị sặc một cái, “Vì cái gì hỏi cái này?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Mặt Tiêu Đường đã đỏ đến tận tai rồi, cả người cũng nóng đến bốc hơi nước, y như từ trong nước nóng đi ra.

“Bởi vì... Bởi vì ta rất muốn hôn hần sờ hần ôm hần hơn nữa là vừa thấy được sẽ miên man suy nghĩ tâm viên ý mã!” Dem “Bởi vì” Tiêu Đường lập lại mấy lần rốt cục như lợn chết không sợ nước sôi, nói hết toàn bộ.

Quý Phương phụt một tiếng đem trà trong miệng phun ra, tiểu hồ ly bị phun đầy mặt, bọt nước tích táp mà chảy xuống, y giận trừng người khởi xương một cái, sau khi thấy ánh mắt trêu trêu của người ta thì lại cúi đầu đỏ mặt.

Tiểu hồ ly thật đáng yêu, khó trách Ti Lãm biết là yêu tinh cũng không buông tay, còn lúc nào cũng nghiêm túc thêm phòng bị bảo hộ chu toàn, nếu đổi là Quý Phương hần, kẻ dở hơi như vậy cũng muốn cất giấu để mình đùa.

Kỳ động dục ngoạn ý này, bình thường hồ ly đích xác có, chính là hồ ly tinh đã tu luyện sẽ không có, ở phương diện dục vọng bọn họ đã cùng với người thường không khác. Tiêu Đường tuy không có đạo hạnh, nhưng cha mẹ là một người một hồ, cho nên cũng coi như nửa nhân loại, đối với dục vọng, đương nhiên cũng cùng thường nhân không khác.

Xem ra tiểu hồ ly vô luận là ở phương diện yêu tinh, hay là phương diện tình yêu, đều khởi đại không biết chuyện a. Phản ứng của y, rõ ràng là đối Ti Lãm ý loạn tình mê xuân tâm đại động nghĩ muốn yêu thương nhưng nhớ.

“Khụ!” Quý Phương ho khan một tiếng, đưa tới Tiêu Đường chú ý.

“Về việc kỳ động dục này, ” Quý Phương đứng đắn mà kéo dài ngữ khí, như ý muốn thấy tiểu hồ ly lúng túng (chém).

“Hồ ly bình thường đương nhiên là có, hồ ly tu luyện thành công sẽ không có.” Dừng một chút, Quý Phương lại nói: “Vì cha người nương là một người một yêu, cho nên người không cần tu luyện cũng có thể có nhân hình, lại coi như là con hồ ly, tự nhiên cũng là có kỳ động dục. Trong vạn vật tộc hồ ly là hiếm sắc nhất, bởi vậy kỳ động dục cảm giác cũng đặc biệt mạnh.”

Quý Phương nhu nhu cái mông sáng nay bị Ti Lãm đập một cước bây giờ còn ần ần đau, dùng sắc mặt rất thành thật nói ra lời nói dối hèn hạ. Tiểu hồ ly quá dễ lừa, không lừa lừa y, thật sự có lỗi với một cước hôm nay buổi sáng bị Ti Lãm đá vào mông.

“Cũng, nói cách khác... Ta đối với Ti Lãm này... Đều là kỳ động dục quấy phá?” Trên mặt Tiêu Đường hồng lợi hại hơn, biến thành yêu tinh chính là phiền toái, cư nhiên còn có thứ kỳ động dục này.

Khó trách từ xưa hồ ly tinh ở trong miệng nhân loại cũng không phải cái gì thứ tốt, nếu bị Ti Lãm biết, y có thể khinh bỉ mình bản tính *** đáng hay không?

“Phải, phải làm sao mới có thể áp chế suy nghĩ miên man trong kỳ động dục?” Tiêu Đường da mặt dày hỏi.

Quý Phương nhần cười nhần đến mau nội thương, trên mặt lại làm bộ ngưng trọng đứng đắn, “Buổi tối mỗi ngày kiên trì tu luyện, tu luyện thành công tất nhiên sẽ không bị kỳ động dục ảnh hưởng tới.”

Hừ, Ti Lãm, người muốn cùng tiểu hồ ly hoa tiền nguyệt hạ mặc sức ôn tồn, ta cố tình không cho người như nguyện.

“Chính là ta không biết tu luyện...”

“Không quan hệ, ta dạy cho người.” Quý Phương ôn hòa cười, kỳ thật so với Tiêu Đường, tối giống hồ ly kỳ thật là Quý Phương cùng Ti Lãm.

“Cám ơn người, Quý đại ca!” Tiêu Đường hoan hô một tiếng.

Cái gì gọi là bị người bán còn giúp bọn buôn người kiếm tiền, chính là tiểu đứa ngốc như Tiêu Đường.

Chuyện tốt hôm nay của Ti Lãm bị người đánh gãy, tâm tình vẫn không tồi. Tiêu Đường ở trước mặt mình thái độ nhu thuận e lệ khác thường. Tiểu Đông Tây không dám nhìn thẳng mình, hơn nữa khi nhìn thấy mình thì mặt sẽ đỏ ửng.

Tiểu hồ ly rõ ràng là xuân tâm nhộn nhạo, xem ra đêm nay, cái bụng đói sắp nửa năm của mình rất cực có thể được như mong muốn!

Vì thế, Ti đại trang chủ hôm nay lấy loại tốc độ như lốc xoáy trước nay chưa từng có hoàn thành chuyện vụ phải xử lý, ánh trăng mới lộ ra nửa bên mặt, liền thấp ngọn đèn nhu hòa, ở trong phòng ngủ, tiểu hồ ly đáng yêu giống như tiểu tức phụ dường như chuyên tâm chờ hấn đến yêu thương nhưng nhớ.

Chính là, hấn đợi lại chờ, đợi lại chờ, chờ đến trăng đã lên tới giữa trời, ngay cả bóng của tiểu hồ ly đều không có.

TBD: ai dô! là ai chờ ai đến yêu thương nhớ nhưng nga

~Ti Lãm hỏa lớn, quyết định tự mình mặc giáp trụ ra trận tróc hồ ly.

Nào biết đâu rằng, khi hấn đi vào Hải Đường cư của Tiêu Đường, lại gặp được một màn làm cho hấn ghen ăn đến hộc máu.

Quý Phương vẽ mặt sắc mị mị bắt lấy ngón tay thon dài trắng nõn của Tiêu Đường rà qua rà lại, mà Tiêu Đường lại nhắm mắt để cho sờ loạn.

Ti Lãm rống giận: “Quý Phương người đang làm cái gì!”

Tiêu Đường bị kinh hách đặc bỗng dưng mở to mắt, nhìn đến người tới là Ti Lãm, trên mặt lại không tự chủ được đỏ. Tuy rằng thân thể theo bản năng nghĩ muốn dựa vào, lại bị lửa giận Ti Lãm sợ tới mức lên đến phía sau Quý Phương, lộ cái mặt vô tội nhìn Ti Lãm.

Thần kinh Quý Phương quả thực cứng như luyện qua thiết y thần công, đắm chìm trong lửa giận cháy cả đồng cỏ của Ti Lãm mà thần thái vẫn tự nhiên như cũ.

“Tiêu Đường, người không đến ta phòng ngủ, lại cùng Quý Phương ở trong này làm gì!” Ti Lãm chỉ gọi đầy đủ tên của Tiêu Đường khi nổi giận.

“Ta... Ta ở cùng Quý đại ca tu luyện...”

“Tu luyện?” Ti Lãm mị con người lướt qua một cái hấn dẫn cùng một con hồ ly dốt nát.

“Đúng vậy. Tiểu đường không có đạo hạnh, y muốn tu luyện, ta liền chỉ đạo y như thế nào hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, thuận tiện cũng dạy hấn chút pháp thuật để phòng thân.” Quý Phương nói chính khí nghiêm nghị.

Đương nhiên, lý do chân chính là thần tình hạnh phúc của Ti Lãm khi ôm tiểu hồ ly rất kích thích người cô đơn như hấn.

Ti Lãm mới vừa muốn phát tác, lại đang nghe đến hai chữ “Phòng thân” đi xuống.

Vì thế dưới Ti Lãm ngầm đồng ý, Tiêu Đường bắt đầu mỗi đêm đi theo Quý Phương tu luyện đạo hạnh cùng tu tập pháp thuật.

Không cần phải nói, hoạt động buổi chiều Ti Lãm chờ mong hồi lâu liền lại bị gác lại.

Tiểu hồ ly của hấn rất đơn thuần, Ti Lãm tất nhiên là sẽ không để Quý Phương cùng Đường Đường nam nam một chỗ, miễn cho tiểu hồ ly bị đại hồ ly cấp lừa đi. Cho nên mỗi đêm hấn đều ở giữ giám sát.

Chính là Ti Lãm như vậy quả thực là đang sống tìm tội chịu, mỗi khi càng xem càng hỏa đại, chỉ thấy Quý Phương chốc lát lại nắm tay Tiêu Đường sờ loạn nắm loạn, Ti Lãm xông lên chất vấn, đáp viết: “Ta chỉ y tạo kết pháp ấn.”

Quý Phương lại đáp lại một câu thách đến bằng phẳng, ngược lại giống như Ti Lãm hấn là tiểu nhân.

Ti Lãm xám xịt lại đứng ở một bên.

Quý Phương nhéo tay Tiêu Đường, lần này cư nhiên sờ thượng trong ngực Tiêu Đường, lại ra có xu hướng làm càn đến đáng khinh, vẫn tiếp túc đến khi đụng đến bụng dưới Tiêu Đường. Ti Lãm lại không chế không được một cái bước xa tiến lên chụp lấy móng vuốt sói tử của người nào đó, trợn mắt chất vấn.

Quý Phương đáp viết: “Ta chị hần như thế nào đem khí thiên địa hấp thu vào đan điền.”

Ti Lãm ngưng ngừng cắn răng lại lui ra.

Chuyện như thế cứ diễn ra xuống bốn buổi tối, dấm chua của Ti Lãm uống một vò lại một vò, cả người đều chua đến ngay cả bọn người Tử Y nhìn ra được mặt âm trầm đến mấy giọt nước trên ngói trang cũng sắp thành dững dấm chua.

Rốt cục ghen ăn đến chạng vạng ngày thứ năm, ở trên hành lang nhìn thấy tiểu hồ ly chuẩn bị đi tìm Quý Phương học pháp thuật, Ti dấm chua không thể nhịn được nữa lấy tốc độ ánh sáng sét đánh không kịp bưng tai điểm huyết đạo tiểu hồ ly, đem khiêng lên bả vai, trước mắt bao người cướp trở về phòng ngủ mình.

Tiểu hồ ly vừa then vừa vội nói: “Mau giải huyết đạo của ta, đêm nay ta còn muốn đi học pháp thuật!”

Ti Lãm nanh cười nói: “Không được học, từ hôm nay trở đi.”

“Chính là... Người không phải đáp ứng rồi?” Tiểu hồ ly cố gắng đấu tranh.

“Hừ, ta là đáp ứng người, chính là người học bốn ngày cái gì cũng chưa học thành, còn học cái gì học, quả thực lãng phí thời gian lãng phí sinh mệnh lãng phí tiền tài.” Ti Lãm lãnh nghiêm mặt hừ hừ nói, đem thành quả cố gắng bốn ngày của Tiêu Đường bốn cột không đáng một đồng.

“Ai nói, ta đã học xong vài cái pháp thuật lợi hại!”

“Học xong? Học xong còn có thể bị ta tùy tiện lấy một ngón tay một chút liền điểm ngã, pháp thuật của người thật sự là rất lợi hại!” Người nào đó ác liệt địa châm chọc y.

Tiểu hồ ly Bị điểm huyết muốn động cũng không thể động chỉ còn há miệng còn có thể chống điểm mà, kết quả bị Ti Lãm nói một câu liền ủ rũ, đáng thương nhìn Ti Lãm nói không ra lời.

Ti Lãm trong lòng âm thầm cười trở mình, tiểu yêu tinh này thật sự là người khác nói cái gì liền tin cái đó! Hần chính là một trong thập đại cao thủ của võ lâm, người có thể không bị hần “Tùy tiện một chút” liền điểm chỉ sợ trên giang hồ còn không đến mười. Tiểu hồ ly đốt nát này, mới học pháp thuật vài ngày, muốn không bị hần điểm huyết, quả thực là người si nói mộng.

Ti Lãm phát tay giải huyết cho Tiêu Đường hần tự tin trên đời không có bao nhiêu kẻ tài năng trước mặt hần mà có thể trốn được, càng miễn bàn tiểu yêu tinh pháp thuật ngay cả nửa thùng nước đều không được tính.

Ti Lãm cởi quần áo mình ra, động tác hần thản nhiên tạo nhả lại tràn ngập khí phách làm cho đôi mắt của Tiêu Đường chặt chẽ dính ở trên mặt, ánh mắt kia của Tiêu Đường dính thật sát trên người hần ngay cả chín con trâu cũng kéo không ra

Nhìn Ti Lãm chậm rãi lộ ra cơ ngực rắn chắc, hô hấp của Tiêu Đường lập tức chó chút hô. Vòng ngực cùng thắt lưng của Ti Lãm đều tinh tráng kiện mỹ, không có một tia sẹo lỗi, vừa đúng cơ thể màu mật ong làm cho toàn thân y tràn ngập cảm giác bùng nổ dồn dập, cái loại lực lượng buộc chặt hết sức căng thẳng này giấu trong thân hình Ti Lãm lý cùng vẻ mặt thản nhiên giờ phút này của hần, động tác tạo nhả không nhanh không chậm đẹp đẽ rất tương xứng.

Cái mũi Tiêu Đường nóng lên, lấy tay chùi đi, trên ngón tay lại dính chất lỏng màu đỏ tươi, hần kêu thảm một tiếng, liền xấu hổ vùi cả người vào trong chăn.

Ti Lãm từ trong chăn đem Tiêu Đường đào ra, người sau nhìn đến nửa thân trần phía trên Ti Lãm ở khoảng cách gần, lại không khỏi muốn lùi về trong chăn. Ti Lãm kiểm ngụ y, lấy khăn ra cẩn thận lau khô máu mũi Tiêu Đường.

“Thật sự là tiểu yêu tinh háo sắc. Trách không được là hồ ly tinh...” Tiểu hồ ly biểu hiện ý loạn tình mê với hần, Ti Lãm thật sự hưởng thụ, lại cố ý phụng phịu nói chuyện.

Tiêu Đường bị lời của hắn kích thích xấu hổ vô cùng, đành phải đem mặt chôn ở trong gối đầu, buồn thanh nói thầm: “Ta cũng không muốn nếu như vậy... Cho nên mới phải tu luyện a...”

Ti Lãm nghe ra điểm manh mối, hồng hân cung khai: “Nói cái gì?”

Tiêu Đường gần sát gối đầu cho nên thanh âm nghe có chút hờn dỗi. Ti Lãm nghe y nói xong từ đầu đến cuối, kéo y lên, ngữ khí nguy hiểm nói: “Kỳ động dục? Người đối những người khác cũng có phản ứng như thế?”

Đối hân mặt đỏ tim đập Ti Lãm vô hạn hoan nghênh, nếu đối người khác cũng như vậy... Ti Lãm phải lo lắng mua cái ***g sắt đóng tiểu hồ ly này.

Tiêu Đường sợ hãi mà lắc đầu, y đối với Quý Phương không có.

Ti Lãm cười lạnh một tiếng, hân thông minh cỡ nào, thủ đoạn nhỏ nhỏ Quý Phương đã biết rõ.

Hảo Quý Phương người cư nhiên nói đối Đường Đường, cái gì kỳ động dục, cái gì tu luyện, thật sự là vớ vẩn.

Trong đầu hiện ra hơn mười thủ đoạn trị Quý Phương, Ti Lãm hít sâu vài cái mới vừa rồi áp chế xúc động muốn lấy dao chém người, trước mắt vẫn nên sửa quan niệm sai lầm cho tiểu yêu tinh quan trọng hơn.

“Đường Đường, người sao lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì người luôn thu phóng tự nhiên thành thạo, cho nên ta nghĩ có phải hay không ta có ...” Có dục cầu bất mãn một ít... Tiêu Đường bị ai đến muốn khóc.

Ti Lãm cắn răng. Trên đời này có chút người người là không thể thương tiếc y mình là mất nhiều sức mới áp chế hạ dục vọng không cường y, y lại bởi vậy mà suy nghĩ linh tinh.

“Thu phóng tự nhiên, thành thạo?” Ti Lãm am muội nở cười lạnh, xoay mặt Tiêu Đường làm cho y nhìn thẳng vào mình, sau đó bắt được cổ tay của y kéo đến trong ngực mình.

Tiêu Đường kéo vài cái cũng không có thể kéo về cổ tay của mình, thẳng đến dán lên lồng ngực trần trụi của Ti Lãm mới ngậy người. Cơ thể rắn chắn dưới lòng bàn tay nóng bỏng như bàn ủi, còn có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ hữu lực, nhịp tim kia từng đợt từng đợt dồn dập hữu lực, tỏ rõ Ti Lãm giờ phút này động tình mãnh liệt.

Ti Lãm khàn khàn giọng tiếp tục nói: “Nếu đây là thành thạo theo như lời người nói, kia mà...” Nói xong, đem tay hắn kéo đến khổ hạ của mình.

Tiêu Đường khinh suyễn một tiếng, không dám tin mà trừng mắt Ti Lãm. Phân thân Ti Lãm sớm cứng rắn đứng lên, Tiêu Đường cách một lớp vải vẫn cảm nhận được dục vọng kia sôi sục bùng nổ rất rõ.

“Ti, Ti Lãm...” Tiêu Đường cũng ý loạn tình mê, không tự giác mà nhẹ nhàng tiến lại gần liếm lên môi một chút Ti Lãm.

Ti Lãm bị động tác ngay cả hôn cũng không thể tính này châm ngòi đến lý trí cuối cùng cũng biến mất hầu như không còn, hân gầm nhẹ một tiếng đè Tiêu Đường xuống liền nhanh chóng rút quần áo của hai người. Tiêu Đường chưa từng lỗ ló như thế trước mặt người khác, không khỏi giãy giụa một cái, thân hình tinh tráng rắn chắc của Ti Lãm lập tức gắt gao nhào lên ép y không một kẽ hở

Không để cho Tiêu Đường có cơ hội thở dốc nào, Ti Lãm một đôi tay phối hợp lời lẽ ở trên thân thể ngây ngô của Tiêu Đường khi khinh khi trọng trên chọc. Hân mặc dù đã là dục hỏa đốt người, lại vẫn không muốn tổn thương Tiêu Đường, cường tự nhẫn nại ôn nhu khuếch trương cùng bôi trơn cho người dưới thân, lúc này mới nâng chân Tiêu Đường lên chậm rãi động thân tiến vào.

Tiêu Đường bị đau đón cùng *** lý dày vò một đoạn thời gian ngắn ngủi, mới thích ứng được với dục vọng Ti Lãm. Y thấp suyễn một tiếng, hơi chút giật giật, hai tròng mắt sương mù nhìn đến mặt trên Ti Lãm có một tầng mờ hôi do nhẫn nhịn, khuôn mặt mang theo *** mãnh liệt cùng thống khổ, trong lòng bỗng nhiên mềm mại, nâng thân mình lên hôn hôn cắn Ti Lãm.

Ti Lãm bị hành động này sở cổ vũ, không nhin nữa, đem toàn bộ dục vọng cuồng liệt bày ra, kịch liệt mà co rúm ra vào trong dũng đạo nóng rực của Tiêu Đường.

Tiêu Đường dật ra một tiếng thanh thổ dốc cùng rên rĩ, tiếng rên rĩ mang theo giọng mũi cùng nức nở nhẹ cũng không quá ngọt ngào uyển chuyển lại trở thành xuân được hữu hiệu nhất đối với Ti Lãm. Tiêu Đường vòng hai chân trên thắt lưng Ti Lãm, bị va chạm đến thần trí tan rã, chỉ có thể dựa vào bản năng hết sức leo lên Ti Lãm, một đôi mắt đào hoa mị nhân như tơ phiếm đầy hơi nước.

Hai người vẫn giằng hồi lâu rồi mới nghỉ ngơi sau hoan ái. Ti Lãm ôm Tiêu Đường một đến nửa ngủ nửa tỉnh, tỉnh tề mà hôn gương mặt đầy mồ hôi của y. Hắn có kinh nghiệm phong nguyệt, với lại hắn cũng trải qua vô số nữ tử, nhưng không có một ai có thể ngây ngô như tiểu hồ ly này, có thể làm cho hắn chẳng những trên thân thể, ngay cả ở trong lòng đều cảm giác được thỏa mãn vô hạn, thâm nghĩ cứ như vậy ôm hắn đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

“Tiểu yêu tinh...” Ti Lãm hôn tỉnh Tiêu Đường đã có điểm mơ hồ, nhẹ nhàng gọi biệt danh y.

“Ân...” Tiêu Đường hàm hồ ngô thanh, nửa mở ánh mắt sương mù nhìn nhìn hắn, nhưng vẫn không chống cự nổi mệt mỏi, lại nhắm mắt lại.

Ban đêm đầu mùa xuân có chút lạnh, thường hay đổ xuống những mưa phùn nhẹ nhàng làm dịu vạn vật. Tiếng mưa rơi tích tí tách lịch giống như nhạc khúc nhu hòa, tiếng hít thở của bạn Tiêu Đường có quy luật, làm cho Ti Lãm cảm giác được một loại hạnh phúc cùng vui sướng trong ngực không thể hiểu.

Tiêu Đường có chút lạnh, mơ hồ hương trong lòng Ti Lãm dựa dựa, cuộn tròn trong bờ ngực ôn nhu của hắn thoải mái ngủ say.

Ti Lãm lắc đầu, cứng chiều chìm đắm mà nhìn động tác nhỏ đáng yêu của y, đưa tay dùng chút nội lực phát ra trường phong tắt ngọn đèn dầu lung linh trên bàn, ở trong bóng tối kéo cao chăn đem hai người che thực kín, không cho Tiêu Đường cảm lạnh.

“Tiểu yêu tinh, đừng rời bỏ ta, hãy cứ như vậy ở với ta mãi mãi đi...” Ti Lãm lẩm bẩm, hắn biết mình đã sớm triệt triệt để để thua trong tay con tiểu hồ ly thiện lương tinh khiết trí này. Cho dù đơn thuần chỉ ôm nhau như bây giờ, cũng có một loại hạnh phúc trọn vẹn.

Tiêu Đường ở trong lòng giật giật, cọ cọ làm Ti Lãm lại dần dần nổi lên ***, làm bùng lên cái loại khoái cảm vừa nảy ở trong thân thể Tiêu Đường, thâm nghĩ lại ngăn Tiêu Đường lại tái đại chiến ba trăm hiệp.

Ti Lãm vẫn chưa tận hứng, lại lo cho Tiêu Đường bệnh nặng mới khỏi mà dành thu binh. Trong lòng căn rằng tính toán về sau phải đem tiểu hồ ly này dưỡng béo chút, khỏe mạnh chút, dù sao còn nhiều thời gian, rồi sẽ có một ngày tận hứng.

Du chơi chốn phong nguyệt lâu như vậy, thiên hạ nổi tiếng phong lưu Ti Lãm công tử chưa từng đối với một người ôn nhu thể này, sẵn sóc đến dục vọng đốt người lại cam tâm tình nguyện làm Liễu Hạ Huệ.

Tiêu Đường mặc dù vì học pháp thuật mà bị Ti Lãm ăn sạch mặt tịnh, lại vẫn như cũ chưa từng buông tha ý niệm cùng Quý Phương học pháp thuật trong đầu. Dù sao khó được tái thể làm người, lại thành yêu tinh trong truyền thuyết, không biết chút pháp thuật thì thật sự có lỗi với mình và lần kỳ ngộ này.

Bất quá xét thấy tình huống Ti Lãm cùng Quý Phương vốn là bạn mặt mà lại nhìn nhau bằng ánh mắt chán ghét, Tiêu Đường đành phải nghĩ ra chút mưu kế.

Khi ở lúc mỗ Ti Lãm đối với Tiêu Đường hữu cầu tất ứng, Tiêu Đường dù rất mệt mỏi và buồn ngủ sắp sửa đem lời cầu xin nói ra. Mà dĩ nhiên, anh minh cơ trí như Liễu Thiên Trang trang chủ ngay cả tình nhân trong ngực nghĩ cái gì sao lại không biết, như thường một hơi cự tuyệt, chính là tình nhân ôn nhu mềm giọng làm cho nữ khí cự tuyệt này có chút buông lỏng.

Tiêu Đường không tức giận chút nào, không hề cứng rắn mềm mỏng vài buổi tối, Ti Lãm rốt cục không chịu nổi tình nhân đáng yêu làm nũng thỉnh cầu mà đáp ứng.

Chính là buổi tối khi đối với Tiêu Đường mà nói không thể nào sống khá giả, chẳng những phải ký kết hiệp ước nhục nước mất chủ quyền, từ thân đến tâm đều bán cho đệ nhất thiên hạ gian thương này, còn bị làm đến liên tục cầu xin tha thứ. (TBD: đúng chất gian thương =)))

Ngày kể Tiêu Đường thiếu chút nữa đi không nổi nằm trên giường khóc không ra nước mắt. Chỉ là muốn sau khi học thành pháp thuật sẽ không còn như vậy bị Ti Lãm ăn gắt gao, còn ôm chí nguyệt lớn lao, có lẽ còn có thể phản thụ vi công, Tiêu Đường đỡ thắt lưng đau nhứt, vui cười ngây ngô.

10. Chương 10

Tiêu Đường hiện tại vẫn là Phó đường chủ Đông đường Liễu Thiên Trang như cũ. Có Tiêu Đường giỏi mưu lược tuy hơi khiêm thực chiến và Đường chủ Tiền Dịch kinh nghiệm phong phú, dưới sự hiệp lực của hai người, Đông đường nguyên bản là một phân đường nhỏ trong bốn phân đường của Liễu Thiên Trang phát triển không ngừng, ẩn ẩn thành phân đường đứng đầu.

Nhưng từ lần Tiêu Đường bị Nhị thiếu gia Chúc Cẩm Trang, chuyện y cực kỳ được trang chủ Liễu Thiên Trang sủng ái ai cũng biết, còn trẻ chúc lại cao, tất nhiên sẽ khiến người ghen ghét.

Ti Minh bá phụ Ti Lãm là một trong số đó.

Ngày hôm đó, Ti Lãm mới xử lý trong số hàng vải để cống phẩm trở về kinh, nghe đám người Tử Y nói Tiêu Đường ở Đông đường vì xử lý một số sinh ý đã ba ngày chưa về, Ti Lãm tức giận đến lập tức đi đem tiểu hồ ly đã mệt đắc sắc mặt tái nhợt trở về Liễu Thiên Trang tha lên giường ngủ, sau khi ngủ ngon ăn no, lại ôn tồn hồi lâu, thẳng đem Tiêu Đường chọc khóc lên cam đoan không dám nữa mới vừa lòng dờn tay.

Ngày kể khi mặt trời lên cao Tiêu Đường mới tỉnh lại, sửa sang lại y quan rửa mặt chải đầu xong đi thư phòng tìm Ti Lãm, lại đụng phải Ti Minh.

“Hừ!” Ti Minh lấy vừa nhìn thấy Tiêu Đường, lập tức ngậm miệng, cái mũi hừ lạnh một tiếng, vượt qua người Tiêu Đường.

Sau lưng Ti Minh cơ hồ có nửa giữ tộc Ti gia, Tiêu Đường mà cùng hắn đấu đứng chỉ sợ chịu thiệt không ít, bởi vậy thái độ Ti Minh thật là kiêu ngạo, Ti Lãm cũng đành áp chế cơn tức cũng không hiển lộ, chỉ chờ một lúc nào đó mình sẽ vì tiểu tình nhân của mình trả thù lại.

“Đường Đường, đợi lát nữa ta đi cùng người của Thập Thất Hành nói chuyện cống phẩm Giang Nam vận tải bằng đường thủy đến kinh, ta đã phân phó Tiền Dịch cùng ta đồng hành.”

“Vì cái gì là Tiền Dịch? Chuyện Thập Thất Hành luôn luôn là ta phụ trách.”

Bổn ý của Ti Lãm là không đành lòng y quá mệt mỏi, ngại Ti Minh ở đây nên không tiện mềm giọng哄哄, đang muốn mở miệng, Ti Minh bên kia lạnh lùng xen mồm nói: “Hừ, miệng còn hôi sữa há có thể đảm trọng trách? Đừng ý vào trang chủ sủng ái mà tự tung ự tác, đỡ phải thể nhân cười người Ti gia ta bị sắc làm mê muội65.”

Một câu, ý vào thân phận trưởng bối, đem Ti Lãm Tiêu Đường đều mắng vào.

Tiêu Đường đang muốn phản kích, đầu kia Ti Lãm đã trầm giọng nói: “Bá phụ giáo huấn đắc phải chính là năng lực Tiêu công tử rõ như trời trưa, nghĩ đến thể nhân sẽ không bình luận Ti gia ta như thế.”

“Hừ, năng lực?” Ti Minh lấy không cho đúng cười lạnh, “Bất quá là chút thủ đoạn tà môn thôi.”

“Bá phụ, thỉnh!” Ti Lãm nhíu mày. Tiêu Đường đã tức giận đến sắc mặt xanh mét sẽ làm to chuyện, Ti Lãm sợ Tiêu Đường cùng Ti Minh vốn rất được tôn sùng ở Ti gia cái cọ sẽ chịu thiệt, bởi vậy làm cái thủ thế thỉnh, thỉnh Ti Minh lấy cùng hắn cùng đi Thập Thất Hành.

Ti Minh lấy trừng mắt nhìn Tiêu Đường một cái, ngẩng đầu cùng Ti Lãm đồng hành xuất môn.

Tiêu Đường tiếp thu ánh mắt trấn an của Ti Lãm, cực kỳ ủy khuất. Chính là y cũng sinh ra trong nhà giàu có, tự nhiên biết quan hệ lợi hại trong gia tộc, vì Ti Lãm liền can can rằng nhẫn nhịn. Nhưng nghĩ đến lại

cảm thấy thật thiệt thòi, trông mắt giảo hoạt linh động quay tròn, lặng lẽ theo sau, trong lòng niệm cái bí quyết, đối với Ti Minh lấy nhẹ nhàng phun một hơi

Buồn bực trong lòng bỗng tiểu hồ ly trở thành hư không, ngênh ngang trở về phòng ngủ tiếp tục giấc nồng.

Ban đêm, ở dưới đèn đọc sách Tiêu Đường bỗng nhiên bị một đôi tay cường kiện từ phía sau lưng kéo vào trong lòng.

“Đã trở lại? Đàm như thế nào?” Tiêu Đường hỏi.

Ti Lãm hôn hôn mặt của y, ý cười dạt dào nói: “Đàm là đàm tốt lắm, chỉ sợ người không phải muốn hỏi cái này đi.”

“Nga?” Tiêu Đường trên mặt hiện lên một cái kẻ trộm cười, “Người lại đã biết?”

“Người là muốn hỏi bá phụ ra sao đi?”

“Hắc hắc.” Tiêu Đường bị nhìn thấu nhếch môi nhin không được cười chờ mong.

“Tiểu yêu tinh, ” Ti Lãm véo gương mặt Tiêu Đường, “Biết rõ cố hỏi, mau mau cung khai!” Nói xong liền đưa tay muốn cởi quần áo Tiêu Đường đích.

“Mau đình, ta khai!” Tiêu Đường mặt đỏ đê lại lộ sơn chi thảo của Ti Lãm, “Bất quá là thổ khẩu khí biến con xà dọa dọa hấn thôi, cũng sẽ không hại đến hấn...”

Ti Lãm cười đem nhân bỗng lên giường, một bên cỡi y sam một bên đè lên, nặng nề địa cười: “Lúc chúng ta đang đàm, bá phụ bỗng nhiên sắc mặt tái nhợt kêu thảm thiết, có con con rắn nhỏ từ trong áo hấn chui ra, chung quanh du lủi, chẳng những dọa sợ hấn, còn sợ hãi bọn ca nữ.”

Bản thân Ti Lãm lại không sợ. Cũng không phải hấn lớn gan, nhưng con rắn nhỏ kia cả người xanh biếc, bộ dáng không hung ác lại thật đáng yêu, nhớ tới tiểu hồ ly đang cố gắng học ảo thuật, bá phụ mới vừa rồi lại khi dễ y, Ti Lãm liền biết nhất định là vật nhỏ này biến ra dọa người.

Tiểu hồ ly đáng yêu, biến ra cái gì cũng đáng yêu. Lúc Ti Lãm nhìn thấy con rắn nhỏ thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Ti Minh bị dọa đến cực chặt vật, cái con rắn nhỏ kia đuổi theo hấn, thiếu chút nữa đưa hấn đuổi té xuống bàn. Chính là đạo hạnh Tiêu Đường vốn kém mà ở phương tiện học phép cũng không được thiên phú, tuy có danh sư lại được không cao đồ, biến ra con rắn nhỏ kia vô lực nổi nghiệp, náo loạn một lát, oạch một tiếng chui vào ngăn tủ không đi ra nữa.

Ti Lãm đoán là biến mất, cười nghĩ mặc dù để y học pháp thuật, nhưng tu vi thật đúng là thấp đến không còn lời nào để nói, trò hay hấn còn chưa xem đủ, con rắn nhỏ đã biến mất.

Bất quá điều này cũng đủ Ti Minh chịu thiệt, phỏng chừng một thời gian ngắn hấn sẽ không có mặt mũi nào vào tủ lâu đó nữa.

“Hừ! Không phải vừa lúc cho người có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân?” Tiêu Đường nghe được hai chữ ca nữ hừ lạnh một tiếng, cả người người này đều là yên chi lãnh hương, nói vậy ôm lấy mỹ nhân hảo an ủi một chút đi! Nghĩ đến mình bị ủy khuất hấn không giúp hết giận, còn ở bên ngoài trái ôm phải ấp, Tiêu Đường liền một trận thương tâm, đẩy Ti Lãm ra muốn xuống giường, lại phát hiện mình đã bị cởi sạch, chỉ phải bất đắc dĩ lại lùi về, đem mặt chôn vào gối đầu sinh hờn dỗi.

Hấn từ hiện đại lại tới đây, không quen không biết, không chỗ nào ý lại, chỉ có Ti Lãm có thể dựa vào, tất nhiên lo được lo mất khuyết thiếu cảm giác an toàn.

“Thật sự là oan uổng.” Ti Lãm đào y ra, “Người gặp qua người nào sau khi mê thượng hồ ly tinh còn có tinh lực đi trái ôm phải ấp chứ?”

“Ai là hồ ly tinh!” Tiêu Đường giận dữ, mắt to tức giận đến nổi hơi nước, sắc mặt màu hồng, Ti Lãm nhìn xem mà sắc tâm đồn khởi.

Tiêu Đường trừng mắt hấn, nói như là y ép Ti Lãm làm như vậy, rốt cuộc là ai ép ai làm, là ai không để ý hấn cầu xin tha thứ cố ý làm bằng được chứ?

“Không phải hồ ly tinh là cái gì?” Ti Lãm đề y lại bắt đầu động tay động chân, trong ngữ điệu đều là tán tỉnh.

Tiêu Đường bị hấn chằm ngồi đến hô hấp không xong, thở gấp dỗi: “VẬY NGƯỜI ĐỪNG, ĐỪNG ĐỤNG HỒ LY TINH A! KÊU, KÊU PHÁP SƯ THU, THU TA A...” Thanh “A” cuối cùng kia đã nhuyễn đến tựa rên rĩ.

“Ha hả, có pháp sư nào rãnh rỗi đi thu một con hồ ly tinh đạo hạnh yếu đến độ không có a?” Ti Lãm cười to.

“Ai nói dích... Ta đã rất lợi hại!”

“Lợi hại?” Ti Lãm giống như nghe truyện cười nhất thế giới, tiểu hồ ly của hắn làm sinh ý thì thủ đoạn linh hoạt, chính là luận về học pháp thuật, lại kém xa, ngay cả Quý Phương cũng thẳng thán khó khi được thu một khai sơn đồ đệ lại gặp phải kẻ không ra hồn.

Tiêu Đường trợn mắt nhìn, nhưng lại phá lệ xúng với đôi mắt đã động tình cùng với hai gò má đỏ ửng của y, Ti Lãm nhìn bất giác trách cứ thật cảm thấy như đang được mời, tâm tư đùa tiểu hồ ly lại nổi lên, vươn tay trái, dùng chút nội lực tổng xuất chưởng phong, âm trà trên bàn lên tiếng trả lời bằng cách vỡ vụn, hấn đắc ý nói: “Như thế nào? Tiểu hồ ly lợi hại có thể làm được sao?”

Quả thực là khinh người! Tiêu Đường giãy giụa từ trong lòng Ti Lãm vươn tay cánh tay, niệm cái bí quyết, đối với một cái chén trà chỉ chỉ.

Chỉ thấy cái chén trà kia lắc lắc... ngay cả nước trà cũng chưa tràn ra khỏi vành một giọt.

Trầm mặc... Trầm mặc...

“Ha ha ha ha!” Ti Lãm cười to, tróc tiểu hồ ly trở về trong móng vuốt của mình, tiếp tục đề lên, “Người ngay cả trò nhỏ như tạo gió thổi tắt nến cũng làm không được!”

“Ai nói!” Tiêu Đường miệng cộp gan thổ chống, lại giãy giụa khỏi ôm ấp không kẻo hờ của người nào đó, tái niệm bí quyết một lần, ngón tay chỉ chỉ, ngọn nến trên bàn liền dập tắt.

Tiêu Đường vẫn hồi nhất chút mặt mũi vui vẻ nói: “Xem đi!”

Ti Lãm ở trong bóng tối đề y, bắt đầu làm việc, vui tươi hơn hử vui rạo rức nói: “Ta không biết Đường Đường nguyên lai nóng vội muốn thổi tắt ánh nến yêu thương nhưng nhớ như vậy! Đến đến đến, ta đây liền thỏa mãn người!”

Tiêu Đường thế mới biết mình trúng kế, lại bị Ti Lãm đùa một hồi, tức giận đến cả người run run, “Người người! Nói lung tung! Vô sỉ hạ lưu đề tiện sắc lang!” TBD: chửi đúng!! chửi tiếp đi.

Ti Lãm dễ dàng chế phục hai cái đùi lộn xộn của tiểu hồ ly, hai ba cái liền đem y ép tới phục phục thiếp thiếp, liền tiếp hôn cùng kỹ xảo cao siêu đem lời mắng chửi không cần thiết biến thành nhuyễn như rên rĩ.

Tiêu Đường vốn thừa diệp lý trí còn mấy phần thanh tỉnh mà trở mình, nhưng cả người lại giống như con cá chết. Cho dù luận đấu pháp, tiểu hồ ly ngây ngô không biết gì sao lại là đối thủ của Ti Lãm thành chuyện phong nguyệt? Dục vọng bị cầm, huyết nội lại bị ngón tay Ti Lãm thân nhập vừa nặng vừa nhẹ mà trêu khuấy, dưới trong ngoài giáp công Tiêu Đường rất nhanh liền khóc cầu xin tha thứ, Ti Lãm lúc này mới tiến quân thần tốc, cảm thấy mỹ mãn địa đem tiểu hồ ly luôn không được tự nhiên đáng yêu sạch mặt tịnh.

Một đêm này lại là xuân sắc vô biên.

Tiêu Đường cảm thấy rất là không phục, buổi sáng y tỉnh lại liền căn góc chăn nghiêm túc tự hỏi, khi không học pháp thuật mình đâu không lại Ti Lãm, như thế nào sau khi học pháp thuật, vẫn bị hấn ăn được gấu gao?

Ti Lãm ngẩng đầu nhìn tiểu hồ ly nhú mày buồn rầu, vẻ mặt khổ đại cừ thâm, liền buồn cười nhéo nhéo y: “Ai chọc Đường Đường của ta mất hứng? Nói cho ca ca, giúp người xả giận.”

“Hừ!” Tiêu Đường trừng mắt hấn, “Người khinh thường ta!”

“Ta làm sao khinh thường người?” Ti Lãm ngạc nhiên nói, “Người biết kiếm tiền, ôm lấy lại thoải mái.”

“Ai nói với người này! Người này sắc lang! Người khinh thường của ta pháp thuật!” Trên mặt Tiêu Đường lập tức đỏ, giận dữ lên.

Ti Lãm giật mình, rốt cục hiểu được Tiêu Đường đang tính toán món nợ hôm qua. Hắn kỳ thật cũng rất muốn để mắt đến tu vi pháp thuật của Tiêu Đường, dù sao cũng là người mình yêu. Chính là tu vi Tiêu Đường thật sự rất khó nói, biến một con rắn nhỏ cũng duy trì được không lâu, phát ra khí thổi thổi nên còn miễn cưỡng được thông qua, nhiều lắm có thể lật mình phóng qua tường, còn cười mây về gió là vọng tưởng, tu vi luyện tới phần này, đừng nói là hắn, ngay cả yêu tinh khác chỉ sợ cũng là cực kỳ khinh bỉ.

“Ta sao lại khinh thường pháp thuật của Đường Đường chứ? Đường Đường của ta là yêu tinh lợi hại nhất, ngay cả ta cũng có thể thu phục đến dễ bảo.”

Nói thì không thể nói thật lòng, Ti Lãm am hiểu sâu tầm quan trọng của lời nói dối thiện ý, lời ngon tiếng ngọt trên giường là tất yếu, nếu không Đường Đường vừa trở mặt, tu vi của tiểu yêu tinh này dù có thấp thêm một tầng mình cũng chịu không nổi.

“Hừ, rõ ràng là có lệ.” Tiêu Đường xoay người đưa lưng về phía Ti Lãm, cầm giận bất bình nói thầm, “Chờ ta có cơ hội thi thố tài năng một lần, người liền biết sự lợi hại của ta!”

Ti Lãm cứng chiều chìm đắm hôn hôn gáy Tiêu Đường, hòa theo y cười nói: “Hảo, ta đây chờ ngày đó.” Kỳ thật tư tâm Ti Lãm vẫn là hy vọng Tiêu Đường học pháp thuật thấy hứng thú liền hảo, dù sao rước lấy các pháp sư hoặc yêu quái đạo hạnh cao thâm cũng rất phiền toái.

Tiểu hồ ly của hắn, vẫn là bình an đợi ở bên cạnh mình thì tốt rồi.

Ti Lãm lắc đầu, Tiêu Đường chắc là không biết hiểu được lo lắng của mình. Hắn đứng dậy mặc quần áo, ra lệnh: “Dùng xong đồ ăn sáng lại đi Đông đường cũng không muộn.”

Tiêu Đường lui ở trong chần trờng mắt nhìn theo bóng Ti Lãm rời đi.

Giống như là trời cao cũng thực thương hại hoàn cảnh ”Đành phải hạ mình ” của Tiêu Đường, lập tức liền cho cơ hội Tiêu Đường thi thố tài năng.

Tiêu Đường mới ra Liễu Thiên Trang, liền gặp lại người chủ thứ hai của mình.

“La cô nương.” Tiêu Đường tiến lên.

Đã mấy tháng không thấy La Trinh, nàng vẫn thanh lệ xuất trần như xưa, cử chỉ tao nhã cúi cúi người, “Tiêu công tử.”

Tiêu Đường thực thích cô nương đã thu lưu y khi y gặp khó khăn này, thấy nàng hiển nhiên chờ đã lâu, lập tức nói thẳng hỏi: “La cô nương đang có việc? Nếu ta có thể giúp nhất định giúp!”

La Trinh nghe vậy đôi mắt liền đỏ, đầu gối nàng ngụy xuống muốn quỳ xuống đất, Tiêu Đường tay mắt lanh lẹ đỡ lấy nàng, “La cô nương, không cần đa lễ.”

La Trinh hồng hồng con mắt nói với Tiêu Đường ý đồ mình đến đây.

Nguyên lai La Trinh đến kinh thành là vì tìm kiếm hoa yêu mất tích một năm trước của nàng, nhưng vẫn tìm không ra, thẳng đến mấy ngày hôm trước mới ngẫu nhiên biết được gốc u lan kia bị Tĩnh Vương gia đương triều đem thành linh chi kỳ thảo mà đem về phủ đệ. Nhưng không khí vẫn dục trong kinh thành làm sao có thể là chỗ để u lan vốn quen sống nơi thâm sơn cùng cốc thích ứng chứ? U lan không thể tiếp nhận được linh khí đã sắp héo rũ.

La Trinh thân phận thấp kém lại không có võ công không thể từ trong tay Tĩnh Vương gia cứu hoa yêu trở về, rơi vào đường cùng chỉ có thể xin Tiêu Đường giúp đỡ.

Lão nhân Tĩnh Vương gia kia Tiêu Đường đã từng gặp mặt một hai lần, Tán Tiên Vương gia là một người yêu hoa như mạng, cùng Ti Lãm nhưng thật ra có vài phần giao tình, nghĩ đến việc kêu Ti Lãm mở miệng muốn một gốc hoa lan sắp héo rũ cũng không phải việc gì khó.

Bất quá Tiêu Đường đem qua bị chọc có chút tức, ý định muốn Ti Lãm đối với y có vài phần kính trọng không được xem thường y, huống hồ cầu Ti Lãm hỗ trợ, cái giá đại giới kia so với khùng bố cũng không ít hơn bao nhiêu, bởi vậy Tiêu Đường do dự ba giây liền quyết định tự lực cán sinh.

“Yên tâm, giao cho ta, trong hai ngày cam đoan sẽ trả lại ngươi một gốc lan.” Tiêu Đường vỗ bộ ngực miệng đầy đáp ứng.

Vào lúc ban đêm, đêm dài vắng người hết sức, trong Tĩnh vương phủ đề phòng nghiêm nghị, các thủ vệ cũng không có chú ý tới một con hồ ly màu trắng lặng lẽ từ một cái lỗ nhỏ bên hông cửa chui vào.

Tiêu Đường biết Tĩnh Vương gia cất chứa các loại hoa hoa thảo thảo ở trong bách hoa viên, bởi vậy y chỉ mất chút thời gian liền ở bóng đêm tìm được bách hoa viên.

Bách hoa viên quả thật là xứng với tên, bên trong trăm hoa đua nở rất xinh đẹp. Chính là Tiêu Đường lại không có tâm cơ đi thưởng thức mẫu đơn, lan, đào, sen đủ mọi thứ kia, trong cái vườn to lớn đều là cái loại hoa đủ màu sắc hình dáng, riêng là hoa lan đã hơn mười gốc cây, gốc nào mới là hoa yêu của La Trinh chứ?

Tiểu hồ ly oạch một tiếng tiến vào trong bụi hoa, giống như một con chó nhỏ ở giữa mười gốc lan trái ngược phải ngược, để xem có yêu khí hoặc linh khí hay không.

Vội cả ngày, Tiêu Đường rốt cục ở trong một đồng hoa lan tìm được một gốc lan có hơi thở như người thường.

Đó là một đóa lan xinh đẹp nhất đích, trắng nõn như tuyết, ở dưới ánh trăng xoe rộng cái cánh hoa đẹp như một đóa hoa trên cung tiên, xuất trần tuần tú. Tiểu hồ ly tán thưởng mà chi chi kêu hai tiếng, quả nhiên không hổ là u lan trong thâm cốc, hoa mỹ lại điệu thấp, mỹ đến quá khiêm tốn.

Bất quá u lan dù mỹ, Tiêu Đường cũng nhìn ra được nó đã ẩn ẩn không còn nguyên khí.

Tiêu Đường lấy tiểu móng tuyết trắng vuốt hoa lan, kêu chi chi, muốn nhìn hoa lan xinh đẹp như vậy biến thành người lại là khuynh quốc khuynh thành như thế nào.

Vừa mới bắt đầu, hoa lan đối với quấy rầy của tiểu hồ ly thờ ơ, nhưng Tiêu Đường bám riết không tha dùng tiểu móng vuốt trái cào cào phải vuốt vuốt.

Hừ, nhìn ngươi làm bộ đáng thương!

Rốt cục, đóa lan kia bắt đầu không gió tự động, trái phải loạn choạng muốn tránh né móng vuốt đáng ghét kia. Dưới ánh trăng một con tiểu hồ ly tuyết trắng quỳ rạp trên mặt đất, vươn tay cào một gốc lan trắng nõn, cảnh này vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Lại sau một lúc lâu, đóa hoa lan kia bỗng nhiên dần dần trong suốt, huyền hóa thành một thanh niên áo trắng.

Tiểu hồ ly giờ tiểu móng vuốt ngậy ngấn cả người, khuynh quốc khuynh thành chính là như vậy, nhưng hấn nghĩ đến hoa lan này chính là cái cô nương xinh đẹp.

Thanh niên nắm lấy gáy tiểu hồ ly nhắc lên, làm cho tiểu hồ ly phần nộ mà cào cào, đáng tiếc chân ngắn thủ ngắn, cố gắng hồi lâu ngay cả ống tay áo thanh niên đều không chụp được một góc.

“Làm sao có chồn hoang ở đây?” Thanh niên tò mò nhìn hồ ly nho nhỏ trong tay mình.

“Ai là chồn hoang ly!” Tiêu Đường biến lớn trừng mắt nhìn thanh niên tuần mỹ cai hơn y một cái đầu, y chính là đã có chủ. Hoa lan này nhìn ôn nhuận văn nhã, biến thành người sao lại cùng Ti Lãm một đức hạnh, đều ác liệt giảo hoạt?

“Tiểu hồ ly, ngươi tới nơi này làm gì?” Thanh niên hí mắt xéch nhìn thiếu niên trước mặt.

“La cô nương kêu ta tới mang ngươi đi ra ngoài.” Tiêu Đường hiện tại không muốn cứu người ác liệt như vậy, bất quá chuyện đáp ứng rồi thì nhất định phải làm.

“Trình nhi?” Thanh niên thần sắc ảm một chút, cười khổ nói: “Đã quá muộn, ở trong này lâu quá, chân thân của ta đã cũng không đủ khí lực rồi đi.”

Hắn vươn tay, thổi ột hơi khí, trên tay xuất hiện một nụ lan nho nhỏ, “Đem thứ này đưa cho Trình nhi, lễ vật Lan Quân... Cho nàng, mong nàng sớm ngày tìm được lang quân như ý.”

Tiêu Đường cũng không có nhận, chính là gấp đến độ tróc nhĩ cong má, “Nhưng ở trong này, người không phải muốn hình thần câu diệt?”

Thanh niên bất đắc dĩ điểm đầu.

Tròng mắt Tiêu Đường quay tròn, “Người ở nơi nào mới có thể tái hấp thu tinh khí bổ sung linh lực?”

“Ngoại ô là được, không khí kinh thành rất vẫn đục, thiên địa nhật nguyệt tinh khí loãng, ngoại ô còn miễn cưỡng có thể.”

“Tốt lắm, ta đem nội đan của ta cho người mượn, người trước dùng nó rồi đi, tới ngoại ô khôi phục lại sức khỏe lượng rồi lại đem nội đan trả lại cho ta.” Tiêu Đường nói.

“Người điên rồi?” Thanh niên mở mắt to, quả thực không thể tin được có yêu tinh dám đem nội đan của mình cho người khác mượn, đây quả thực là chuyện tự diệt.

“Nếu ta không trả lại cho người, người làm sao bây giờ!?”

“Hắc hắc, người không phải tình ca ca của La cô nương?” Tiêu Đường không để ý cười, vừa lòng nhìn thấy da mặt dày của hoa lan nháy mắt đỏ bừng, “Ánh mắt của La cô nương ta tin được.”

Nói xong, Tiêu Đường nhắm mắt ngưng thần, một lát phun ra một viên tiểu châu sáng chói, đó là nội đan mà ngày đó Quý Phương dùng pháp bảo đạo gia của hắn vì Tiêu Đường ngưng tụ thành.

Phun ra nội đan, Tiêu Đường dần dần trở nên trong suốt, thu nhỏ lại biến trở về một con hồ ly nhỏ.

Lan Quân nuốt vào nội đan của Tiêu Đường, ngồi chồm hổm trên mặt đất vuốt ve tiểu hồ ly đang dùng ánh mắt sáng ngời nhìn hắn, “Cảm ơn người, tiểu hồ ly, muốn ta mang người về nhà sao?”

Tiểu hồ ly ề a một tiếng, gật gật đầu. Lan Quân ôm lấy hắn, niệm cái bí quyết, hai người liền biến mất ở trong ánh trăng.

Lan Quân đem Tiêu Đường đưa đến cửa trang Liễu Thiên Trang. Tiêu Đường lần đầu tiên có người mang theo y dạo vân giá vũ, cảm thấy rất mới mẻ, lại sợ ngã xuống, hai móng vuốt gắt gao bám chặt ống tay áo Lan Quân, chờ Lan Quân buồn cười mà vỗ đầu của y, y mới như ở trong mộng mới tỉnh, oạch một tiếng theo quần áo Lan Quân rơi xuống địa.

Lan Quân vuốt ve tiểu hồ ly: “Tiểu hồ ly, sáng mai ta có thể đem nội đan trả lại cho người.”

Tiêu Đường chỉ chỉ hai tiếng, cho là đáp ứng, vẫy vẫy cái đuôi tuyết trắng, chui vào Liễu Thiên Trang.

Lan Quân cười xem tiểu hồ ly tuyết trắng biến mất ở trong bóng đêm, lắc đầu, thật sự là tiểu yêu tinh đáng yêu thẳng thắn nếu không phải trong lòng đã có La Trinh, mình khẳng định sẽ theo làm đuôi của y.

Ti Lãm hôm nay trở về Liễu Thiên Trang, ngoài ý muốn không có nhìn thấy tiểu hồ ly của hắn. Phái người vừa hỏi, bên Đông đường quay về nói Phó đường chủ chạng vạng đã rời đi, Liễu Thiên Trang lại không ai nhìn thấy thân ảnh Tiêu Đường.

Đang lúc Ti Lãm cả kinh tâm hoảng ý loạn hết sức, gã sai vặt Tiêu Đường bên người run rẩy đưa cho trang chủ đang thịnh nộ một tờ giấy nhỏ. Mặt trên là tin nhắn của tiểu hồ ly.

Ti Lãm, có việc đi ra ngoài, chớ lo lắng.

Tiêu Đường sợ chuyện gặp phiền phức có thể nào bị Ti Lãm cười nhạo, vì thế không có viết rõ đi đâu, vui rạo rức nghĩ chờ sau khi công thành trọn vẹn lại cho Ti Lãm một kinh hỉ.

Ti Lãm áp chế lo lắng cùng lửa giận, ở trong đại sảnh Liễu Thiên Trang đi qua đi lại, nghĩ chờ tiểu hồ ly kia trở về tuyệt đối phải hung hăng đánh một chút, để y không dám đi ra ngoài mà không nói như thế nữa..

Nào biết đâu rằng chờ đến lúc nửa đêm. Ti Lãm càng lúc càng gấp gáp, không phải gấp cái gì ngoài ý muốn đi!? Nhưng khi chịu không nổi muốn đi tróc tiểu hồ ly về, khóe mắt ngắm đến thân ảnh màu trắng nhỏ vừa mới vượt qua cửa.

Hắn cười lạnh một tiếng, khởi khinh công đuổi theo, quả nhiên đó là con tiểu hồ ly làm cho hắn vừa vội vừa giận kia. Tiêu Đường đáng thương mở rộng tứ chi liều mạng chạy, nhưng khinh công Ti Lãm rất tuấn, Tiêu Đường chỉ cảm thấy phía sau lưng nổi gió lạnh một cái, toàn thân đã bị nhấc lên. Ti Lãm linh tóm được tiểu hồ ly liền điểm nhẹ mũi chân, phi thẳng về gian phòng của mình.

Tiêu Đường vừa tiến vào, đã thấy đến Ti Lãm ở trong đại sảnh đi qua đi lại, ngốc tử cũng nhìn ra được tâm tình Ti Lãm rất không tốt, dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết là chuyện gì xảy ra, Tiêu Đường bây giờ là tiểu hồ ly, khó lòng giải bày, quyết định chờ cầm lại nội đan rồi hướng Ti Lãm nhận tội giải thích, thuận tiện khoe ra một chút vĩ đại chiến tích đêm nay của mình.

Làm sao biết mới chạy vài thước, đã bị người nhấc lên, Tiêu Đường khóc thét một tiếng, thực xui a.

“Tốt lắm, giải thích cho ta một chút đi, người tốt nhất cho ta một lý do hợp lý, nếu không, hừ hừ.” Ti Lãm buông Tiêu Đường, kìm nén lửa giận.

Tiêu Đường bất hạnh có miệng khó trả lời, y vươn móng vuốt dính chút lấy vỏ tay Ti Lãm trấn an.

“Đừng làm bộ dáng này, ” Đáng tiếc người nào đang lúc giận điên lên, chiều từ trước đến nay lần nào cũng đúng lần này lại đụng phải cái đại thiết bản.

“Người nếu không biến thành người hảo hảo nói rõ ràng cho ta, ta liền cạo sạch lông hồ ly của ngươi.” Ti Lãm uy hiếp hắn.TBD: ca là vũ phu T^T, nhĩ hảo ác

Những lời này có uy lực như “Ta muốn lấy hết y phục của ngươi”, tiểu hồ ly hoảng sợ, thừa dịp Ti Lãm không chú ý liền thoát ra, chui vào đáy giường.

Tiểu hồ ly lui ở đáy giường, Ti Lãm mặc dù tức lại không thể nê hà, chẳng lẽ phải hủy đi ván giường? Ti Lãm kêu Tử Y đưa tới nhất bình trà, ngồi ở trên ghế trước giường, khí định thần nhàn chờ tiểu hồ ly của mình đi ra.

Ngày rất nhanh liền sáng, Ti Lãm chờ đến ngay cả ý niệm đập giường cũng đã ò trong đầu, bỗng nhiên có người báo lại nói một nam một nữ cầu kiến Tiêu công tử.

Ti Lãm liếc đáy giường, ngữ khí không hảo cười lạnh: “Tiêu công tử? Tiêu công tử không rảnh gặp người.”

Vừa dứt lời, một cái thân ảnh màu trắng liền từ đáy giường chạy trốn ra, tóm lấy vạt quần Ti Lãm, ý muốn đi ra ngoài gặp người không nói cũng hiểu.

Ti Lãm ôm lấy tiểu hồ ly xót xa nói: “Tiêu công tử không rảnh, ta gặp thay.”

11. Chương 11

Cầu kiến là một nam một nữ, bộ dạng nữ tử thực bình thường, lại có một phần dịu dàng thành thạo, nam tử tuấn tú phi phạm, giống như thần tiên, cặp mắt xéch quang hoa lưu chuyển kia không khỏi làm cho người ta kinh tâm.

Ti Lãm ôm tiểu hồ ly, thần sắc không tốt nhìn hai người này.

“Tiêu công tử không ở?”

La Trinh cúi cúi thân hành lễ, Lan Quân lại thẳng thắn chỉ ngón tay: “Nga? Thật sự không ở?”

Ti Lãm lấp bắp kinh hãi, cúi đầu nhìn tiểu hồ ly trong lòng một cái, vẫy lui hết tất cả hạ nhân.

“Ha ha, Ti trang chủ không cần phòng bị chúng ta, chúng ta bắt quá là đến trả lại Tiêu công tử một món đồ mà thôi.” Lan Quân cười cười, từ trong miệng phun ra một hạt châu tỏa sáng.

Tiêu Đường tránh khỏi ôm ấp của Ti Lãm, nhảy xuống đất, hạt châu kia tự động vào trong miệng của hắn. Một lát, tiểu hồ ly biến ảo thành thiếu niên.

La Trinh rưng rưng đối với Tiêu Đường làm đại lễ, “Đại ân của Tiêu công tử, bọn ta suốt đời khó quên.”

Lan Quân thành linh vươn tay khinh bạc gương mặt Tiêu Đường một chút, cột nhả nói: “Tiểu hồ ly, về sau có chuyện gì cứ việc tới tìm ta, nếu bị người nào đó khi dễ ta sẽ giúp người khi dễ lại.”

Giọng điệu hắn nói thật ngả ngớn, làm cho Tiêu Đường đỏ mặt lên, mắng câu: “Người đó là ai?”

Lan Quân cười ha ha, ôm La Trinh, xoay người liền biến mất.

Âm thanh lạnh như băng của Ti Lãm truyền đến: “Có thể giải thích một chút được không?”

Tiêu Đường trước *** uy của hắn co rúm lại một chút, lại nghĩ đến chuyện tốt mình đã làm, Từ Tĩnh vương phủ canh phòng nghiêm ngặt thành công cứu Lan Quân ra, liền tự hào không thôi, đặc ý dào dạt địa đem toàn bộ mọi chuyện mặt mày hơn hờ nói cho Ti Lãm nghe.

Ti Lãm nghe xong, không thể tin tưởng mắt Tiêu Đường. Tiểu hồ ly này đạo hạnh thấp kém, làm việc lại to gan lớn mật như lão yêu ngàn năm. Tĩnh vương phủ là nào nào, có thể tùy tiện xông loạn sao? Không cần thận một cái liền không biết sẽ xảy ra những thứ gì!

Tiêu Đường nghĩ sau khi Ti Lãm nghe “Công tích vĩ đại” của mình xong không khen cũng ngại mình, làm sao biết khuôn mặt tuần tú của hắn lại trưng ra vẻ sorn vũ nổi lên.

“Về sau không cho phép hồ nháo như vậy!” Ti Lãm trầm giọng cả giận nói.

Hắn là thật sự sợ tiểu hồ ly này cả gan làm loạn. Ở trên thương trường lớn mật như thế nào đều không sao cả, dù có sai lầm thì Ti Lãm tự tin còn có thể giúp y đứng vững, nhưng những chuyện quỷ thần này thì lại khác, Ti Lãm chỉ là một phạm nhân, không có thần thông quảng đại đến mức trên quản thần dưới hàng quỷ!

“Hồ nháo!? Người cảm thấy ta đây là hồ nháo?”

“Chẳng lẽ không đúng! Người chỉ cần nói với ta một tiếng, lấy giao tình của ta cùng với Tĩnh vương, chớ nói là một gốc lan, mười gốc lan cũng không thành vấn đề! Người cũng không biết mình có bao nhiêu cân lượng, cố tình muốn làn anh hùng, còn đủ lá gan đem nội đan cho người khác mượn, người ngại mệnh dài phải không?”

Tiêu Đường tức giận đến đôi mắt đều đỏ, tuy rằng đạo hạnh y là kém một chút, pháp thuật lại không hơn một điểm, nhưng là dựa vào cái gì Ti Lãm cho là mình kẻ vô tích sự, muốn việc của mình đều phải dựa vào hắn? Y mặc dù làm không được chuyện đỉnh thiên lập địa, nhưng cũng có thể một mình đảm đương một phía.

Nói thì lại nói không lại Ti Lãm, Tiêu Đường dậm chân, chạy ra đại sảnh.

Buổi tối lại xảy ra chuyện càng nghiêm trọng hơn — Tiêu Đường phát hiện tất cả pháp thuật của mình đều không thể dùng. Không cần nghĩ, nhất định là chuyện tốt của Ti Lãm. Tiêu Đường nổi giận đùng đùng tìm Ti Lãm đang ở thư phòng đọc sách khởi binh vấn tội.

“Người làm cái gì! Vì cái gì ta không thể dùng pháp thuật!?”

Ti Lãm thanh thoi thanh thoi nâng mắt nhìn y, đối mặt với tiểu hồ ly hỗn hển, khí định thần nhàn địa nói: “Ta hỏi Quý Phương định pháp phù chú, nhưng lúc người ngủ trưa thì hạ lên người của người.”

“Người, người! Mau giải cho ta!” Tiêu Đường tức giận đến cứng họng.

“Không giải. Đỡ phải người lại đi ra ngoài hồ nháo.” Ti Lãm trong giọng nói không có một chút áy náy.

Một câu, mở màn cho cuộc chiến tranh lạnh lần đầu tiên giữa Ti Lãm cùng Tiêu Đường từ lúc yêu nhau tới nay.

Lần chiến tranh lạnh này đến ngày thứ năm vẫn không có chút báo hiệu ấm lại, hai người đều không ai nhường ai, quật cường không chịu cúi đầu trước hướng đối phương.

Tiêu Đường giận Ti Lãm quá theo chủ nghĩa đại nam nhân, tự tiện chặn pháp thuật của y, lại không nghĩ rằng mình lỡ mãng có thể sẽ mang đến họa sát thân, làm cho Ti Lãm đau lòng sợ hãi; Ti Lãm giận Tiêu Đường không biết yêu quý mình, tùy tiện lấy mệnh đi hồ nháo, lại không để mắt đến tín nhiệm mà mình cho Tiêu Đường, đều cùng một vị trí ngang hàng —— Tiêu Đường là người yêu của hắn mà không phải sủng vật hắn nuôi dưỡng.

Trong lúc chiến tranh lạnh, lại biến cố xảy ra không tưởng được.

Trong năm ngày chiến tranh lạnh nói không khó chịu là gặt người, ai ngờ người mình để ý lại đối với mình lãnh mi mắt lạnh, ai lại muốn nhìn thấy người mình để ý lại không nhìn không đáp mình? Tính tình Ti Lãm ngày càng táo bạo rõ, tinh thần Tiêu Đường cũng ngày càng sa sút rõ.

“Ai...” Tiêu Đường thở dài, không có ôm ấp ấm áp của người nọ, buổi tối đắp bao nhiêu cái chăn cũng thấy lạnh.

“Tiêu thiếu gia ở chỗ này không vui à?” Một giọng nói nghịch ngợm truyền tới.

Tiêu Đường cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu, lại thấy được người bất khả tư nghị*.

__bất khả tư nghị: không thể tin được.

Hai nam tử. Chính xác mà nói, là một thiếu niên cùng một người nam nhân.

Thiếu niên tuấn tú đẹp trai, nam nhân trầm ổn tuấn lãng. Chính là bất khả tư nghị không phải chỗ này, mà là hai người kia, mặc quần áo hiện đại cho thể kỷ hai mươi mốt.

Thiếu niên mặc áo sơ mi màu trắng, hai cái nút áo trên cùng không cài, lộ ra một mảnh da thịt màu mật ong khỏe mạnh, tương xứng với quần bò màu lam, có vẻ không kém chế được sức sống thanh xuân tràn ngập. Nam nhân ăn mặc nghiêm túc hơn, tây trang màu đen, kiểu tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, xứng với kính mắt màu vàng, bộ dáng tiêu chuẩn của tinh anh xã hội.

“Các người...” Tiêu Đường hồi lâu chưa từng gặp qua trang phục mình từng quen thuộc như vậy, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Thiếu niên cười hắc hắc, tự giới thiệu nói: “Tiêu Đường, nhĩ hảo. Ta gọi là Tả Qùy, vị này chính là Tả Kinh, như người đã thấy, chúng ta đến từ thế kỷ hai mươi mốt, cũng chính là thế giới vốn vĩ của người.”

Hắn giảo hoạt cười, “Người cũng có thể gọi chúng ta là hắc bạch vô thường.”

“Hắc bạch vô thường?” Trong lòng Tiêu Đường lạch đặng một tiếng.

Hắc bạch vô thường, Câu Hồn sứ giả.

Tả Kinh Tả Qùy tiến lên, một tả một hữu kiểm bả vai Tiêu Đường, Tiêu Đường liền bị bọn họ kéo ra khỏi ghế dựa. Nhìn lại, thân thể của mình còn ngồi ở ghế trên, ánh mắt lại nhắm lại.

“Vì cái gì... Ta phải chết sao?” Tiêu Đường áp chế sợ hãi, trong lòng lan tràn bi thương nhẹ nhàng —— không bao giờ ... có thể nhìn thấy Ti Lãm nữa sao?

“Thực xin lỗi.” Tả Qùy giải thích: “Linh hồn của người xảy ra sai lầm, xông lộn vào khe thời không, đi tới thời đại này. Một cái hai cái linh hồn sai lầm kỳ thật không có gì, nhưng người không nên cải biến định số sinh tử nơi này. Âm ty của nơi này kêu chúng ta đem người mang về đầu thai.”

“Sửa lại sinh tử định số... Lan Quân?” Tiêu Đường trăm triệu không thể tưởng được hảo tâm nhất thời của mình lại đúng như Ti Lãm nói mang đến họa sát thân như vậy.

Tả Kinh gật đầu: “Lan Quân vốn nên tuyệt mệnh ở Tĩnh vương phủ, lại bị người cứu ra, âm ty bên này tìm không thấy người, truy tra được người, liền kêu chúng ta đến đem người mang về.”

“Thả ta được không...” Bộ dáng Tả Qùy rất dễ nói chuyện, Tiêu Đường không khỏi hoài một tia hy vọng.

Tả Qùy lắc đầu, “Thực xin lỗi. Bất quá có hai phương pháp có thể làm cho người tiếp tục ở tại chỗ này.”

“Qùy!” Tả Kinh gầm lên ngăn cản.

Tiêu Đường nhanh chóng bắt lấy tay Tả Qùy, thẳng tắp nhìn hắn, chỉ cần có một tia hy vọng y sẽ không dễ dàng buông tha —— nơi này có người mà y muốn ở cùng cả đời.

“Chỉ cần có thể lưu lại, ta cái gì đều làm!”

“Người làm vô ích, chuyện thời đại này phải từ người thời đại này đến quyết định.” Tả Kinh lạnh lùng nói.

Tiêu Đường ngơ ngẩn.

Tả Qùy cười rộ lên: “Tiêu Đường, chuyện trên sổ sinh tử đều không phải là tuyệt đối, mà là có thể thay đổi. Nhưng phải từ người nơi này thay đổi, mà không phải người đến từ thời đại khác. Bên này sở dĩ kêu chúng ta đi bắt người, là bởi vì người không phải người ở nơi này, nếu người thành người nơi này, vậy không thành vấn đề.”

“Thành người nơi này cũng không phải rất khó, có hai cái phương pháp. Thứ nhất, người yêu người nhất cùng người người yêu nhất đem một nửa tuổi thọ của mình san sẻ cho người.”

Tiêu Đường lắc đầu, phương pháp này không được, y tình nguyện chết đi cũng không muốn Ti Lãm giảm thọ.

“Phương pháp thứ hai, làm cho lịch sử quay trở lại lúc người chưa đến với thế giới này, làm cho mọi chuyện bắt đầu lại một lần nữa, nếu ở trong lịch sử không có người, còn có một người có thể nhớ tới người, kêu tên của người, như vậy người win.”

“... Xác suất thành công của phương pháp thứ hai là bao nhiêu?” Tiêu Đường khô khốc hỏi.

“Chưa từng có người nào thành công qua.” Tả Qùy cười rộ lên, hắn nói:

“Ti Lãm sẽ không mua con bạch hồ nho nhỏ kia, hôm đó hắn sẽ gặp phải nữ tử định mệnh của hắn, Cẩm Tú Trang vẫn phải dưới trướng Chúc Cẩm trang như cũ, Phó đường chủ của Đông đường chính là ca ca nữ tử kia. Người chưa từng xuất hiện trong đời của Ti Lãm, cũng không từng có Tử y, Lục y của hiện tại, thậm chí trong cuộc đời Quý Phương, Lan Quân sẽ chết ở Tĩnh vương phủ, La Trinh sẽ vì cái chết của Lan Quân mà xuống tóc làm ni cô phí hoài tuổi xuân. Đây là lịch sử hoàn toàn mới, không có tiểu hồ ly cũng không có Tiêu Đường.”

Tiêu Đường thất thần mà ngã xuống đất, so với mình chết, y càng không muốn Ti Lãm chưa từng gặp gỡ y, càng không từng yêu y.

“Hảo hảo lo lắng nga.” Tả Qùy thân thủ đẩy Tiêu Đường, Tiêu Đường cảm giác được một cổ hấp lực đem mình kéo lại phía sau, sau đó liền không có tri giác.

Lúc mở to mắt ra phát hiện mình vẫn ghé vào trên bàn học nghỉ ngơi như cũ.

Giọng của Bạch vô thường Tả Qùy từ từ trong hư không truyền đến: “Cho người thời gian nửa ngày chuẩn bị, sáng mai chúng ta sẽ lại đến.”

Ti Lãm trở lại phòng ngủ của mình, mở cửa, bên trong trống rỗng, không có thân ảnh tiểu hồ ly quen thuộc, định rồi định dứt bộ, mới bước vào.

Chiến tranh lạnh đã năm ngày, mình làm sao không khó chịu. Không có thân thể phù hợp ôm vào trong ngực, giống thiếu một bên tim. Khi Ti Lãm bình tĩnh lại liền nghĩ đến việc mình hạ Định Pháp chú lên Tiêu Đường có quá không ổn không, nhưng mỗi khi nhớ tới việc vặt nhỏ kia làm, hắn liền kinh hồn táng đảm.

Ti Lãm từ nhỏ đến lớn đều bình tĩnh tự nhiên, trải qua bao nhiêu sóng gió đều như vậy, Liễu Thiên Trang cũng là một tay mình tạo nên. Dù trong những năm tháng dốc sức làm việc kia, mình cũng không có hưởng qua loại sợ hãi mất đi này.

Chỉ có Tiêu Đường là bất đồng, Ti Lãm không thể dễ dàng chấp nhận mỗi khi nghĩ đến tình cảnh người kia sẽ rời khỏi mình. Thật giống như toàn bộ thế giới của mình đều ở trong lòng bàn tay của y, y ly khai, thế giới của mình cũng liền sụp đổ trong nháy mắt.

Tất cả những gì của mình đều gắn liền với người y a, vì cái gì y một chút cũng không hiểu, không yêu quý mình thêm một ít, lúc nào cũng muốn xông hiểm cảnh?

Ti Lãm đứng ở cạnh cửa ngơ ngẩn nghĩ ngợi.

Bỗng nhiên, từ phía sau vươn một đôi tay, gắt gao ôm lấy hân.

Người ngày nhớ đêm mong ở sau người thấp giọng thở dài: “Ti Lãm... Chúng ta hòa nha.”

Ti Lãm bỗng xoay người ôm thật chặt thân thể ấm áp, không có ý tứ buông tay.

Tiêu Đường ở trong lòng quần áo trắng hơn tuyết, giống như lần đầu tiên mình nhìn thấy y, tinh khiết ngốc nghếch như một tờ giấy trắng mà lại có sự hấp dẫn trí mạng.

“Đường Đường...” Ti Lãm hô nhỏ một tiếng.

Nhấn nạy nhiều ngày này của hai người vào giờ khắc này nháy mắt hóa thành tình cảm mãnh liệt, Tiêu Đường ở trong bi thương cùng đau đớn gắt gao ôm Ti Lãm, chủ động ngừng đầu tác cầu đôi môi hân.

Nụ hôn nhận lỗi của Tiêu Đường giống liệt hỏa châm lên dục vọng Ti Lãm, hân đảo khách thành chủ đem lưỡi thân nhập miệng Tiêu Đường cùng hân triển miên, Tiêu Đường bị hân hôn đến nhũn người. Chờ môi hai người thoáng tách ra, Tiêu Đường chỉ có thể nằm ở trước ngực Ti Lãm, ánh mắt mê ly mà thở phì phò.

Chính là tình cảm càng mãnh liệt, trong lòng bi ai liền càng bén nhọn. Hai tay Tiêu Đường từ đầu đến cuối đều gắt gao hoàn ở trên lưng Ti Lãm chưa từng buông lỏng lực đạo.

“Ôm ta đi, Ti Lãm...” Tiêu Đường run rẩy nói.

Trả lời Tiêu Đường, là nụ hôn càng cuồng liệt Ti Lãm.

Cùng Tiêu Đường giống nhau, dục vọng tới hưng mãnh mà kịch liệt, Ti Lãm ôm lấy Tiêu Đường không chịu buông mình ra, đặt ở trên giường liền đè ép lên. Đánh mất ôn nhu cùng kiên nhẫn của ngày xưa, giống như bị cuốn hút bởi sự tuyệt vọng trong kịch tình của Tiêu Đường, động tác của Ti Lãm cuồng dã mà thô lỗ, hân hôn lên đôi mắt đã nhắm chặt đang không ngừng chảy xuống những giọt lệ của Tiêu Đường, ngôn ngữ lại ôn nhu như nước.

“Đừng khóc, Đường Đường. Ta yêu ngươi... Đường đường... Tin tưởng ta.”

“Ta cũng vậy... Ta yêu ngươi...” Tiêu Đường một lần lại một lần lặp lại những lời này, có lẽ qua đêm nay, không còn có cơ hội hướng người mình yêu thổ lộ yêu ngữ. Y hoàn toàn nhận lấy sự xâm nhập của Ti Lãm, mười ngón gắt gao cấu lên đôi vai rắn chắc của đối phương, giữa đầu cuồng loạn hôn gương mặt đầy hân* cùng môi của Ti Lãm.

__hân: mồ hôi

Ti Lãm mỗi một lần va chạm đều tới chỗ sâu nhất, giống như muốn thân thể này in lại xúc cảm từ thân thể của mình, không những cảm giác, còn có trong lòng. Hân một lần khắp cả thấp lẫm bẩm biệt danh “vợ”, đó là hai chữ tối êm tai, gọi lên tâm thần liền thỏa mãn, dường như tất cả mọi chuyện đều sẽ hoàn mỹ.

Hai thân hình triển miên ở trên giường, cả căn phòng đều là xuân sắc hoa đào ngữ.

Giả sử nếu không phải yêu tới tình thâm như mệnh, làm sao có dục vọng điên cuồng đến như thế, tại sao cá nước thân mật khấn khít như thế.

Thiên mệnh thiên mệnh, có lẽ Tiêu Đường ta tới đây là thiên mệnh, có lẽ gặp gỡ Ti Lãm cũng thiên mệnh, nhưng yêu thương người này, cùng hấn trên đũa giỡn nháo, cùng hấn mười ngón giao triền, lại há là chuyện mệnh số có thể khống chế.

Thăng đến sau nửa đêm, hai người mới vừa rồi ngừng lại nghỉ. Ti Lãm nhẹ nhàng phát từng sợi từng sợi tóc đen dán tại trên trán Tiêu Đường bị mồ hôi dính, một tay kia gắt gao ôm y, ôn nhu nói: “Nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Đường nhìn chăm chú hấn, một lần nữa dùng ánh mắt miêu tả hình dáng Ti Lãm. Lệ trong mắt y chợt dâng trào rồi trượt xuống thấm vào trong đám tóc mai, Ti Lãm giạt mình, hôn tới những giọt lệ của y: “Sao tự dâng lại khóc.”

Tiêu Đường lắc đầu, “Ta cho người nói chuyện xưa.”

Y vùi đầu ở trong lòng Ti Lãm, chậm rãi giảng câu chuyện tình yêu đã để lại cho y ấn tượng sâu đậm trong tuổi thơ của y, nó cũng là một câu chuyện thật thê mỹ cảm động—— Công Chúa Người Cá .

Ti Lãm im lặng nghe thanh âm nhu hòa của Tiêu Đường từ trọng lòng ngực của mình bay ra, thần sắc có chút âm đạm, bàn tay to vỗ về cái lưng trần ẩm ướt của Tiêu Đường.

“Ti Lãm, ta yêu người. Cho nên ta cũng tình nguyện chết đi biến thành bọt biển cũng không nguyện thương tổn tới người mình yêu một chút nào.” Tiêu Đường nói.

Cho nên ta tình nguyện lẳng lặng rời đi cũng không muốn dương thọ của người. Đối với người cũng thực ích kỷ, không muốn cho người quên ta, có một cuộc sống mới mà chưa từng có ta.

“Nhưng ta không phải vương tử kia.” Ti Lãm trầm mặc một lát nói: “Ta sẽ không nhận nhầm “vợ” của mình, ta càng sẽ không quên ta người ta yêu là ai.”

“Ti Lãm?” Tiêu Đường giạt mình mà ngẩng đầu.

“Đường Đường, ta yêu người, người nhất định phải tin tưởng ta, vô luận phát sinh cái gì, ta cũng sẽ không cho người rời khỏi ta.” Trong mắt Ti Lãm là tình yêu kiên định, Tiêu Đường cơ hồ thấy được ý nghĩa của vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, thiên trường địa cửu.

Trong lòng đã có đáp án, Tiêu Đường nhắm mắt lại an tâm mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Đường tỉnh lại, Tả Qùy Tả Kinh đã đứng ở bên giường.

“Suy nghĩ như thế nào?” Tả Qùy hỏi.

“Ta muốn thử phương pháp thứ hai.” Tiêu Đường cúi đầu nhìn Ti Lãm vẫn đang ngủ say, kiên định địa nói.

“Nga? Không sợ hấn nhớ không nổi người?”

Lúc này đây, Tiêu Đường không còn có do dự, y cúi người hôn hôn môi Ti Lãm, cười rộ lên: “Không, ta tin tưởng hấn.”

12. Chương 12

Khi Ti Lãm tỉnh lại trời đã sáng choang, vị trí bên người trống tuếch.

Hấn xoay người rời giường, kêu Tử Y hầu hạ rửa mặt chải đầu.

“Trang chủ có gì phiền não?” Tử Y thấy mặt mang hấn u sầu, không khỏi cười đặt câu hỏi.

Ti Lãm mới bừng tỉnh, “Sinh nhật của đại tỷ sắp đến, đang nghĩ xem phải tặng vật gì. Trần bảo đồ cổ ta có nhiều, đáng tiếc nàng hơn phân nửa là chướng mắt mắt.”

Tử Y cười khúc khích, thu thập dụng cụ rửa mặt chải đầu, “Trang chủ hôm nay không có việc gì, muốn tới chợ xem không, có lẽ có chút đồ chơi mới lạ làm cho Trữ phụ nhân thích cũng không chừng.”

Ti Lãm nghĩ ngợi. Ti Trữ không thích trần bảo đồ cổ, có lẽ những đồ thú vị giá rẻ trên chợ ngược lại có thể khiến nàng vui.

Công việc hẩn xử lý số lượng không nhiều lắm, liền bước ra Liễu Thiên Trang đi chợ.

“Đến đây! Đến đây! Lông hồ ly tốt nhất đây! Tài thành cổ áo lại ấm áp lại đẹp!”

Ti Lãm chợt nghe có người trêu to như vậy. Bỗng nhiên nghĩ đến tiểu quý trong Ti gia kia, bị cưỡng chiều đến vô thiên. Da lông của tiểu hồ ly này không tạp màu là thứ tốt nhất, vừa đúng lúc có thể để làm cho tiểu quý kia một bao tay ấm áp hoặc một cái khăn choàng cổ chắn gió?

Nhưng tiểu hồ ly này vẫn không nhúc nhích giống như đã chết, điều này khiến Ti Lãm có một chút do dự.

Đang lúc do dự, thân thể bị người va chạm, Ti Lãm theo phản xạ đưa tay ổn định người té ngã ở trên người mình.

“Cô nương, không có việc gì?” Ti Lãm nâng dậy nàng.

“Công tử cứu mạng!” Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô nương kia mang hoa lê lê, bàn tay trắng nõn nhỏ và dài túm ống tay áo Ti Lãm, giống như bắt được cây cột cứu mạng.

Ti Lãm nhìn cặp mắt to tròn nhiên phiếm hơi nước kia, bỗng nhiên cảm thấy được một tia quen thuộc, hẳn đã từng ở đâu thấy qua một đôi ánh mắt tròn nhiên sáng ngời như vậy?

Vì thế Ti Lãm không khỏi đem cô gái bảo hộ ở sau người.

Mấy đại hán đuổi theo nữ tử muốn nàng trở về bức lương vi xướng đều bị Ti Lãm dễ dàng thu thập.

— bức lương vi xướng: ép gái nhà lành làm đém.

Ti Lãm đem nữ tử không nhà để về mang về Liễu Thiên Trang.

“Đây là nữ tử định mệnh của Ti Lãm sao?” Tiêu Đường bên cầu Nại Hà nhìn nữ tử dịu dàng như con chim nhỏ nép vào lòng người kia trong thủy kính, trong lòng có một tia đau đớn.

Tả Quý gật gật đầu: “Đối, Lạc Trữ, người trên sổ nhân duyên mà Nguyệt Lão đã viết.”

Tiêu Đường cho là mình có thể hoàn toàn tín nhiệm Ti Lãm, nhưng khi y nhìn đến Ti Lãm đối người định mệnh của hắn ôn nhu săn sóc cẩn thận quan tâm, trong lòng đau đớn cùng ghen tị mãnh liệt e rằng không có cách xem nhẹ.

Người nọ từng vuốt ve bộ lông trắng tuyết của mình, đùa chính mình, cùng y cướp đoạt một đĩa hồng đậu cao;

Người nọ từng đem chính mình đặt ở vào trong ngực, mang mình cười tuần mã trên đường;

Người nọ từng vì mình nói mớ mà ôm lấy mình đi vào giấc ngủ;

Người nọ từng đem mình kéo dài tới Cẩm Tú Trang thử từng cái từng cái quần áo, ở bên tai nói những lời làm người ta mặt đỏ tim đập...

Từng...

Nhưng bây giờ tất cả đều không còn tồn tại nữa, đã không có tiểu hồ ly cũng không có Tiêu Đường, lịch sử đi vào quỹ đạo, Ti Lãm chưa từng biết đến Tiêu Đường.

Hắn mua đến ngọc trâm, nhẹ nhàng cài vào búi tóc nữ tử;

Hắn ôm nữ tử cười trên con tuần mã mà bọn họ từ cười, trên đường đến ngoại ô đạp thanh*;

—đạp thanh: chơi tết.

Hắn chăm sóc khi nữ tử bị phong hàn, bàn tay to ấm áp nắm chặt bàn tay trắng nõn nhỏ bé của đối phương.

Hắn mang nữ tử đi Cẩm Tú Trang may quần áo các màu, khen ngợi nàng ra vẻ thiên tiên;

Thời gian, từng ngày từng ngày trôi qua, đảo mắt đã nửa năm ở nhân gian.

Tiêu Đường nếu như tảng đá ngồi ở bên cầu Nại Hà trước thủy kính, đau thương nhìn người yêu của y, cũng đã nhìn nửa năm.

Tất cả những gì từng thuộc về y cũng giống như thủy nguyệt kính hoa biến mất không để lại một tia dấu vết, mà ngay cả tình yêu cũng thế.

— thủy nguyệt kính hoa: trắng trong nước, hoa trong kính => tuy đẹp mà mờ ảo hư vô.

Là ai nói tình yêu có thể vĩnh viễn sánh cùng thiên địa?

Là ai nói tình yêu có thể như bàn thạch bền ngàn năm không chuyển dời?

Trước dòng chảy lịch sử, tình yêu nhỏ bé bị nghiền nát, hơi phi yên diệt không lưu một dấu vết.

— hơi phi yên diệt: tan thành tro bụi.

Đây là một thử luyện nghiêm khắc, bởi vậy lấy một năm. Trong một năm nếu Ti Lãm nhớ lại hết thì sẽ tỉnh lại, chuyện trong một năm này sẽ như giấc mộng Nam Kha, nếu nhớ không được, như vậy sẽ vẫn tiếp tục, cuộc đời sẽ không có Tiêu Đường tham dự, cho đến chết già.

Lúc tháng thứ bảy, Ti Lãm nắm tay Lạc Trữ, thâm tình chân thành nói: “Ta yêu ngươi, gả cho ta đi.”

Nước mắt của Tiêu Đường ở bên cầu Nại Hà đã ẩn nhẫn cưỡng chế rất lâu rốt cục từ gương mặt chảy xuống. Y chôn đầu trong khuỷu tay, nhẹ nhàng mà nức nở, nhặt lên một khối cục đá hung hăng chọi vào trong thủy kính.

Hình ảnh loang phượng cùng minh hạnh phúc trong thủy kính vỡ thành mảnh nhỏ, hai mắt đầm lệ mông lung của Tiêu Đường mơ hồ không rõ khuôn mặt đẹp trai ôn nhu của Ti Lãm, cảm giác tim mình cũng như thế, đã bị phá tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Bên cầu Nại Hà không có ngày cùng đêm, suốt ngày mây khói lượn lờ, Tiêu Đường từ tháng thứ bảy đã không hề xem thủy kính. Hắn im lặng địa ngồi trong bụi hoa giữa cầu Nại Hà, mỗi ngày đều không có cùng người từ phương xa đi tới, qua cầu, từ trong tay Mạnh Bà tiếp nhận chén canh một hơi uống hết rồi sẽ quên tất cả chuyện cũ, sau đó một lần nữa bắt đầu một đoạn cuộc đời mới.

Tiêu Đường nhìn những người này, có khi là một người đến, có cũng là cả hai vợ chồng, hoặc là huynh muội, bằng hữu, thân nhân cùng nhau, bọn họ uống Mạnh bà thang rồi, gắt gao ôm nhau một chút, đều tự đi tới nơi mình đầu thai, rồi sẽ không còn bất cứ liên quan gì đến nhau.

Cũng có cừu nhân cùng đi, đánh nhau đánh tới trước cầu Nại Hà, uống Mạnh bà thang rồi, cũng thành người kẻ xa lạ.

Mọi chuyện vui buồn ở nhân gia, tất cả yêu hận tình cừu, đều không lay chuyển được một chén canh nhỏ của Mạnh Bà. Yêu sâu đậm, hận sâu đậm, đều ở đối diện cầu Nại Hà mà tan thành mây khói không lưu một chút dấu vết.

Tiêu Đường đang nghĩ mình có muốn đi qua cây cầu kia hay không, uống xong bát canh kia, sau đó để Tả Quỳnh đem mình mang về thế kỷ hai mươi mốt đầu thai? Mà khi y mở bàn tay ra, thấy được nước mắt nóng hổi mà mình rơi xuống, liền nhớ lại buổi tối cuối cùng khi Ti Lãm ôm y, kiên định địa nói:

“Đường đường, ta yêu ngươi, ngươi nhất định phải tin tưởng ta, vô luận phát sinh cái gì, ta cũng sẽ không cho ngươi rời khỏi ta.”

Đường đường, ngươi nhất định phải tin tưởng ta.

Nhất định phải tin tưởng ta.

Ở buổi tối đó, y đã từng thấy trong mắt Ti Lãm có thiên trường địa cửu cùng sông cạn đá mòn.

Cho nên Tiêu Đường nguyện ý im lặng ở bên cạnh cầu Nại Hà, cùng đợi ước định này thực hiện.

Chưa đến kỳ hạn một năm, Tiêu Đường sẽ không bỏ cuộc.

Nếu cuối cùng có một ngày, Ti Lãm vẫn chưa nhớ y, y cũng sẽ lựa chọn uống canh Mạnh bà, quên đi đoạn kỳ ngộ này cùng đoạn tình yêu mà cuộc đời y khắc cốt ghi tâm.

Nhưng, đó là chuyện ba trăm sáu mươi lăm ngày sau.

Ở trước ba trăm sáu mươi lăm ngày, Tiêu Đường vẫn còn rất tin tưởng người mình yêu

Tháng thứ mười một.

Cách hôn kỳ của Ti Lãm còn một tháng, chính là Ti gia cũng đã vì thế mà công việc lu bù lên. Bố trí tân phòng, mua thêm vật phẩm, vài cái huynh đệ tỷ muội ở Ti gia đều lục tục từ đại giang nam bắc chạy trở về.

Dựa theo quy củ, trước hôn lễ Ti Lãm cùng Lạc Trữ đã không thể gặp nhau.

Ti Lãm nhìn Liễu Thiên Trang từ từ được bố trí hân hoan, lại cảm giác được một trận hư không kỳ quái, có chuyện gì không đúng.

Hắn muốn kết hôn Lạc Trữ, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, mình hẳn là đã yêu nàng, tính tình nàng thiện lương tinh khiết trĩ, cử chỉ lời nói có tri thức hiểu lễ nghĩa, đều nhất nhất hấp dẫn hắn. Chính là Ti Lãm lại càng ngày càng không xác định mình có thật sự yêu nữ tử này không, tổng cảm thấy được trên người của nàng thiếu cái gì đó.

Tổng cảm thấy được cần kiêu ngạo thêm chút, tùy hứng cùng tính nghịch nhiều chút.

Đang trầm tư, Lục Y đẩy cửa vào, “Trang chủ, lại tương tư, nhớ Lạc cô nương sao?”

Ti Lãm ho khan một tiếng, xấu hổ, nhanh chóng phủ nhận: “Ai nói.”

Nhưng mở miệng lại lập tức lại hỏi: “Trữ nhi hôm nay có hảo hảo dùng cơm không?”

Lục Y cười khúc khích, còn nói không nghĩ nha, mở miệng liền quan tâm đến người ta.

“Đều dùng qua rồi, chính là món điểm tâm hồng đậu cao(1)không đụng đến mà thôi.”

“Không đụng? Nàng không phải thích nhất hồng đậu cao sao?” Ti Lãm kinh ngạc nói.

Lục Y cũng kinh ngạc: “Lạc cô nương thích thanh đạm, hồng đậu cao ngọt, nàng chưa bao giờ thích nha, trang chủ đang nói người nào?”

Tim Ti Lãm đập mạnh một cái.

Ta đang nói ai?

Ai thích hồng đậu cao?

Hắn khoát tay, kêu Lục Y lui ra.

Thiếu cái gì, nhất định thiếu thứ gì.

Thiện lương tinh khiết chính là ai?

Vừa đáng yêu lại kiêu ngạo chính là ai?

Thích ăn hồng đậu cao là ai?

Ti Lãm cảm thấy mình đang hình dung Lạc Trữ, lại không phải Lạc Trữ, là Lạc Trữ, lại cũng không phải Lạc Trữ. Đáy lòng hoặc trong mộng ngẫu nhiên có một thân ảnh màu trắng xuất hiện, vươn tay bắt lấy lại biến thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn một đôi mắt bi ai tuyệt vọng, nhìn thấy mà lòng Ti Lãm co rút đau đớn từng cơn.

Tháng thứ mười hai.

Tiêu Đường lại lần nữa ngồi trở lại trước thủy kính, yên lặng nhìn không khí vui mừng lan cả sảnh đường Liễu Thiên Trần. Liễu Thiên Trang được trang hoàng ***g đèn đỏ, dán hỉ tự màu đỏ, song cửa sổ cũng sơn đỏ, khách nhân tới bái kiến chúc mừng không dứt.

Cho đã mắt đều là màu đỏ của không khí vui mừng, tâm Tiêu Đường chờ đợi hơn ba trăm ngày đã đau đến chết lặng lại bị màu sắc vui mừng này phá vỡ nát, chảy máu cũng là màu đỏ.

Y chết lặng nhìn Ti Lãm vội trước vội sau, mặt không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt to kia lại lộ nỗi tuyệt vọng cùng đau đớn sau sắc không thể che giấu.

Người nói muốn ta tin tưởng người. Tiêu Đường một lần một lần bắt buộc chính mình.

Bắt buộc chính mình đi tin tưởng người tên Ti Lãm đang mặc hỉ phục muốn cùng một nữ tử thành thân, thẳng đến ngày cuối cùng.

Đã ba trăm sáu mươi lăm ngày, hôm nay cũng là ngày ước định cuối cùng, cũng là ngày Ti Lãm cùng người định mệnh của hắn Lạc Trữ thành thân.

Hôm nay, Tả Quỳnh cùng Tả Kinh từ mình giới ở hiện đại tới đây, chuẩn bị nhìn xem trận bạc đặt cược bằng tình yêu cùng sinh mệnh của Tiêu Đường cùng Ti Lãm rốt cuộc ai thắng ai thua.

Rốt cuộc là thiên mệnh luôn luôn thắng tình yêu, hay là tình yêu của hai người sẽ thắng số mệnh?

Tiêu Đường nhìn Ti Lãm ứng phó quá nháo động phòng đích quý phương đám người, đi vào hắn cùng với Lạc Trữ đích tân phòng, xóc lên Lạc Trữ đích hồng đầu cái.

Tiêu Đường xoa xoa ánh mắt mơ hồ, cảm giác được trong ba trăm sáu mươi lăm ngày này lúc nào nội tâm khắc khắc phiền muộn đau đớn, đã được một loại cảm giác giải thoát thay thế.

Y đã chờ đến giây phút cuối cùng, nhưng Ti Lãm vẫn chưa nhớ được y.

Người này là một tên lường gạt!

Chính mình quá cuồng vọng ngạo mạn, nghĩ đến nhân định thắng thiên, tình yêu kiên trinh có tài năng lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa trong số mệnh.

Nhưng y sai lầm rồi! Y đã sai lầm rồi, Ti Lãm đã triệt triệt để để quên mất y.

“Nếu làm không được, vì cái gì còn muốn gạt ta tin tưởng người!” Tiêu Đường ở bên cầu Nại Hà chờ đợi trong thống khổ tuyệt vọng cùng thấy tận mắt thấy người yêu ôm lấy người khác mà ủy khuất lớn tiếng khóc lên.

Lệ trong mắt y tràn ra, từng giọt từng giọt rơi trên thủy, biến thành bọt nước nho nhỏ, hóa thành vòng vòng gợn sóng.

“Ta chờ người ba trăm sáu mươi lăm ngày, nhưng người vẫn không nhớ ta! Còn nói cái gì vô luận như thế nào cũng sẽ không để ta rời khỏi người, làm không được... Vì cái gì còn muốn nói ra gạt ta!” Tiêu Đường cùng ngữ khí của y kịch liệt tương phản, động tác của y thông thả mà mềm nhẹ.

Hắn chậm rãi đứng lên, lay động vài cái, nhìn nhìn hai người Tả Quỳnh Tả Kinh phía sau, hướng về cầu Nại Hà bước đi.

Tả Quỳnh giữ chặt hắn: “Còn có mười năm phút đồng hồ mới đến thứ ba trăm sáu mươi sáu ngày...”

Tiêu Đường giãy tay hắn nói: “Ta đã đợi ba trăm sáu mươi lăm ngày, mười năm phút đồng hồ còn lại đã không có bất cứ ý nghĩa gì, nhất định đã là sự thật không thể thay đổi...”

Tả Quỳnh bị khuôn mặt tuyệt vọng mà bình tĩnh của y cuốn hút, á khẩu không trả lời được, Tả Kinh tiến lên ôm sát hắn, cúi đầu hôn hôn trán Tả Quỳnh, “Người đã cho họ một lần cơ hội, còn tự trách cái gì?”

Tả Quỳnh lẩm bẩm nói: “Ta cho là bọn họ hội sẽ thành tình nhân đầu tiên phá bỏ thiên mệnh...”

Tiêu Đường cùng những người đã chết khác, bước lên cầu Nại Hà.

Bưng lên chén canh Mạnh Bà bên đầu kiêu, là có thể quên yêu quên hận, có thể quên hết những truyện trước khi luân hồi lục đạo. Chỉ cần uống xong, trái tim đã mất đi của mình liền có thể trở lại rồi.

Trong những ngày chờ đợi đằng đằng, mình một lần mong chờ rồi lại một lần thất vọng, bây giờ cũng nên kết thúc rồi đi?

Hàng người xếp hàng phía trước, một người tiếp một người uống chén canh được đưa đến. Người uống xong rồi nhắm mắt lại, chờ lúc mở ra lại thì sẽ trắng như tờ giấy, vô khổ vô hận vô buồn vô yêu.

Từng vết lương trong tâm Tiêu Đường truyền đến trận trận co rút như cũ, nếu uống nó, nơi này chắc sẽ không còn đau giống như bị xé rách đi...

Thừa dịp trước khi mình còn chưa hận người nọ, đem phần tình yêu này biến mất đi.

Mạnh bà bưng lên bát, hiền lành đối với Tiêu Đường cười: “Người trẻ tuổi, người ở bên cầu Nại Hà đã đợi một năm, ngay cả thời gian một nén nhang cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn tiếp sao?”

Tiêu Đường quay đầu lại, xa xa nhìn thấy hai người đang uống rượu giao bôi trong thủy kính, rốt cục hoàn toàn chết tâm, “Không đợi, đã không còn ý nghĩa.”

Ti Lãm giờ rượu hợp cần lên. Mà ở trên cầu Nại Hà, Tiêu Đường cũng bưng chén canh Mạnh Bà trong tay lên, mùi vị chất chất bay vào trong mũi hắn, mắt bất giác cũng bị xông lên rất.

Ti Lãm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Trữ đỏ bừng vì ngưỡng ngừng, vươn tay ra nhưng rồi dừng lại, mình rõ ràng là yêu nàng, nhưng lại cảm thấy hành vi này như một sợi dây nhỏ nhỏ quấn trong lòng, cảm thấy có chỗ nào đó thật lạ.

Lạc Trữ bỗng nhiên khóc lên, lòng Ti Lãm một trận co rút đau đớn, là ai cũng từng như vậy, là ai sau khi triền miên tỏ tình rồi bỗng nhiên không một tiếng động mà khóc, rơi lệ trong lòng hắn?

“Tại sao tự nhiên lại khóc?” Ti Lãm kinh ngạc hỏi, nhưng hắn biết mình hỏi không phải Lạc Trữ, mà là xuyên thấu qua Lạc Trữ, hỏi con người còn sót lại một mảnh rất nhỏ trong trí óc của mình.

“Cám ơn ngày ấy người đã cứu ta...” Lạc Trữ ôm lấy Ti Lãm vui sướng địa khóc.

13. Chương 13: Chung Chương

Cám ơn người ngày ấy đã cứu ta. Vương tử đã nói như thế với công chúa, chính là hắn không biết người chân chính ở trong gió to sóng lớn đưa hắn cứu lên bờ chính là nhân ngư công chúa, mà không phải công chúa nước láng giềng.

Nhân ngư công chúa từ chỗ của bà phù thủy lấy được hai chân, lại mất đi giọng hát mỹ lệ, mỗi bước đi tự như có kim đâm vào chân, đau triệt phế phủ. Nàng yên lặng nhìn vương tử đem công chúa nước láng giềng hiểu lầm là nàng, nàng yên lặng mà nhìn vương tử cùng công chúa bước lên hồng thảm tân hôn...

Nàng thủy chung chỉ có thể yên lặng chờ đợi, chờ vương tử nhớ lại nàng.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không chờ được đến lúc đó. Các tỷ tỷ nói với nàng chỉ cần đem thủy thủ cầm vào trái tim vương tử, thì có thể khôi phục lại cái đuôi của người cá trở về vòng ôm ấp của biển cả.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn biến thành bọt biển biến mất ở ánh nắng sáng mai.

“Ti Lãm, ta yêu ngươi. Cho nên ta cũng vậy, tình nguyện chết đi biến thành bọt biển cũng không nguyện thương tổn tới người mình yêu một chút”

Nội tâm Ti Lãm khiếp sợ, ai nói với ta câu chuyện xưa đó, ai đối ta ưng thuận hứa như thế?

Hắn đẩy lạc trữ ra, là nàng sao?

Không, không phải nàng! Lạc Trữ dịu dàng sẽ không nói ra những lời thẳng thắn như vậy!

Vậy là ai!?

“Nhưng ta không phải vương tử kia. Ta sẽ không nhận nhầm vợ của mình, ta càng sẽ không quên người ta yêu là ai.”

“Đường đường, ta yêu người, người nhất định phải tin tưởng ta, vô luận phát sinh cái gì, ta cũng sẽ không cho người rời đi ta.”

Mình đã vì ai mà hứa một câu một câu lại một câu tình sâu nghĩa nặng, triền miên kiên định như thế?

Đường đường là ai?

Là ai ngày ấy ở bên tai ta nỉ non “Ta cũng yêu người”, làm cho ta tâm hoa nộ phóng, cảm giác hạnh phúc như có được toàn bộ thế giới?

— tâm hoa nộ phóng: vui vẻ như hoa nở.

Là ai ra mưu hiểm kế khiến Cẩm Tú Trang còn hơn Chúc Cẩm Trang?

Đường Đường?

“Ta không biết Đường Đường lại nóng vội muốn thổi tắt ánh nến ôm ấp yêu thương như thế! Đến đến đến, ta đây liền thỏa mãn người!”

Mình cùng ai trong đêm trăng ở trên giường thổi tắt ngọn đèn dầu tán tỉnh triền miên say sưa?

Đường Đường?

“Ôm ta đi, Ti Lãm...” Lần đầu tiên run rẩy mang theo tiếng khóc cầu xin chính là ai?

Đường Đường?

Đường Đường là ai?

Kia là một thiếu niên lúc nào cũng mặc một thân áo trắng phiêu dật sao!

Người thiếu niên kia nhất định thiện lương tinh khiết trĩ, giống như giấy trắng, trên gương mặt mang theo sáu phần kiêu ngạo, hai phần làm nũng hai phần tùy hứng, khiến mình nhìn không được khi dễ trêu đùa.

Người thiếu niên kia có đôi khi lại là một tiểu hồ ly màu trắng nhỏ, vùi trong lòng ngực của mình cọ qua cọ lại tìm nơi thoải mái nằm, cao hứng hay dùng cái móng nhỏ tuyết trắng vuốt vỗ ngón tay của mình, hoặc là dùng đầu lưỡi liếm ẩm áp ứat át liếm lòng bàn tay, biến thành mình thật ngứa.

Người thiếu niên kia tranh cãi âm ỉ muốn đi học pháp thuật, kết quả làm ra chuyện to gan lớn mật, khiến mình vừa tức vừa giận lại sốt ruột, thật muốn đưa y cột bên cạnh mình làm sao cũng không làm cho đi, miễn cho lại gây họa.

Đúng vậy, thiếu niên kia đã gây đại họa, y cải biến mệnh số một yêu tinh, khiến Hắc Bạch Vô Thường tìm tới cửa, muốn mang y đi!

Ngày cuối cùng đó, Hắc Bạch Vô Thường đi đến trước mặt mình, đem tất cả mọi chuyện đều giải thích rõ ràng, cho hai lựa chọn.

Ti Lãm dần dần địa hồi tưởng tới ngày cuối cùng.

Mình vốn muốn đem nửa số tuổi cho tiểu hồ ly kia, đó là hắc cam tâm tình nguyện đích.

Chính là sau khi triền miên say sưa, y còn thật sự nói: “Ta cũng vậy, tình nguyện chết đi biến thành bọt biển cũng không nguyện thương tổn tới người mình yêu chút nào.”

Người yêu ta như vậy, ta định không phụ người! Lúc trước trong lòng mình đã âm thầm thề như vậy, đã quyết định lựa chọn phương pháp thứ hai để lưu lại y.

Chính là sáng ngày hôm sau tỉnh lại, bên giường trống tuếch, tim của hắn cùng trí nhớ cũng trở nên trống tuếch. Thời gian lặp lại một lần nữa.

Lúc này đây, khi hấn mua tiểu hồ ly lại do dự một lát, vì thế đã bắt đầu biến đổi rồi, hấn gặp gỡ một người, hấn nghĩ nàng chính là người trong lòng hấn yêu nhất.

Một năm.

Mắt Ti Lãm dần dần chảy ra lệ, hấn để cho Đường Đường của hấn bị ủy khuất cùng bị thương suốt một năm...

Tả Quỷ nhìn đồng hồ, kim giây tí tách hướng 0 giờ đi đến.

Căn bạc dài một năm này cũng sắp xong.

Trên cầu Nại Hà kia, Tiêu Đường do dự một lát liền bưng canh Mạnh Bà lên, y vẫn quyết tâm cho mình một tia hy vọng xa vời cuối cùng, một khắc cuối cùng, kỳ tích vẫn không có xuất hiện.

Nước mắt Tiêu Đường rơi vào chén canh Mạnh Bà màu rắm nắng, chuyện trước kia của y, sẽ bị chén canh này rửa sạch sẽ, Ti Lãm, kể cả tình yêu của u, cũng sẽ không lưu lại bất cứ thứ gì trên thế giới này,

Ti Lãm đẩy Lạc Trữ ra, “Người không phải người ta yêu!”

“Người yêu ai?” Lạc Trữ hỏi. Tất cả chung quanh tính cả lạc trữ, đều bắt đầu mơ hồ.

“Tiêu Đường! Người ta yêu là Tiêu Đường! Đường đường!” Ti Lãm kêu to lên.

Thế giới hư ảo sắp biến thành sự thật nháy mắt sụp đổ.

Đầu cầu Nại Hà, cái bát trong tay Tiêu Đường cũng rơi trên mặt đất, kinh ngạc nghe lời tuyên thệ cùng hứa hẹn từ nơi xa xôi truyền đến, mà y tưởng niệm hơn ba trăm ngày, hy vọng hơn ba trăm ngày.

“Ta yêu người, người ta yêu là Tiêu Đường!”

Lời tỏ tình của Ti Lãm giống như tiếng sấm đêm xuân, vang dội khắp minh giới âm u, mang đến từng trận sức sống cùng vui sướng đã lâu không có, cùng với tiếng chuông leng keng báo ba trăm sáu mươi sáu ngày đã kết thúc vang lên, quanh quẩn ở Minh Giới.

Mạnh bà nở nụ cười, “Người trẻ tuổi, chén canh này người uống còn quá sớm mà.”

Khi Ti Lãm Tiêu Đường tỉnh lại, vẫn là vào buổi sáng sinh ly tử biệt kia.

Bọn họ thắng, thành công cải biến vận mệnh, hơn ba trăm ngày giày vò kia thành giấc mộng Nam Kha.

__giấc mộng Nam Kha: giấc mộng hảo huyền bắt nguồn từ truyện chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hoè, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá bưng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ. Lớp 10 sẽ được nhắc đến a

~Ánh mặt trời ấm dạt từ cửa sổ chiếu xuống, một gốc cây hoa lan cạnh cửa sổ dưới ánh mặt trời sáng lạn mà nở rộ, sự yên lặng tốt đẹp.

Ti Lãm mở to mắt, vừa lòng mà cảm động nhìn bên cạnh mình không phải là rỗng tuếch.

Tiểu hồ ly của hấn bình yên ngủ tại bên người, nước mắt trên mặt còn chưa khô, trên khuôn mặt thanh tú tràn ngập ủy khuất cùng bị thương.

Ti Lãm đau lòng mà vuốt ve khuôn mặt đã lâu không gặp của vợ, nghĩ muốn an ủi đau thương của y, lại làm cho Tiêu Đường tỉnh giấc.

Tiêu Đường nhìn thấy Ti Lãm, lập tức tiến vào chặn.

Đây là thói quen xấu của tiểu hồ ly, thích trốn vào chỗ trốn tránh mình không chịu ra.

Ti Lãm ôm cả người cùng chặn vào trong lòng, vẫn là tiểu hồ ly cùng mình phù hợp nhất, dù sao đây mới là một nửa thể xác và tinh thần của mình.

“Đường Đường, thực xin lỗi để người đợi lâu. Cảm ơn người tin tưởng ta, không sớm uống Mạnh bà thang.” Lúc này đi đến cầu Nại Hà đón Đường Đường đã từ miệng Hắc Bạch Vô Thường Tả Quỷ biết rõ mọi chuyện trong thời gian này.

Chấn cầu chấn động, bên trong ầm ầm truyền ra chút tiếng nứt vỡ bị đè nén.

Ti Lãm tự biết đuối lý, lại sợ y buồn bực không tốt, cười khổ kéo chăn: “Tốt lắm, mau ra đây, bằng không buồn chết thì thật sự phải đi uống canh Mạnh bà!”

Một lát, Tiêu Đường nhô đầu ra, mái tóc đen rối nùi, rõ ràng là con hồ ly, lại trừng đôi mắt hồng hồng của loài thú, phẫn nộ mà nhìn Ti Lãm.

“Hừ! Ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho ngươi như vậy!”

Ti Lãm nhún nhún vai.

Không sao cả, hắn cũng biết tính tình tiểu hồ ly, thời gian sau này còn dài lắm, chúng ta tới chịu đựng đi.

Cùng lắm thì chịu đến lúc hai người đều bạc đầu.

Hoàn

14. Chương 14: Phiền Ngoại: Sự Thật Luôn Thực Tàn Khốc

sự thật luôn thực tàn khốc.

Ai là thương nhân lợi hại nhất thiên hạ?

Lấy vấn đề này hỏi người, trong mười người thì sẽ có mười người nói cho người biết, thương nhân lợi hại nhất thiên hạ là Ti gia nhị công tử —— Ti Lãm.

Người này có thể được mọi người ca ngợi không những là vì hắn là một nam nhân có tài ăn nói, từ bên ngoài mà nói hắn anh tuấn phi phàm ngọc thụ lâm phong, từ khí chất mà nói hắn phong lưu phóng khoáng khí phách uy nghiêm, từ phẩm hạnh mà nói hắn thành tín thủ tín nói là làm, từ k thủ đoạn inh thương mà nói, lại mạnh mẽ vang dội với thủ đoạn lúc nhu lúc cương.

_thành tín thủ tín:giữa lời.

Hai mươi tuổi thành lập Liễu Thiên Trang, hai mươi lăm tuổi Liễu Thiên Trang đã thành đệ nhất thiên hạ trang, Ti Lãm cũng đã là đệ nhất thiên hạ phú. (\$_ \$)

Trên người nam nhân này được bao phủ bởi một ánh hào quang, làm cho toàn thân hắn vàng lóng lánh.

Hắn là thần, là một truyền thuyết, mục tiêu phấn đấu của tất cả nam nhân có chí trên đời này!

Tựa như tất cả sinh viên học IT đều có giấc mộng làm công dưới trướng Bill, tất cả diễn viên đều có giấc mộng lộ mặt trên màn ảnh rộng, tất cả binh lính đều có giấc mộng đi theo Napoléon là đấu tranh anh dũng vậy.

_Napoléon: một nhà quân sự và chính trị kiệt xuất của nước Pháp sau cuộc cách mạng Pháp. Ông là người lập ra triều đại Bonaparte. Ông trở thành Hoàng đế Pháp từ năm 1804 đến năm 1815 với tên hiệu là Napoléon I.

Mà ở trong này, người đi theo thương nghiệp đều muốn chen vào Liễu Thiên Trang, ở dưới tay Ti Lãm làm một chút gì đó.

Tại trùng trùng lớp lớp những kẻ đeo đuổi giấc mộng đó, Trần Đình là một người nhỏ bé mà bình thường trong số đó.

Đúng vậy, Ti Lãm là một cái mục tiêu vĩ đại của Trần Đình, thần tượng của Trần Đình, một cột trụ tín niệm.

Hôm nay, Trần Đình rốt cục như nguyện trở thành một trưởng phòng tiên sinh nho nhỏ trong Đông đường của Liễu Thiên Trang, hẳn phi thường hưng phấn, có lẽ không lâu nữa hẳn có thể nhìn thấy thương nhân lợi hại nhất trong truyền thuyết kia, nam thân đã trở thành thần thoại của thương giới —— Ti Lãm!

Hôm nay, đường chủ Tiền Dịch phân phó Trần Đình đến Liễu Thiên Trang đem Phó đường chủ Tiêu Đường đã đi muộn nửa ngày mời đến.

Trần Đình cũng rất bội phục Phó đường chủ Tiêu Đường, hẳn* tuổi nhỏ mà đa mưu túc trí, làm việc rất nghiêm túc, thái độ làm người lại thân thiết, nếu nói là có gì không tốt, chính là thích đi muộn buổi sáng..

__ Vì đây là lời độc thoại của Trần Đình nên ta sẽ tùy theo hoàn cảnh mà chỉnh hẩn/y nha.

Bất quá hôm nay lấy lý do Phó đường chủ bị trễ, có thể đi vào Liễu Thiên Trang, không biết có thể cùng người mình khâm phục đã lâu gặp mặt không đây?

Đó là quân vương thương giới —— Ti Lãm.

Trần Đình ôm ấp hy vọng tốt đẹp, đi tới Hải Đường Hiên nơi Tiêu Phó đường chủ ngụ ở Liễu Thiên Trang.

Còn chưa bước vào đại sảnh, đã nghe giọng một người nam nhân đang hảo ngôn hảo ngữ hồng: “Đến đây, ăn chút hồng đậu cao, người không phải thích ăn hồng đậu cao nhất sao?”

“Tức giận thì tức giận, không cần bỏ dối mình. Người dối thì lòng ta đau a. Đến, ăn một chút.”

Thanh âm kia ôn nhu đến ngói nhà còn chảy thành nước, Trần Đình mới biết được nam nhân cũng có thể phát ra loại thanh âm buồn nôn đến độ người nghe đều bị nổi da gà như vậy.

Hình ảnh trước mắt rất quỷ dị, làm cho cái chân đang muốn bước vào cửa của Trần Đình dừng ở giữa không trung.

Một nam nhân anh tuấn mặc y phục thường, ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay cầm một cái đĩa hồng đậu cao thơm ngào ngạt...

Nghe thanh âm kia, lời nói kia, phu quân ôn nhu mà hồng Tiểu nương tử xinh đẹp cấu kính cũng chưa chắc nhuễn như vậy, nhưng trên thực tế... Nam nhân anh tuấn này đang hồng...

Đang hồng một con bạch hồ nho nhỏ đang lười biếng nằm cuộn mình trên bàn!?

Người nam nhân kia ăn nói khép nép mà hồng, lấy hồng đậu cao ở trước mũi tiểu hồ ly quơ quơ, gắp nó khinh bỉ nhìn lướt qua, nhanh chóng để xuống đất, bay vội tới trước bàn, theo trong đồng điểm tâm tinh xảo đầy bàn cầm lấy cái đĩa, tiếp tục ngồi chồm hổm trên mặt đất, cùng khuôn mặt tươi cười lấy lòng hoàn toàn không có hình tượng: “Đến, không thích hồng đậu cao còn có hoa quả cao. Ăn một chút đi.”

Trong lời kia nói thậm chí còn mang theo chút làm nũng...

Trần Đình chưa bao giờ thấy qua đại nam nhân làm nũng, chân trái rốt cục chống đỡ không được “Thùng ” một tiếng đập cánh cửa phía trước. Nam nhân trong đại sảnh nhất thời quay đầu, trên mặt hồng giao với trắng rất đặc sắc.

“Ai chuẩn người tự tiện vào?” Đối phương hỏn hển nói.

“Ta, ta tìm Tiêu Phó đường chủ...” Trần Đình không thể tưởng được đại nam nhân mới vừa rồi còn một bộ tiểu tức phụ bộ dáng giờ lại là biểu tình đông sư rổng*.

__ đông sư rổng: thỉnh tham khảo sư tử Hà Đông.

Tiểu bạch hồ kia oạch một tiếng nhảy lại đây, túm lấy vạt quần Trần Đình, móng vuốt nho nhỏ gắt gao cào cào không thôi, giống như đang bị ủy khuất rất lớn, Trần Đình vốn thích tiểu động vật, không tự chủ được địa đem Tiểu Bạch hồ ôm lên.

Nam nhân kia vừa thấy Trần Đình ôm lấy tiểu hồ ly, cặp mắt giống như dao bổ lại đây.

Trong lòng Trần Đình sồn gai ốc, người này không bị bệnh chứ? Ta bất quá ôm tiểu hồ ly của hẩn một cái, làm gì lấy ánh mắt như nhìn gian phu *** phụ mà nhìn ta! Hẩn ủy khuất nghĩ, ta cũng đâu có dụ dỗ phu nhân hẩn treo tường...

“Xuống dưới!” Nam nhân kia rống giận.

Tiểu hồ ly cố ý hướng trong lòng Trần Đình cọ cọ, nam nhân kia tức giận đến run run một trận, dậm chân đi.

Tiểu hồ ly lúc này mới nhảy xuống dưới, cũng chạy đi. Chỉ còn một mình Trần Đình ngây ngốc ở nơi nào.

Tiêu Phó đường chủ ở nơi nào a...

Một lát, lại nghe đến giọng nam nhân kia: “Ngày hôm qua ta mới trở về mà, không tiết chế chút cũng là bình thường, người đừng nóng giận được không? Nhanh lên ăn điểm tâm, bằng không người bị đói ta đau lòng...”

Lúc này là âm thanh lạnh lùng của Tiêu phó đường nói: “Ước pháp tam chương người đều làm không được đi? Hừ, muốn tha thứ cho người? Có thể, tháng này người không được phép bước vào Hải Đường Hiên của ta nữa, nếu không gặp người một lần đá người đi ra ngoài một lần!”

Nghe được trong lời nói có chuyển biến cùng ngữ khí buông lỏng, nam nhân kia lại đánh rần tùy cơn, ra sức mà lấy lòng đối phương: “Hảo hảo hảo, người nói cái gì ta đều nghe! Thân thân ~ “

Lời còn chưa dứt, một tiếng bật tay truyền tới, trình độ vang dội này làm cho Trần Đình nghe mà cũng cảm thấy được gương mặt đau nhức. Bất quá trong lòng cũng âm thầm trầm trồ khen ngợi, loại đẳng đồ tử miệng lưỡi ngọt ngào này chính là phải hung hăng đánh mới được!

Hai người tới đại sảnh, trên mặt nam nhân kia còn in rõ năm dấu tay...

Hắn giận trừng Trần Đình: “Người sao còn ở nơi này?”

Tiêu Phó đường chủ lạnh lùng miết nam nhân kia liếc mắt một cái: “Những lời này ta nên nói với người.”

Nam nhân kia ủy khuất lại phần nộ mà suất tay áo chạy đi...

Trần Đình đối với trò khôi hài này trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Đường tiến lên hào hoa phong nhã cười nói: “Làm phiền Trần công tử, chúng ta đi Đông đường đi.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Trần Đình nhanh chóng đuổi theo, đi theo bên cạnh Tiêu Đường.

Tiêu Đường cười dài nhìn qua tâm tình không tồi.

Bước ra Liễu Thiên Trang, Trần Đình thất vọng nói thầm: “Ai, khó được đi vào Liễu Thiên Trang, mà vẫn không nhìn thấy Ti trang chủ một lần, thật sự là tiếc nuối.”

Tiêu Đường bỗng nhiên vèo cười: “Người gặp qua rồi nha.”

“Khi nào!?”

“Ở bên trong Hải Đường Hiên của ta a. Tên vô lại kia không phải là Ti Lãm sao?” Tiêu Đường nói lầm bầm.

Tên vô lại kia chính là Ti Lãm...

Vô lại chính là Ti Lãm...

Chính là Ti Lãm...

Bầu trời bay qua vài con quạ đen, hợp với tình hình mà kêu: “Đồ ngốc —— đồ ngốc —— “

Trần Đình ngây ra như phỗng, hoàn toàn hóa đá.

Nam nhân trên người bao phủ một đám hào quang, truyền thuyết của thương giới..

Mục tiêu phấn đấu của tất cả nam nhân... Nam nhân tựa như thần... Hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất hoàn toàn không có hình tượng mà hồng một con hồ ly; tổ chất thần kinh mà dùng ánh mắt ghen tị thấy gian phu *** phụ nhìn mình chằm chằm, ăn nói khép nép theo sát Tiêu Phó đường chủ giải thích, sau đó bị Tiêu Phó đường chủ đánh cho bên trái mặt in một dấu năm ngón tay...

Đang đồ tử mà mình khinh bỉ vô hạn một giây trước nhanh chóng hóa thành đế vương thương giới mà mình khâm phục ngưỡng mộ...

Trước mắt Trần Đình tối sầm.

“Uy, Trần công tử, người làm sao vậy? Sao bỗng nhiên hôn mê vậy?”

Thần tượng, dù sao cũng sẽ ngáp, ngủ sẽ đá chần ngẫu nhiên cũng sẽ chảy nước miếng, còn phải hổng vợ yêu đang nổi giận

Giấc mộng thì luôn mỹ lệ, sự thật thì luôn tàn khốc, A di đà phật!

15. Chương 15: Phiên Ngoại: Mùa Đông Đến Đây!

Mùa đông đến rồi.

Mùa đông, đối với Ti Lãm mà nói là một mùa lãng mạn, bởi vì Ti Lãm có thể dùng lửa nóng tình yêu của mình, nhiệt độ cơ thể, đi sưởi ấm cho vợ; hoặc là hai người cùng ôm nhau trong chăn bông trên giường, nghe âm thanh tuyết rơi lả ta xuống đất bên ngoài, cỡ nào tuyệt vời!

Mùa đông a, mùa tuyết rơi này Ti Lãm sẽ có lý do danh chính ngôn thuận ôm lấy tiểu yêu tinh của hắn!

Bất quá giấc mộng vẫn là mộng mà thôi, nếu thật sự giống như thực tế thì đã không gọi là mộng rồi.

Tiêu Đường sợ lạnh, vào mỗi tối mùa đông đều biến thành tiểu hồ l, dù sao trên người có mao không sợ gió lớn tuyết lạnh.

Điểm này khiến cho Ti Lãm đang rất mong chờ cùng với y cuộn trong chăn bông bị dả kích lớn.

Nhưng thảm hại hơn nữa không phải cái này...

Mùa đông vừa đến, tiểu hồ ly liền thích lười biếng cuộn người trong ổ chăn.

Nằm ở trên giường là chuyện tốt, nhưng người cũng đừng luôn dùng hình thái hồ ly nằm nha! Ti Lãm xem được ăn không được, vừa nghĩ tới vợ ngay tại phù dung trưởng lý, nhưng cố tình không biến thành người nên không thể xuống tay, đã cảm thấy hận đến nghiến răng.

Mà để cho Ti Lãm cắn răng phát điên muốn lấy đao giết người chính là, bộ lông tuyết trắng của Tiêu Đường biến thành trang phục mùa đông!

Pháp thuật của Tiêu Đường đã có chút thành tựu nên đem bộ lông biến thành đủ loại quần áo màu trắng dành cho mùa đông.

Nếu quần áo nhiều, như vậy khi làm vận động trên giường, lúc cởi ra liền rất phiền toái.

Cố tình Tiêu Đường cực kỳ sợ lạnh, thường thường Ti Lãm lột y ra hai bộ, gió lạnh呼呼 liền tiến vào cổ y dẫn đến thảm kịch như sau.

“Lạnh quá!” Răng nanh Tiêu Đường run lên.

“Ngoan ngoan, không sợ ~” Ti Lãm cúi đầu đưa “mồm sói”.

Nhưng tiếp tục thoát y sam nữa, tiểu yêu tinh tả một câu “Không cần!”, cởi quần y hữu một câu “Ta lãnh!” Chân nhanh chóng kẹp lại, phòng thủ kiên cố.

Sau đó Ti Lãm sẽ gặp phải hai lựa chọn khó khăn chính là tiếp tục hay bỏ cuộc.

Nếu buông tha, Ti Lãm sẽ cắn răng đi tắm nước lạnh tắm vào đông trời đông giá rét, còn tiếp tục, cường ngạnh cởi đồ, Tiêu Đường ở trong lòng oạch một tiếng làm sao còn có bóng dáng...

Tiểu hồ ly chui ra phạm vi giam cầm của Ti Lãm, cuộn thành tuyết cầu, thư thư phục phục mà liếm da lông tuyết trắng của mình —— vẫn là da hồ ly mềm mại ấm áp của mình mới có thể kháng hàn a!

Mà lúc này Ti Lãm còn dục hỏa đốt người, vô luận hắc hống như thế nào, mỗ yêu tinh sợ lạnh cũng không chịu biến trở về người... Hắc vẫn phải cắn răng đi tắm nước lạnh tắm.

Mùa đông mới bắt đầu một tháng, loại thảm kịch này cũng đã xảy ra không dưới bảy tám lần.

Ti Lãm răng nanh cắn đến vang khanh khách, da lông tuyết trắng đáng hận kia quá dày, nếu mỏng một chút thì y phục ít một ít, mình là có thể mau chút đem Đường Đường cởi nhanh hơn, hôn đến y không biết phương hướng, trước làm cho y cảm thấy lạnh sau đó liền trêu chọc dục vọng nóng bỏng của y, làm sao còn có dư lực nghĩ muốn đổi về chân thân! (*w*!! đề tiện wá >.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-the-vi-ho>